

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 12 / III Legislatura / Segon període

Dimecres, 9 de novembre de 1988

Presidència del Molt Honorable
Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió Plenària núm. 14

SUMARI

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i sis minuts.

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President anuncia que la interpellació corresponent al punt desè de l'ordre del dia ha estat retirada (p. 337).

Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de Llei de Modificació de la Llei 11/85, del 13 de Juny, de Protecció de Menors i esmenes reservades (Punt primer de l'ordre del dia.)

Presentació del Projecte : H. Sr. Conseller de Justícia (p. 337).

Article únic

Esmenes del G. Socialista (núms. 1, de modificació, i 2, d'addició)

Torn a favor : I. Sra. Barenys (S), juntament amb les esmenes núms. 3, 5 i 6 (p. 338).

Torn en contra : I. Sr. Vendrell (CiU) (p. 340).

Disposició Final Primera

Esmena del G. Socialista (núm. 3, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Esmena del G. p. d'Esquerra Republicana de Catalunya (núm. 4, de modificació)

Torn a favor : I. Sr. Sabanza (ERC) (p. 341).

Torn en contra : I. Sr. Vendrell (CiU) (p. 341).

Disposició Final Segona

Esmena del G. Socialista (núm. 5, de supressió)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Exposició de motius

Esmena del G. Socialista (núm. 6, de modificació)

Debatuda abans (esmena núm. 1).

Esmena del G. p. de Convergència i Unió (núm. 7, d'addició)

La I. Sra. Barenys (S) intervé per presentar una esmena transaccional pel que fa a les esmenes núms. 6 i 7 entre el seu Grup i el de Convergència i Unió (p. 341).

Intervenien per a una qüestió d'ordre l'I. Sr. Vendrell (CiU) (p. 341), la I. Sra. Barenys (S) (p. 341), l'I. Sr. Clotas (S) (p. 341) i l'I. Sr. Camps i Vallejo (CiU) (p. 341).

Votació esmena núm. 1 : rebutjada per 37 vots a favor, 70 en contra i 3 abstencions (p. 341).

Votació esmena núm. 2 : rebutjada per 32 vots a favor, 64 en contra i 15 abstencions (p. 341).

Text del Dictamen

Votació (article únic) : aprovat per 70 vots a favor, 28 en contra i 13 abstencions (p. 341).

Votació esmena núm. 3 : rebutjada per 38 vots a favor, 65 en contra i 9 abstencions (p. 341).

Votació esmena núm. 4 : rebutjada per 13 vots a favor, 93 en contra i 6 abstencions (p. 342).

Text del Dictamen

Votació (Disposició Final Primera) : aprovada per 71 vots a favor, 34 en contra i 7 abstencions (p. 342).

Votació esmena núm. 5 : rebutjada per 35 vots a favor, 71 en contra i 6 abstencions (p. 342).

Text del Dictamen

Votació (Disposició Final Segona) : aprovada per 71 vots a favor, 31 en contra i 10 abstencions (p. 342).

Votació (Disposició Final Tercera) : aprovada per 75 vots a favor, cap en contra i 37 abstencions (p. 342).

Votació esmena núm. 6 : rebutjada per 47 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció (p. 342).

Text del Dictamen

Votació (Exposició de motius) : aprovada per 65 vots a favor, 29 en contra i 20 abstencions (p. 342).

Votació (títol de la Llei) : aprovat per 76 vots a favor, cap en contra i 38 abstencions (p. 342).

Explicació de vot : I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 342), I. Sr. Bauzá (P) (p. 342) i I. Sr. Latorre (M) (p. 343).

Proposta de Constitució d'una Comissió d'Investigació sobre la Seguretat dels Habitants de Tarragona i Rodalies (Punt segon de l'ordre del dia.)

Presentació : I. Sr. Gimeno (IC) (p. 343).

Posició dels grups : I. Sr. Latorre (M) (p. 344), I. Sr. Sabanza (ERC) (p. 344), I. Sr. Curto (P) (p. 345), I. Sr. Abelló (S) (p. 345) i I. Sr. Martí i Ferré (CiU) (p. 346).

Votació : rebutjada per 47 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció (p. 348).

Interpel·lació al Consell Executiu, tramitada pel procediment d'urgència, sobre les memòries anuals dels departaments de la Generalitat (Punt tercer de l'ordre del dia.)

Formulació : I. Sr. Curto (P) (p. 348).

Resposta : H. Sr. Conseller de Cultura (p. 349).

Rèplica : I. Sr. Curto (p. 350).

Contrarèplica : H. Sr. Conseller de Cultura (p. 351).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre les actuacions per a garantir el compliment de les lleis de la Generalitat en matèria de règim local (Punt quart de l'ordre del dia.)

El M. H. Sr. President en comunica la retirada (p. 351).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de l'EAJA (Punt cinquè de l'ordre del dia.)

Formulació : I. Sr. Sala (S) (p. 351).

Resposta : H. Sr. Conseller de Benestar Social (p. 353).

Rèplica : I. Sr. Sala (p. 354).

Contrarèplica : H. Sr. Conseller de Benestar Social (p. 355).

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general d'habitatges de protecció oficial (Punt sisè de l'ordre del dia.)

Formulació : I. Sr. Oliart (S) (p. 355).

Resposta : H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 358).

Rèplica : I. Sr. Oliart (p. 361).

Contrarèplica : H. Sr. Conseller de Política Territorial i Obres Públiques (p. 363).

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i tretze minuts i es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i nou minuts.

Preguntes

Pregunta al Consell Executiu sobre la normalització lingüística als instituts de batxillerat

Formulació : I. Sr. Cadevall (S) (p. 365).

Resposta : H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 365).

Rèplica : I. Sr. Cadevall (p. 365).

Contrarèplica : H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 366).

Pregunta al Consell Executiu sobre la normalització lingüística en l'àmbit universitari

Formulació : I. Sr. Cadevall (S) (p. 366).

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 366).*

Rèplica : *I. Sr. Cadevall (p. 366).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 366).*

Pregunta al Consell Executiu sobre el tancament d'aules per a infants de quatre i cinc anys

Formulació : *I. Sr. Cadevall (S) (p. 367).*

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 367).*

Preguntes al Consell Executiu sobre els acords de la reunió de la Junta de Seguretat del dia 28 de juliol de 1988, i sobre l'elecció dels acompanyants del M. H. Sr. President de la Generalitat en els seus viatges

El M. H. Sr. President n'anuncia les retirades (p. 367).

Pregunta al Consell Executiu sobre l'obertura d'aules per a infants de tres anys

Formulació : *I. Sr. Cadevall (S) (p. 367).*

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 367).*

Pregunta al Consell Executiu sobre el reconeixement del dret d'asil als ciutadans catalans exiliats

Formulació : *I. Sr. Colom (ERC) (p. 367).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Governació (p. 368).*

Pregunta al Consell Executiu sobre els criteris per a la selecció dels ponents de les Jornades sobre les Funcions del Senat a Europa i als Estats Units

Formulació : *I. Sr. Fuentes (IC) (p. 368).*

Pregunta al Consell Executiu sobre els criteris de selecció dels ponents de les Jornades sobre les Funcions del Senat a Europa i als Estats Units

Formulació : *I. Sr. Clotas (S) (p. 368).*

Resposta conjunta : *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 369).*

L'I. Sr. Fernández Díaz (P) intervé per al·lusions (p. 369).

Rèpliques : *I. Sr. Fuentes (IC) (p. 369) i I. Sr. Clotas (S) (p. 370).*

Contrarèplica conjunta : *H. Sr. Conseller d'Economia i Finances (p. 370).*

Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Benestar Social sobre la possible vinculació del Director General de Serveis Comunitaris amb l'empresa VVMSA

Formulació : *I. Sr. Pla (CiU) (p. 370).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Benestar Social (p. 370).*

Rèplica : *I. Sr. Pla (CiU) (p. 371).*

Pregunta al Consell Executiu sobre les investigacions de possibles desviacions de subvencions a entitats sense ànim de lucre

Formulació : *I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 371).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Treball (p. 371).*

Rèplica : *I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 371).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Treball (p. 371).*

Pregunta al Consell Executiu sobre un aparell per a l'anàlisi de superfícies en condicions d'alt ultrabuit adquirit per la CIRIT

Formulació : *I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 372).*

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 372).*

Rèplica : *I. Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 372).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 372).*

Pregunta al Consell Executiu sobre el cessament del Sr. Josep M. Lamarca com a Director General del Joc i d'Espectacles

Formulació : *I. Sr. Madueño (S) (p. 372).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Governació (p. 372).*

Rèplica : *I. Sr. Madueño (S) (p. 373).*

Pregunta al Consell Executiu sobre el pagament de les partides dels Pressupostos de la Generalitat del 1987 i del 1988 relatives a suport genèric a l'edició de llibres en català

Formulació : *I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 373).*

Resposta : *H. Sr. Conseller de Cultura (p. 373).*

Rèplica : *I. Sr. Riera i Gassiot (IC) (p. 373).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Cultura (p. 373).*

Pregunta al Consell Executiu sobre la creació de l'Escola de Capacitació Nàutico-pesquera de Catalunya

Formulació : *I. Sr. Manuel Nadal (S) (p. 373).*

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 373).*

Rèplica : *I. Sr. Manuel Nadal (S) (p. 373).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller d'Agricultura, Ramaderia i Pesca (p. 374).*

Pregunta al Consell Executiu sobre la destinació dels nous estudiants a les diverses escoles d'infermeria

Formulació : *I. Sra. Ferran (S) (p. 374).*

Resposta : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament (p. 374).*

Rèplica : *I. Sra. Ferran (S) (p. 374).*

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller d'Ensenyament* (p. 374).

Interpellació al Consell Executiu sobre política penitenciària (Punt setè de l'ordre del dia.)

Formulació : *I. Sr. Oliart (S)* (p. 375).

Resposta : *H. Sr. Conseller de Justícia* (p. 376).

Rèplica : *I. Sr. Oliart (S)* (p. 378).

Contrarèplica : *H. Sr. Conseller de Justícia* (p. 379).

Modificació de l'ordre del dia

El M. H. Sr. President anuncia la posposició de la interpellació que constituïa el punt vuitè de l'ordre del dia (p. 380).

Interpellacions al Consell Executiu sobre la política general de l'INCASOL i sobre la política general del Pla d'Obres i Serveis (Punts novè i desè de l'ordre del dia.)

El M. H. Sr. President n'anuncia la retirada (p. 380).

Modificació de l'ordre del dia

L'H. Sr. Conseller de Justícia intervé per comunicar la posposició de les interpellacions que constituïen els punts onze i dotzè de l'ordre del dia (p. 380).

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Sector del Petit Comerciant (Punt tretzè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Colomé (P)* (p. 380).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 1, d'addició)

Torn a favor : *I. Sr. Fuentes (IC)* (p. 381).

Esmena del G. Socialista (núm. 1, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Clofent (S)* (p. 381).

Esmena del G. p. de Convergència i Unió (núm. 1, de modificació)

Torn a favor : *I. Sr. Serratusell (CiU)* (p. 382).

Posició dels grups no esmenants : *I. Sr. Fernández i Teixidó (M)* (p. 384) i *I. Sr. Casanovas (ERC)* (p. 384).

Posició del Grup presentant : *I. Sr. Colomé (P)* (p. 385).

Votació (amb l'esmena del G. p. de Convergència i Unió incorporada) : *aprovada per 74 vots a favor, cap en contra i 35 abstencions* (p. 385).

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'Atur (Punt catorzè de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Latorre (M)* (p. 385).

Esmena del G. p. d'Iniciativa per Catalunya (núm. 1, d'addició)

Torn a favor : *I. Sra. Fabián (IC)* (p. 386).

Posició dels grups no esmenants : *I. Sr. Colom (ERC)* (p. 387), *I. Sr. Fernández Díaz (P)* (p. 387), *I. Sr. Guitart i Domènech (S)* (p. 388) i *I. Sr. Sesnilo (CiU)* (p. 388).

L'H. Sr. Hortalà (ERC) intervé per al·lusions (p. 389).

Posició del Grup presentant : *I. Sr. Latorre (M)* (p. 389).

Votació (llevat de l'apartat 5) : *rebutjada per 30 vots a favor, 67 en contra i 5 abstencions* (p. 390).

Votació (punt 5 de la Moció) : *rebutjat per 10 vots a favor, 67 en contra i 22 abstencions* (p. 390).

L'H. Sr. Hortalà (ERC) intervé per a una qüestió d'ordre (p. 390).

Repetició de la votació (punt 5 de la Moció) pel que fa als vots en contra : *rebutjat per 64 vots en contra* (p. 390).

L'I. Sr. Casanovas (ERC) intervé per a una qüestió d'ordre (p. 390).

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política d'Ocupació (Punt quinze de l'ordre del dia.)

Presentació : *I. Sr. Gil (S)* (p. 390).

Posició dels grups : *I. Sr. Latorre (M)* (p. 391), *I. Sr. Colom (ERC)* (p. 392), *I. Sr. Bauzá (P)* (p. 392), *I. Sra. Fabián (IC)* (p. 392) i *I. Sr. Sesnilo (CiU)* (p. 393).

Votació : *rebutjada per 34 vots a favor, 63 en contra i 3 abstencions* (p. 394).

La sessió s'aixeca a dos quarts de nou del vespre i quatre minuts.

La sessió s'obre a un quart d'onze del matí i sis minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vicepresidents Primer i Segon i dels I. Srs. Secretaris Primer, Segon, i de la I. Sra. Secretària Tercera. Assisteixen la Mesa l'Oficial Major i el lletrat Sr. Vintro.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Ensenyament, de Cultura, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Justícia, d'Indústria i Energia, i de Benestar Social.

Ordre del dia

1. *Debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de Llei de Modificació de la Llei 11/85, del 13 de Juny, de Protecció de Menors i de les esmenes reservades per a defensar en el Ple.*

2. *Proposta de Constitució d'una Comissió d'Investigació sobre la Seguretat dels Habitants de Tarragona i Rodalies.*

3. *Interpel·lació al Consell Executiu, tramitada pel procediment d'urgència, sobre les memòries anuals dels departaments de la Generalitat.*

4. *Interpel·lació al Consell Executiu sobre les actuacions per a garantir el compliment de les lleis de la Generalitat en matèria de règim local.*

5. *Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de l'EAJA.*

6. *Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general d'habitatges de protecció oficial.*

7. *Interpel·lació al Consell Executiu sobre política penitenciària.*

8. *Interpel·lació al Consell Executiu sobre la seguretat ciutadana en el món rural.*

9. *Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de l'INCASOL.*

10. *Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general del Pla d'Obres i Serveis.*

11. *Interpel·lació al Consell Executiu sobre el compliment de la Resolució 137/II del Parlament de Catalunya, sobre els Maltractaments Infligits als Menors.*

12. *Interpel·lació al Consell Executiu sobre el compliment de la Resolució 137/II del Parlament de Catalunya, sobre els Maltractaments Infligits als Menors.*

13. *Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre el Sector del Petit Comerciant.*

14. *Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre l'Atur.*

15. *Moció subsegüent a la interpel·lació al Consell Executiu sobre la Política d'Ocupació.*

Preguntes.

El Sr. PRESIDENT : Comença la sessió.

Abans d'entrar en l'ordre del dia, molt em plau de dirigir una afectuosa salutació de benvinguda a la nova Diputada del Grup parlamentari Socialista, Il·lustre senyora Dolors Torrent i Rius, que substitueix el senyor Jordi Menéndez i Pablo, i també al nou Diputat del Grup parlamentari de Convergència i Unió, Il·lustre senyor Jaume Jané i Bel, que substitueix l'Honorable senyor Agustí Maria Bassols i Parés. Els desitjo a ambdós molts èxits en la seva tasca parlamentària.

D'acord amb l'article 133.5 del Reglament, ha estat dreçada la llista ordenada de les preguntes que s'han presentat per respondre oralment en el Ple, i també els noms dels qui les han formulades. La dita llista ha estat distribuïda a les il·lustres senyores diputades i als il·lustres senyors diputats, per la qual cosa prega la Presidència que se l'eximeixi de la seva lectura. Al mateix temps, s'anuncia que les preguntes se substanciaran avui mateix, aquesta tarda, a dos quarts de cinc, d'acord amb l'article 133.3 del Reglament.

Modificació de l'ordre del dia

Després, els haig de comunicar, senyories, que la interpel·lació al Consell Executiu sobre política general del Pla d'Orbres i Serveis, que figura en el punt 10 de l'ordre del dia, ha estat retirada pel Diputat senyor Aleu, del Grup Socialista.

Projecte de Llei de Modificació de la Llei 11/85, del 13 de Juny, de Protecció de Menors

Passem al primer punt de l'ordre del dia, que és : debat i votació del Dictamen de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana sobre el Projecte de Llei de Modificació de la Llei 11/85, de 13 de Juny, de Protecció de Menors i de les esmenes reservades per defensar en el Ple. S'informa els membres de la Cambra que l'esmentat Dictamen ha estat publicat en el *Butlletí* número 19, de data 4 de novembre d'enguany.

La Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana ha acabat els seus treballs i ha emès el Dictamen.

Algún membre del Consell Executiu desitja fer la presentació del Projecte? (*Pausa.*) Té la paraula l'Honorable Conseller de Justícia, senyor Bassols.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Agustí Bassols) : Molt Honorable President, il·lustres senyores i senyors diputats, la preocupació per la infància, i especialment per aquella més necessitada de protecció, ha constituït una constant del Govern de la Generalitat des que vam assumir les competències corresponents.

Fruit i exponent d'aquesta preocupació va ser, al seu moment, la promulgació de la Llei de Protecció de Menors, la Llei 11/85, aprovada per aquesta Cambra el dia 13 de juny de 1985. Aquesta Llei, la primera de l'Estat espanyol —després del franquisme—, i que ha servit de model per a les lleis semblants sobre la mateixa matèria d'altres comunitats autònomes, i que alguna de les seves institucions —la d'acolliment, d'una manera concreta— han estat recentment reconegudes i adoptades per les mateixes Corts espanyoles, amb motiu de la Reforma, de la recent Reforma del Codi Civil, per la Llei 21/87, els principis bàsics de la qual Llei han constituït, han representat, una superació dels criteris paternalistes i de respecte als drets i a les garanties dels menors, ha suposat un avanç considerable que ha estat àmpliament reconegut. Però d'ençà de l'aprovació, de la promulgació d'aquesta Llei, de la nostra Llei de Menors, de Protecció de Menors, del 13 de juny de 1985, s'han produït dos fets importants, i n'hi ha un altre que es pot preveure com a probable en un avenir proper. Em refereixo, en primer lloc, a la Llei estatal que he mencionat fa uns moments, la Llei de l'11 de novembre de 1987, la qual ha determi-

nat la desaparició de la que en dèiem facultat protectora de la jurisdicció, de l'àmbit dels tribunals tutelars de menors.

Efectivament, aquest text legal atorga a l'Administració pública corresponent —per ministeri de la mateixa Llei— la tutela dels menors que es trobin en situació de desemparament, situació que es produeix per l'incompliment o per l'adequat exercici dels deures de protecció establerts per les lleis que regulen la custòdia dels menors, quan aquests queden privats de la necessària assistència moral o material. En definitiva, la definició del desemparament, d'aquesta situació de desemparament recull tots els supòsits compresos anteriorment a l'article 9.b) de la Llei de Tribunals Tutelars de Menors, en la seva facultat protectora.

A partir de la promulgació d'aquesta Llei —em refereixo a la Llei nostra, de la del..., perdó, d'aquesta Llei estatal de la 21/87, d'11 de novembre de l'any passat— i de la subsegüent modificació del Codi Civil, ja no és necessària una resolució judicial per apreciar la situació de desemparament, i quan aquesta situació es produeix, dóna lloc a una tutela automàtica a càrrec de l'entitat pública corresponent.

Ens trobem, doncs, que a partir de la redacció, a partir del nou article 172 del Codi Civil, s'ha produït una desjudicialització del tema i que per intervenir davant una situació de desemparament ja no cal una resolució judicial.

En segon lloc em refereixo també a un altre fet important : la creació en el si del Consell Executiu d'un Departament nou, específic, de benestar social que, per definició, sembla cridat, entre altres accions, a ocupar-se de la protecció de la infància i, amb més motiu, de la infància en situació de desemparament.

Hi ha encara una altra qüestió : està pendent la reforma de la Llei de Tribunals Tutelars de Menors. Jo recordo a la Cambra que la Disposició Addicional Primera de la Llei Orgànica del Poder Judicial, de primer de juliol de 1985, es donava al Govern de l'Estat el termini d'un any —llargament exhaurit— per remetre a les Corts el corresponent Projecte de Llei. Si afegim a tot això la clara anticonstitucionalitat de la vigent Llei estatal de Tribunals Tutelars de Menors, sembla que aquesta reforma no pot ni ha de trigar massa a produir-se.

I en aquesta línia, d'aquesta reforma, cal pensar —com quelcom realment probable i desitjable— en l'elevació de la majoria de l'edat penal als divuit anys, i igualar-se així amb la majoria d'edat civil i seguir la línia adoptada per la major part dels països europeus.

La creació de mesures alternatives a la presó per als joves compresos en aquesta franja d'edat, entre els setze i els divuit anys, és també una exigència que ens sembla ineludible. Cal, doncs, preparar-se, que hi hagi qui es prepari per a aquesta eventualitat, a fi de donar, arribat el cas, una resposta puntual i digna.

En definitiva, jo vull dir que tot el sistema de justícia, d'administració de justícia dels menors, necessita avui una resposta diferent i diferenciada, començant per l'establiment de franges d'edat, perquè els nens, els adolescents i els joves requereixen un tractament jurídic específic, adequat a l'edat de cada un.

Totes aquestes consideracions fan que l'atribució exclusiva que determina l'actual Llei vigent, nostra, de Protecció de Menors, a la Conselleria de Justícia, de l'atenció de tots els menors —és a dir, tant d'aquells que estan en el que avui en diem «situació de desemparament» com dels que es troben

subjectes a la jurisdicció dels tribunals de menors o dels jutjats de menors, per problemes de conducta—, fan —ho repeteixo— que aquella atribució exclusiva no resulti ara apropiada, al nostre criteri, i que calgui pensar a diversificar-la, i també a modificar els òrgans assessors i coordinadors i la seva adscripció.

Heus aquí, doncs, les raons de la Llei que tinc l'honor de presentar avui a la Cambra per demanar-ne l'aprovació. Es tracta d'una Llei molt breu —un sol article i tres disposicions addicionals— que deroga aquella exclusiva atribució al Departament de Justícia en matèria de protecció i tutela de menors, a la qual estic fent referència, com també la regulació del Consell Assessor i Coordinador establert per la mateixa Llei, i faculta el Consell Executiu perquè assigni aquelles competències i funcions al departament que consideri més idoni per tal d'assumir-les, per crear els òrgans i les unitats d'actuació que siguin més convenients i per procedir a la seva nova adscripció.

És natural que davant de la nova situació creada per aquests fets a què m'estic referint —la nova llei estatal, la modificació del Codi Civil, la creació d'un nou departament, la previsió d'un canvi substancial en el dret penal, eliminant de la jurisdicció ordinària la joventut, fins als divuit anys, que haurà de ser objecte de l'atenció dels organismes dedicats a la política de menors, de reforma de menors—, és natural, dic, que, davant d'aquesta nova situació i de les perspectives que cal tenir en compte, sigui el mateix Consell Executiu el que procedeixi a la redistribució i reconsideració de les funcions d'execució, d'assessorament i de coordinació, en ús de les facultats d'autocoordinació, d'autoorganització que li corresponen.

I, encara que és sens dubte innecessari, jo em permeto recordar que això és així per imperatiu del que disposen —entre molts altres preceptes— els articles 48, 62, 71 i 79 de la Llei del 25 de març de 1982, del Parlament, del President i del Consell Executiu.

I, si jo no puc, naturalment, anticipar la decisió del Govern respecte a la manera com portarà a cap aquesta reordenació de competències, de funcions i d'organismes, en el cas, naturalment, que sigui aprovada aquesta Llei, de la qual presento el Projecte que estic defensant, no és difícil de preveure que tot es farà d'acord amb criteris de coherència, de coherència amb les raons que he exposat i que motiven la modificació de la Llei vigent, la modificació legal que se sotmet avui a la Cambra i per a la qual demano l'aprovació.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, Honorable Conseller.

Hi ha algun diputat encarregat per la Comissió per presentar el Dictamen? *(Pausa.)* Bé, doncs, podem passar al debat. Es mantenen en el Ple diferents esmenes : la primera esmena és a l'article únic, i és presentada pel Grup Socialista —es tracta d'una esmena de modificació—; per defensar aquesta esmena té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Rosa Barenys.

La Sra. BARENYS : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, jo aprofitaré el meu torn per defensar totes les esmenes conjuntament.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies.

La Sra. BARENYS : Després de la intervenció de l'Honorable Conseller de Justícia continuem amb la incògnita de quina serà la decisió del Consell Executiu respecte a l'atribució de les competències de la Llei de Protecció i Tutela de Menors. No

obstant això, tenim algunes informacions que ens han arribat d'algun conseller respecte a quines són les orientacions, els objectius, els projectes en relació amb la distribució de competències pel que fa referència al que era «facultat protectora» i «facultat reformadora» dels tribunals de menors. En aquesta línia, em permetran que jo doni les meves opinions, que responen, evidentment, al conjunt d'esmenes que el Grup Socialista ha presentat a aquest Projecte de Llei.

La nostra filosofia —vostès la saben, el Grup que dona suport al Govern la sap— és que les competències de protecció i tutela de menors depenguin, estiguin ubicades dintre de l'àmplia política de benestar social i de serveis socials. El debat —i molt especialment la confrontació sobre l'estructuració i la distribució de competències de la política de menors— ha estat en aquesta Cambra des de la primera legislatura; aquest posicionament, vostès ho saben, ja el vàrem reiterar en el debat de l'esmentada Llei 11/85, i el fet de no posar-nos d'acord amb el Govern i amb el Grup que donava suport al Govern ens va portar, en aquell moment, a votar en contra del Projecte de Protecció de Menors.

Com deia, el nostre Grup sempre ha defensat, i ho mantinem, que la política per a la infància i l'adolescència ha d'ésser plantejada des d'una concepció de globalitat, des d'una concepció d'integració de tots aquells serveis adequats als menors. Aquest, permetin-me que els ho recordi, és un principi acceptat des d'un plantejament teòric i científic de les polítiques de benestar modernes i, en general, també ho és per tots els ordenaments jurídics progressistes —només vull recordar una resolució internacional del Consell d'Europa, la 87/20, i, com a tal, també va ser definit aquí, en aquest Parlament, quan vàrem discutir la Llei de Serveis Socials i el vàrem definir, el principi integrador, com un principi inspirador d'aquesta Llei: vull recordar que aquesta Llei, la 26/1985, de Serveis Socials, estableix com a àrea d'actuació l'atenció i la promoció del benestar de la infància i l'adolescència, amb l'objectiu de contribuir al seu ple desenvolupament.

Els Departaments de Justícia i Sanitat i Seguretat Social, durant la primera i la segona legislatures, van competir pel desenvolupament de les polítiques d'atenció a la infància —almenys, així ho va viure el nostre Grup—, i jo crec que d'aquesta manca de clarificació, o de trobar una taula clara de discussió, hem heretat dues polítiques oposades: una que tracta els infants que no tenen problemes i una altra que tracta els infants que necessiten un tractament jurídic però no una política d'inserció social —se separen i es compartimenten.

Per superar, precisament, aquesta dicotomia entre els diferents departaments de la Generalitat, nosaltres hem presentat al text del Projecte de Llei tres esmenes, la 2, la 3 i la 5, que adscriuen o defineixen clarament la delegació de competències al Departament de Benestar Social. Nosaltres, en el moment en què, en el discurs d'investidura, el President de la Generalitat ens va informar que crearia un nou Departament de Benestar Social, creiem que l'objectiu fóra abordar d'una manera global les polítiques de benestar social; creiem que els criteris que vostès emprarien a partir d'ara serien criteris més d'integració... Sembla que no serà així... No ho sabem, ens agradaria que ho fos —per això presentem aquest conjunt d'esmenes—, però crec que no fóra difícil que en un departament on fins i tot s'integra l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes —cosa rara, *rara*

avis a tots els departaments i governs que hi ha en l'Europa veïna—, hi pogués haver també una integració de les polítiques de benestar social per a la infància i per a l'adolescència.

I per argumentar una miqueta més clarament aquest objectiu i per ser didàctica des d'un punt de vista polític i elementalment psicopedagògic, fer la política penalitzadora, aquella que imposa una pena, separada de la política de protecció, no és ni bo per al desenvolupament del menor a corregir ni racional des d'un punt de vista d'eficàcia dels recursos.

En la concepció moderna dels serveis socials —ja ho he esmentat—, les mesures que impliquen càstig per al menor, com a conseqüència d'una acció o d'una vulneració de l'ordre i els costums, han de dispensar-se en el medi quotidià i de convivència, si els programes especials... evidentment, un menor que ha comès una falta ha de tenir, com a conseqüència, ha de pagar-la, ha de reparar-la—, però aquests programes especials han d'estar integrats dintre del medi habitual on es desenvolupa el menor, cosa que fins ara no passa amb el desplegament de les polítiques que es fan des del Departament de Justícia i des del Departament de Benestar Social.

Per altra banda, vist des d'un punt de vista d'eficàcia, qualsevol mesura de suport com a conseqüència d'aquesta sanció que s'ha imposat a un menor, nosaltres creiem que s'ha de donar des del medi més pròxim al ciutadà, en aquest cas des dels ens locals, des de les xarxes bàsiques de serveis socials dels ajuntaments, i també des d'aquesta xarxa bàsica s'ha de fer efectiva una política per a la prevenció del delictes.

En definitiva, en funció de la racionalitat que els demanem, ens sembla que dos pressupostos, dues direccions generals, dos equips de personal, dues burocràcies en funcionament, això dificulta la marxa d'una política d'atenció a la infància i a l'adolescència eficaç, racional i bona per al desenvolupament de l'infant.

Per altra part, voldria recordar aquí que totes les comunitats autònomes que tenen ja competències —només n'hi ha tres que no les tenen— han ajuntat les competències en un únic departament, Departament de Serveis Socials, generalment, o de Benestar, o de Polítiques Personals. També vull recordar l'exemple recent de com l'Administració de l'Estat, el Govern de l'Estat ha aplegat també en un sol ministeri el que feia referència a la Direcció General de Protecció i Tutela de Menors.

És per aquests motius que presentem aquestes tres esmenes, la 2, la 3 i la 5, i que ens agradaria que vostès ens poguessin votar a favor. Lamentaria que no fos així.

Hi ha una altra esmena, l'esmena número 1, que també presentem per unes altres raons, unes raons de procediment jurídic que les vàrem manifestar ja en la Llei 12/1983, quan vàrem discutir aquesta Llei de traspàs dels serveis institucionals de la sanitat a la Conselleria de Serveis Socials, a la Conselleria de Benestar Social. Dèiem aleshores, i continuem dient, que amb la derogació de l'adscripció de competències al Departament de Justícia, i mentre no hi hagi una habilitació al o als departaments —ens agradaria saber quina serà l'orientació definitiva—, no es pot actuar, sota el nostre criteri, amb normalitat jurídica. Per a nosaltres, es torna a produir —com dèiem aleshores— una situació de desgovern i una habilitació en blanc al Consell Executiu, que actua, sota el nostre criteri, de manera contrària al que s'aprovà en l'Estatut Interior de Catalunya.

I una última esmena, la 6; crec que aquesta esmena ve a clarificar en aquest Projecte de Llei els procediments administratius i polítics. Recordar que el Departament de Benestar Social es crea pel Decret 141/1988, de 4 de juliol, al marge de les referències que en aquest Projecte es fan al programa de govern i a la seva estructuració; lamentar que, malgrat que el Departament es crea el 4 de juliol, fins al 10 d'octubre no discutim l'adscripció d'aquestes competències, d'una part d'aquestes competències, que suposem que aniran al Departament de Benestar Social.

Aquestes són les raons per les quals nosaltres presentàvem aquest conjunt d'esmenes. Ens agradaria que les tinguessin en compte; ens agradaria que la discussió d'aquesta Llei servís per obrir novament un debat i una reflexió sobre què és el que més convé als infants i als menors de Catalunya i, com a conseqüència, ens agradaria que vostès ens votessin.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Diputada. Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Vendrell.

El Sr. VENDRELL : Senyor President, il·lustres senyors diputats i senyores diputades, en nom del Grup de Convergència i Unió faré un torn en contra a totes les esmenes presentades pel Grup Socialista, i, molt especialment, em referiré a aquelles que tendeixen que sigui competència del Departament de Benestar Social, en exclusivitat, tota la matèria de protecció i tutela de menors.

Sobre aquesta temàtica, ja n'ha parlat a bastament l'Honorable Conseller de Justícia explicant les raons per les quals nosaltres mantenim —el Govern de la Generalitat i nosaltres, el grup parlamentari que li dona suport— els nostres punts de vista. No hi insistiré, però sí que només voldria dir, ja que ha fet menció, la il·lustre diputada del Grup Socialista, de la política de penalització, com si això hagués d'estar també en el Departament de Benestar Social. Jo li haig de dir que aquesta política de penalització no és ni d'un departament, ni d'un altre, sinó que és obra exclusiva dels tribunals tutelars de menors o jutjats de menors, que són els que estableixen les sancions, les mesures correctives. I el fet que el menor subjecte a una d'aquestes mesures les compleixi en un centre dependent d'un departament o un altre no significa fer política de penalització per part del Consell Executiu.

En fi, no insistiré en aquesta temàtica perquè em sembla que tampoc no és..., encara que sí que el Projecte de Llei té uns objectius immediats de redistribució de competències en aquesta matèria entre els departaments de la Generalitat que hi escauen; no hi insistiré perquè crec que, fonamentalment, el que amb aquest Projecte de Llei es pretén és deixar, d'una vegada per sempre, en llibertat el Consell Executiu per organitzar-se i fer la distribució que millor s'escaigui a cada moment.

Avui tenim a la vista —ja s'ha dit, com a cosa que donem gairebé per segura que es farà— la distribució entre Conselleria de Justícia i Conselleria de Benestar Social. Però l'objecte de la Llei no és fer això, és deixar que ho faci el Consell Executiu, perquè un altre dia pot crear-se, posem, per exemple, la conselleria de la infància i de la joventut, i podria fer-se una altra distribució. L'objecte de la Llei és deslegalitzar el tema, a fi que les competències i les funcions que corresponen als departaments, a qualsevol departament, es fixin per decret del Consell Executiu.

Fem una mica d'història. Precisament va ser per decret que es van atribuir aquestes competències a la Conselleria de Justícia. Un cop fets els traspassos de competències de l'Estat a la Generalitat, pel Decret 168/1981, de 8 de juliol, es van assignar tots els serveis traspassats, competències i funcions a què aquests es refereixen, a la Conselleria de Justícia. Anys després, el 1985, vam aprovar en aquest Parlament la Llei de Protecció de Menors; aleshores aquesta Llei recollia una realitat ja existent en l'organització de la Generalitat, del Consell Executiu, i fixa aquestes competències i recull la que ja existia a la Conselleria de Justícia. Però el bo, el desitjable és que no hi hagi limitacions legals, a fi que el Consell Executiu pugui, en cada moment, segons la seva estructura i els canvis que s'hi puguin produir, organitzar i distribuir les competències com millor escaigui.

També val a dir que en aquesta mateixa línia es va aprovar per aquest Parlament, recentment, la Llei per la qual es deixava també en llibertat el Consell Executiu per atribuir competències a la conselleria que més escaigui; es va modificar la Llei 12/1983, del 14 de juliol, d'Administració Institucional de la Sanitat i de l'Assistència i els Serveis Socials de Catalunya, que ha permès, posteriorment, dictar un decret per part del Consell Executiu assignant les competències a la Conselleria de Benestar Social.

És, per tant, en aquesta línia, que sigui sempre el Consell Executiu que faci l'assignació de competències, i sense entrar en la temàtica de a quina conselleria s'escau millor unes o altres competències; la llibertat del Consell Executiu, en aquest sentit, sembla que és la finalitat bàsica i primordial d'aquesta Llei.

Per tant, nosaltres hem de votar en contra de les esmenes presentades, que tendeixen a assignar competències a un departament determinat o a un altre.

Pel que fa a l'esmena primera, que no té res a veure amb el tema —ens sembla—, tampoc és acceptable, perquè el que pretén l'esmena primera és afegir la paraula «totes», és a dir : «totes les referències que es contenen en la Llei que ara es modifica referents al Departament de Justícia.» Ja ho diu el text; el text diu que : «Es deroguen les referències que contenen els preceptes...» Tant és dir que : «Es deroguen les referències» que dir : «Es deroguen totes les referències...», a més, cauríem en una redundància que gramaticalment no ens sembla correcta.

I, finalment, pel que fa a l'esmena última del Grup Socialista, que és l'esmena número 6, que demana —sembla ser— que quan es parla del Departament de Benestar Social que s'ha creat, en l'Exposició de Motius es digui que : «s'ha creat pel Decret corresponent, 141/1988, del 4 de juliol.» Si és això el que pretén l'esmena, en aquest sentit, nosaltres no tenim cap inconvenient a votar-la a favor. Ara bé, voldríem un aclariment per part de la il·lustre Diputada ponent socialista, ja que l'esmena ve amb un punt i final després del text que pretenen introduir com a modificació. Si aquest punt se suprimeix i es posa la data i el número del Decret entre comes, nosaltres no tindríem inconvenient a acceptar-la.

Res més. Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Vendrell. Queda per defensar una esmena del Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, que és la quarta esmena. Per defensar-la, té la paraula

l'Il·lustre Diputat senyor Sabanza.

El Sr. SABANZA : Senyor President, senyores i senyors diputats, molt breument, i des de l'escó, el Grup d'Esquerra Republicana hem presentat i mantingut la nostra esmena de modificació a la Disposició Final Primera del Projecte de Llei de Modificació de la Llei 11/1985, del 13 de juny, de Protecció de Menors, perquè creiem que tan sols han de ser els Departaments de Benestar Social i de Justícia els que tinguin competències en matèria de protecció de menors per raons òbvies, de relació amb l'Administració de justícia, per un costat, i, per l'altre, amb la finalitat mateixa de la llei, pel que fa a assegurar un mínim d'atencions socials als menors amb problemes i mancats de protecció.

D'altra banda, és bo que no s'entri encara més en aquesta dinàmica de dispersió de competències i responsabilitats que podria fer pensar en una manca de projecte definit i que no afavoreix la bona gestió de l'Executiu ni facilita el control rigorós per part del Parlament, sinó que tan sols afavoreix i dona més feina a la Direcció General d'Afers Interdepartamentals i al responsable de desburocratització de la Generalitat i, a més, posa més dificultats als administrats per endevinar el lloc on adreçar les seves consultes, peticions, preocupacions o queixes.

Per tot l'exposat, doncs, demanem el vot favorable a la nostra esmena.

El Sr. PRESIDENT : Per a un torn en contra, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Vendrell.

El Sr. VENDRELL : Gràcies, senyor President. En realitat, ja el que he manifestat abans seria vàlid pel que fa a l'esmena presentada pel Grup d'Esquerra Republicana.

El Grup d'Esquerra Republicana endevina, sens dubte, quina és la intenció actual del Govern de la Generalitat, en el sentit que sembla ser que es distribuïran les competències entre ambdues conselleries : la de Justícia i la de Benestar Social. Però no es tracta, com deia en la meua anterior intervenció, de fer aquí, en el Parlament, aquesta assignació de competències, sinó de deixar en llibertat el Consell Executiu, perquè aquest Consell Executiu, i qualsevol que hi hagi en el futur, pugui fer la distribució que millor s'escaigui.

És per aquest motiu que ens sembla innecessària, i fins i tot contraproduent, l'esmena, i per això hi haurem de votar en contra.

El Sr. PRESIDENT : (Pausa.) Bé, abans de passar a les votacions, jo demanaria..., sembla que hi ha la possibilitat d'una esmena transaccional, que ens arribés el text d'aquesta esmena transaccional.

(La I. Sra. Barenys s'aixeca per parlar.)

La Sra. BARENYS : El que demanava el Diputat Vendrell era que li expliqués, amb claredat, quin era l'objectiu, el sentit de la nostra esmena, he interpretat jo.

Aleshores, l'Exposició de Motius, després de «Benestar Social», faria referència al Decret 141/1988, de 4 de juliol, i supressió de la resta, de les dues ratlles següents, perquè nosaltres —com ja he dit abans— interpretem que el programa es crea per decret, la Conselleria de Benestar Social es crea pel Decret 141/1988, malgrat que aquí s'aprova, per la majoria parlamentària, el programa que havia presentat el candidat, però administrativament, jurídicament, és el Decret el que crea el programa, no l'aprovació pel Parlament del programa general del candidat a la Presidència.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Vendrell?

El Sr. VENDRELL : Gràcies. Jo volia només referir-me que no es tracta de la supressió de les dues últimes ratlles, perquè el text que estem discutint —entenc jo— és el que resulta de la correcció lingüística, tècnico-lingüística que ha fet la Cambra, i aleshores, i aleshores, no són les dues últimes ratlles, seria tota la continuació del text.

Bé, per això jo demanava l'aclariment; és per aquest motiu. Si es tracta d'intercalar entre comes la data del decret, nosaltres no hi tenim cap inconvenient; ara, si es tracta de fer alguna supressió al text, aleshores nosaltres ens hi oposem.

(La I. Sra. Barenys demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT : Sí, senyora Barenys.

La Sra. BARENYS (de l'escó estant) : Jo he de presentar excuses, perquè no m'ha arribat la correcció lingüística; hi deu haver hagut algun problema... (Remor de veus.) Com diu? (Pausa.) Doncs, ho lamento. Si vostè el té aquí, el podem mirar en un moment.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Portaveu del seu Grup deu tenir la correcció. (Pausa. L'I. Sr. Clotas s'aixeca per parlar.)

El Sr. CLOTAS : President, no ens ha arribat cap correcció lingüística fins aquest matí que, en un sobre, hem trobat totes les correccions lingüístiques de tots els temes que tractarà el Ple d'avui; però, òbviament, no hem tingut temps de veure aquestes correccions. En Comissió no hem rebut cap correcció.

(L'I. Sr. Camps i Vallejo demana per parlar.)

El Sr. PRESIDENT : El senyor Camps demana la paraula.

El Sr. CAMPS I VALLEJO : Senyor President, en la Comissió de Justícia es varen distribuir aquests textos entre els diputats assistents a la reunió, i van ser admeses les correccions lingüístiques proposades pels serveis del Cambra.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Bé, entenc que no hi ha coincidència, per tant, procedirem a votar l'esmena, eh?

Votem l'esmena primera. Les senyores i senyors diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets?

Els que hi estiguin en contra, que es posin drets.

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 37 vots a favor, 70 en contra i 3 abstencions.

Passem a votar seguidament l'esmena segona; també a l'article únic, presentada pel Grup Socialista.

Vots a favor, es volen posar drets senyores i senyors diputats?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 32 vots a favor, 64 en contra i 15 abstencions.

Ara, es posa a votació el text del Dictamen d'aquest article únic.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen ha estat aprovat per 70 vots a favor, 28 en contra i 13 abstencions.

A continuació, votem la tercera esmena, també del Grup Socialista.

Les il·lustres diputades i il·lustres diputats que votin a favor,

es poden posar drets?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 38 vots a favor, 65 vots en contra i 9 abstencions.

A continuació votem l'esmena d'Esquerra Republicana a la Disposició Final Primera, que és la quarta esmena.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 13 vots a favor, 93 vots en contra i 6 abstencions.

A continuació es passa a la votació del text del Dictamen.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada... Ah, no, és el text del Dictamen ha quedat aprovat per 71 vots a favor, 34 en contra i 7 abstencions.

A continuació votem la cinquena esmena del Grup Socialista.

Les il·lustres senyores diputades i els il·lustres senyors diputats que votin a favor, es volen posar drets?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 35 vots a favor, 71 en contra i 6 abstencions.

A continuació, es passa a la votació del text del Dictamen d'aquesta Disposició Final Segona.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen ha estat aprovat per 71 vots a favor, 31 en contra i 10 abstencions.

Ara es passa a la votació del text del Dictamen que no tenia cap esmena, de la Disposició Final Tercera.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El Text del Dictamen de la Disposició Final Tercera ha estat aprovat per 75 vots a favor, cap en contra i 37 abstencions.

Votem ara, senyories, la sisena esmena, a l'exposició de motius, del Grup Socialista.

Vots a favor?

(Remor de veus.)

El Sr. CLOTAS : Considerem senyor President o bé que estava votada...

El Sr. PRESIDENT : No està votada; està defensada, però no està votada.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 47 vots a favor, 65 en contra i cap abstenció.

Ara, es passa a la votació del text del Dictamen, naturalment, amb les correccions tècnico-lingüístiques que coneixen els grups parlamentaris. (Pausa.) Sí, aquesta votació és de l'exposició de motius d'acord amb les modificacions que he dit.

Vots a favor del text del Dictamen, eh?

Vots en contra?

Abstencions?

El text del Dictamen de l'exposició de motius ha quedat aprovat per 65 vots a favor, 29 en contra i cap abstenció. 20 abstencions?, 20, 20.

Passem a votar ara el títol d'aquesta Llei.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

El títol del Projecte de Llei ha estat aprovat per 76 vots a favor, cap en contra i 38 abstencions.

Algun grup parlamentari que no hagi intervingut, vol donar explicació de vot? Senyor Riera té la paraula.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats... (Remor de veus.)

El Sr. PRESIDENT : Silenci, si us plau.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Gràcies, senyor President. Vull explicar el perquè de l'abstenció del nostre Grup a molts dels punts del Dictamen al Projecte de Llei de modificació de la Llei 11/85. Em sembla per una raó ben senzilla, perquè la proposta del Grup majoritari insinua, suggereix, però no concreta; concreta només en l'aspecte derogatiu, quan deroga certs preceptes legals, però no concreta a l'hora de saber com s'han d'escriure aquestes competències.

Em semblaria més cínica que aquesta Cambra aprovés la modificació d'una llei important, si això no ens porta a rellegir la llei, i a recordar que ens convé tant una llei de política efectiva de menors com la resposta a una pregunta : com la societat catalana vol protegir els infants? Com s'expliquen, per exemple, els principis continguts en la Resolució d'aquest Parlament del 10 de desembre de 1981, amb l'aprovació d'una modificació menor de llei s'entén que es reafirma la validesa de la resta de la llei que és basada o que deriva de l'article 9/28 de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, mentre esperem la llei estatal de la llei penal juvenil o llei de menors infractors, l'aplicació de la Llei 11/85 d'aquest Parlament ens proposa, en tot cas, un bon pla de treball. Creiem que amb aquesta modificació no queda aclarit aquest pla de treball però, en tot cas, el que sí que volem és que aquest pla de treball sigui efectiu.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Riera. Algun altre Grup vol fer explicació de vot? Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Bauzá.

El Sr. BAUZÀ : Sí, gràcies senyor President. Senyores i senyors diputats, com ja vàrem dir en la tramitació en lectura única davant aquest Ple del Projecte de Llei de Modificació de la Llei 12/83, del 14 de juliol, la nostra actuació serà sempre en els debats que condueixin a una major operativitat, a una millor estructuració de competències dels diferents departaments, d'oposició constructiva i no d'obstruccions parlamentari. El Projecte de Llei que hom debat en aquesta Cambra entenem que tendeix a completar competències de la Conselleria de Benestar Social i, per tant —i fidels amb aquest criteri—, el nostre vot ha estat favorable.

El Projecte de Llei de Modificació de la Llei 11/85, del 13 de juny de Protecció de Menors pretén —com es desprèn de la seva part expositiva i del seu article únic— transferir les competències exclusives en matèria de protecció de menors i de tutela del Departament de Justícia al de Benestar Social. Així

almenys, ho entenem nosaltres; això representa que les paraules que l'Honorable Conseller de Benestar Social ens va dirigir la setmana passada als membres de la Comissió de Política Social, en la seva compareixença davant aquesta, es faran realitat. Això representa que la Conselleria de Benestar Social assolirà, per a la protecció dels menors, competències en el tractament de la delinqüència infantil i juvenil, competències en la prevenció de la delinqüència infantil i juvenil, en la tutela de menors per defecte o per inadequat exercici de la pàtria potestat i del dret de guarda i educació. Aquestes competències, entenem, cobriran l'aspiració de l'Honorable Conseller de Benestar Social, que ens va dir a la dita Comissió en relació amb el tema de menors. Aquest Diputat aprofita l'avinentsa per recordar-li, amb tota cordialitat, la resposta que ens va donar a la pregunta sobre els criteris que impulsarien la seva acció de govern en relació amb la pàtria potestat i la tutela dels menors explotats, en el sentit que la seva actuació, vull recordar que va dir, textualment, que seria «molt rigorosa i contundent en aquest tema».

Nosaltres creiem que aquestes competències li donen totes aquestes facultats i condueixen que aquesta Llei serveixi perquè la Conselleria compleixi la paraula que va donar en la Comissió de Política Social. En aquest sentit, nosaltres ens felicitem perquè aquesta transferència s'hagi produït, i reclamarem al Conseller, seguint l'acció de control del Govern, que això es porti a terme.

Moltes gràcies, senyor President. Gràcies, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Bauzá. (Pausa.) Sí, pel Grup parlamentari Mixt, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE : Gràcies, senyor President. El nostre Grup parlamentari ha fet molta abstenció a l'hora del text definitiu de la Llei, perquè es tracta d'una llei que simplement pretén una assignació competencial —no es tracta aquí de parlar de la política de menors, sinó simplement d'assignació de competències en matèria de menors—, i el que vol el Govern —com tantes vegades— és tenir un xec en blanc. Aquesta Llei podria tenir —com tantes d'altres d'aquest Parlament— un títol : «El Consell Executiu de la Generalitat pot fer allò que vol». Nosaltres, senyor President, senyores diputades, senyors diputats, no donarem ni a aquest Govern ni a cap altre cap xec en blanc.

El Consell Executiu, el Grup de la majoria d'aquesta Cambra ha rebutjat —com sempre fa— totes les esmenes que han presentat els grups parlamentaris. En una qüestió —per aquesta vegada, també d'altres— ha admès les esmenes només que ha presentat el grup de correcció tècnica lingüística. Llàstima, senyor President, que aquest no sigui un grup parlamentari.

Gràcies.

Proposta de Constitució d'una Comissió d'Investigació sobre la Seguretat dels Habitants de Tarragona i Rodalies

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Latorre. Passem al segon punt de l'ordre del dia, que és : Proposta de Constitució d'una Comissió d'Investigació sobre la Seguretat dels Habitants de Tarragona i Rodalies, presentada pels Grups parla-

mentaris d'Iniciativa per Catalunya, Mixt, d'Esquerra Republicana de Catalunya, Socialista i Popular.

Per un signant de la Proposta, per defensar, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Gimeno.

El Sr. GIMENO : Senyor President, senyores i senyors diputats, jo voldria, abans de res, començar dient que vaig estar temptat de renunciar a fer cap defensa d'aquesta Proposta de constituir una Comissió d'Investigació. I dic això perquè, quan vaig veure el desenvolupament del Ple de fa quinze dies, el primer Ple, diríem, ordinari d'aquesta Cambra, i vaig veure quines eren les argumentacions que es donaven a diverses propostes de constituir comissions, en què a unes se'ls contestava dient que les comissions sols serveixen per enredar —evidentment, les comissions no proposades pel Grup majoritari de Convergència i Unió—, i a les altres se les votava en contra sense tenir en compte, sense escoltar ni contestar cap de les argumentacions donades pels propositants, comprendran que un diputat nou, que encara no té, jo diria, la seva quota d'ingenuïtat coberta —com sembla que passa a diversos parlamentaris—, se sentís, em vaig sentir profundament decebut, totalment desmotivats i una mica frustrats en la idea de fer alguna defensa d'una altra comissió, sigui la que sigui aquesta.

No obstant això, el fet que aquesta Comissió no està signada no sols per un Grup parlamentari, sinó per tots aquests que no són al Govern..., és a dir, la Proposta consta amb la signatura del Grup Mixt, del d'Esquerra Republicana, del Grup d'Aliança Popular, del Socialista i del nostre, el d'Iniciativa per Catalunya, i el fet que, al meu entendre almenys, considero que és un tema prou important, em van fer reconsiderar parcialment, i encara que sigui breument faré una defensa.

Crec que, en principi, caldria precisar que aquesta Proposta hauria de ser més aviat d'una reconstitució, ja que el mateix text que avui es presenta a consideració de la Cambra va ser aprovat per unanimitat en la sessió plenària del 13 de novembre de 1987; és a dir, quasi, quasi fa un any exacte.

Els motius ja van ser exposats llavors —i m'estalvio d'explicar-los, ja que poden llegir-se al *Diari de Sessions* d'aquell dia. Sols voldria constatar aquí que aquesta Comissió va ser constituïda el 9 de desembre del 87; va reunir-se quatre vegades; únicament va poder elaborar un compendi o un recull de material i documentació, però degut al fet que la Cambra es va dissoldre el dia 3 d'abril del present any, no va arribar a elaborar cap proposta de resolució. És a dir, sembla lògic que aquesta reconstitució es produís per arribar a l'objectiu per al qual va ser constituïda en aquell dia, i en la qual —ho recordo una vegada més— es va votar i es va acceptar per unanimitat de tots els grups.

Jo diria que cal tornar-la a reconstituir perquè des de llavors fins ara em sembla que les circumstàncies no han variat massa en un sentit favorable als habitants de Tarragona i rodalies, perquè les explosions, les fugues de gasos, la sensació d'inseguretat en què viuen els veïns d'aquest complex petroquímic continuen essent una trista i constant realitat a la qual cal buscar-li un final al més ràpid i satisfactori possible.

No faré una relació detallada de totes les notícies, totes les coses que han passat allà; sols voldria mostrar dos exemples que diuen, una mica, com està la gent d'aquelles terres. Entenc que no poden repetir-se situacions com la del passat 7 d'octubre, en la qual una fuga de gasos nitrosos de l'empresa

d'Explosivos Río Tinto va produir declaracions, al meu entendre tan lamentables per part d'alts representants institucionals, com que el problema aquest de la fuga de gasos no havia produït gravetat gràcies al fet que el vent bufava de cara al mar i va dispersar. Jo només em pregunto què hauria passat si el vent bufa en contra, és a dir, de cara a l'interior, de cara a la ciutat de Tarragona. I voldria també dir, respecte a aquest punt, que aquesta no va ser una fuga esporàdica, una fuga aïllada, sinó que aquesta mateixa empresa té, periòdicament, emissions de gasos nitrosos, és a dir, d'aquests gasos altament perillosos, sols que ho solen fer per la nit amb coneixement de les diverses administracions, i que per la nit el que aconsegueixen és evitar que uns gasos d'un color roginós, que són molt aparatosos visualment, per la nit no es poden detectar; però que aquest gas s'emet diverses vegades l'any.

També entenc que no s'haurien de produir notícies com la que ha aparegut aquest cap de setmana, en les quals diuen: «La Facultat de Medicina de Reus desisteix d'estudiar l'impacte de la petroleoquímica en la salut de les persones del seu entorn, per no tenir resposta a una sol·licitud de finançament que va dirigir tant a les indústries com a les institucions». Això són sols dues mostres; tinc una carpeta plena de notícies, de declaracions, de coses aparegudes als diaris que demostren que a les comarques tarragonines això és una notícia diària, o quasi diària.

Nosaltres entenem que la màxima representació del poble de Catalunya no ha d'inhibir-se en una problemàtica que afecta desenes de milers de persones; que cal arribar a aconseguir un nivell de seguretat que sigui acceptable per a tots els ciutadans, sense que això vulgui dir eliminar la indústria química. Pensem que cal arribar a una ordenació del sector químic del Tarragonès, que cal saber què és el que produeix cada una de les empreses, quins riscos representen els productes que elaboren, quines mesures tenen interiorment de prevenció de possibles accidents, com es controla la contaminació, tant de l'aigua com de l'aire, quins efectes pot produir aquesta, i quins plans d'emergència efectiva es plantegen, no sols plans d'emergència que estiguin dins d'una carpeta, sinó que siguin coneguts, assumits i acceptats per la majoria o per la pràctica totalitat dels veïns de les zones afectades.

Tot això, penso que justificaria l'existència, de nou, d'aquesta Comissió. I, amb més raó, donades les competències que en elaboració, aprovació i execució de plans d'emergència exteriors en polígons industrials es concedeix avui a la Generalitat, segons el Reial Decret 886/88, del 5 d'agost, que pot significar l'assumpció del pla SEQTA, aquest pla de seguretat exterior de les indústries químiques de Tarragona, per part del Govern de la Generalitat, i que això significa que s'haurien de fer els necessaris remodelatges, adaptacions, millores i, evidentment, significa que és un compromís directe de la Generalitat de ser-ne ells els seus responsables. En definitiva, encara que només fos pels arguments exposats pel Diputat de Convergència i Unió Ramon Camp, l'any passat en aquest debat, que deia: «Nosaltres creiem que pot ser un element tranquil·litzador i una demostració que els representants del poble de Catalunya, reunits avui en aquesta Cambra, estem per donar aquesta tranquil·litat i buscar totes les solucions que calgui esmerçar sobre la problemàtica» —ho repeteixo, això són paraules del mateix Diputat—; pensem que també seria bo, en

nom del Grup d'Iniciativa i de tots els Grups que sustenten aquesta Proposta, un vot favorable, per unanimitat, sobre un tema que jo dubto molt que hi hagi ningú que vulgui crear la Comissió aquesta per enredar, ja que penso que a tothom ha de preocupar, i tothom podem fer les nostres aportacions i suggeriments de cara a resoldre aquest conflictiu tema.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Gimeno. Hi ha torn en contra? *(Pausa.)* Doncs, no havent-hi torn en contra, poden intervenir els grups parlamentaris de menor a major. Pel Grup parlamentari Mixt, té la paraula el Diputat senyor Latorre.

El Sr. LATORRE : Gràcies, senyor President. La preocupació dels diputats del Centre Democràtic i Social per la qüestió de la seguretat dels habitants de Tarragona i rodalies ja ve de lluny; ve de lluny : ja qui avui és el Portaveu del nostre Grup, Antoni Fernández Teixidó, quan era Diputat al Parlament de Madrid, va encetar una iniciativa parlamentària envers aquest tema. Del conjunt ja nombrós de preguntes que el nostre modest Grup parlamentari ha presentat davant d'aquesta Cambra, tres d'elles fan referència a aquesta qüestió, i a hores d'ara estem preparant i presentarem aquests dies dues preguntes més sobre aquesta qüestió.

En conseqüència, per una pura qüestió de coherència, hem de donar suport a aquesta Proposta, amb la resta de Grups parlamentaris de l'oposició; estem en la confiança que aquesta vegada sí que el Grup majoritari d'aquesta Cambra també hi donarà suport, si no ho haurà d'explicar. I, justament per aquest conjunt de circumstàncies, el nostre Grup —ho repeteixo— dona suport a la Proposta, llevat que hi hagi una altra proposta que la millori.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Latorre. Pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Sabanza.

El Sr. SABANZA : Senyor President, senyores i senyors diputats, tal com ja han dit els Il·lustres diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula, la Comissió d'Investigació sobre la Seguretat dels Habitants de Tarragona i Rodalia, creada el 13 de novembre de 1987, per raons de temps, tan sols pogué rebre i recopilar informació, sense possibilitat, per tant, de dictaminar ni elaborar cap proposta per millorar o garantir des de les institucions la seguretat física i el benestar en general dels ciutadans afectats.

Per coherència, economia i bona administració, sembla clar que el nostre Parlament donarà continuïtat a una Comissió creada per unanimitat oportunament, i que ja va tenir unes actuacions de recerca i de recopilació d'informació, que seria absurd menystenir i desapropiar. Una Comissió que ha d'aconseguir elaborar un seguit de propostes que permetin bastir un veritable i seriós pla de seguretat, que incideixi més en la prevenció que no pas en l'actuació davant d'un accident, i en què els ciutadans també —ciutadans potencialment afectats— sàpiguen què han d'afrontar : quines són les rutes d'evacuació, quins són els hospitals on es poden tractar els accidentats, a quins centres d'acolliment s'han de dirigir, en quines condicions han de deixar els seus habitatges, i qui els garanteix que no seran objecte d'espoliació durant la seva absència temporal, i que eviti també que es donin situacions com la d'aquesta ma-

teixa setmana, que no es permet realitzar un estudi sobre contaminació i salut d'aquesta zona per manca de pressupost.

Una Comissió que ha de vetllar perquè els criteris d'inclusió de les diferents indústries garanteixin que no es donin situacions com la produïda en la darrera fuita de gasos nitrosos de l'empresa Explosivos Río Tinto i que, pel que sembla, no estan inclosos en el Pla SEQTA, perquè no es considerava perillosa, i també perquè s'arbitrin els mitjans adients perquè no es tornin a produir actes terroristes com el d'ETA contra el rack d'EMPETROL. Una Comissió que faci propostes per acabar amb la descoordinació existent entre els ajuntaments, diputacions, Generalitat, i Govern Civil. Un Govern Civil que, en paraules del seu nou titular, reconeixia fa uns dies que els serveis de protecció civil a Tarragona estan mancats de credibilitat justificadament. Una Comissió que ha d'entendre de manera generosa la paraula «rodalia», que figura en el seu enunciat, i ha d'incloure qualsevol altra localització industrial de les característiques esmentades, com ara el complex electroquímic de Flix, i també el recorregut de les mercaderies perilloses i el seu estacionament. Una Comissió, en definitiva, que, si més no, serveixi per a assegurar els fonaments per a l'actuació del Govern de la Generalitat en el moment que es facin efectius els traspassos de competències en matèria de protecció civil, que, per a una bona administració, haurien de fer-se sense més dilacions, atès que amb l'excusa de la coordinació, mitjançant els governs civils, es volen planificar subtilment les inversions o prioritats d'altres administracions, com són Diputació i Generalitat, unes competències que, a través d'una acció decidida per part del Govern, es deuen i es poden reclamar, d'acord amb l'article 4, punt 2, del Reial Decret 886/1988, del 15 de juliol, i també atenent l'article 15, de la Llei 2/85, del 21 de gener, de Protecció Civil.

Per tant, apellant a tot l'esmentat quant a informació, seguretat, coordinació i visió de futur, confiem que la proposta de constitució de la Comissió d'Investigació sobre la Seguretat dels Habitants de Tarragona i Rodalia tindrà el suport unànim de la Cambra.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Sabanza. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula el Diputat senyor Curto.

El Sr. CURTO : Gràcies, senyor President. Jo crec que el Grup de la majoria serà solidari i conseqüent amb les manifestacions del senyor Camp que, aparegudes en el *Diari de Sessions*, nos ha recordat el Diputat senyor Víctor Gimeno. I en fer referència a l'anterior Comissió d'Investigació sobre la Seguretat de Tarragona i Rodalia, hem de reconèixer que el President d'aquella Comissió, Il·lustre Diputat senyor Maties Vives, va impulsar de manera adequada aquella Comissió, com en ell era costum. Tant de bo el pròxim President d'esta Comissió tingui el mateix comportament de treball en relació amb est tema.

I, dit això, vull afegir que si bé és cert que la firma a una proposta conjunta no necessàriament ha de comportar lo vot favorable a esta proposta, en est cas concret, i en virtut dels últims esdeveniments a què han fet referència abans els que m'han precedit en l'ús de la paraula, els últims esdeveniments produïts a Tarragona, lo Grup parlamentari d'Aliança Popular donarem suport a la proposta de constitució d'esta Comissió de Seguretat sobre Tarragona i Rodalia, tal com apareix en est segon punt de l'ordre del dia.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Curto. Pel Grup parlamentari Socialista, té la paraula el Diputat senyor Abelló.

El Sr. ABELLÓ : Senyor President, senyores i senyors diputats, ara fa un any aquest Parlament, en una sessió també tinguda el mes de novembre, va aprovar la constitució d'una Comissió d'Investigació, que, fonamentalment anava dirigida a investigar la seguretat del complex petroquímic de Tarragona i la seva rodalia.

Abans s'ha fet esment que aquesta Comissió no va tenir el temps suficient per acabar els seus treballs. Cal dir, de tota manera, que en el poc temps que va tenir aquesta Comissió va haver de treballar amb dificultats importants. Els diputats que vam ser membres d'aquesta Comissió vam conèixer el retard considerable amb què la major part de Departaments de la Generalitat que tenen competències en els temes que afecten directament problemes mèdio-ambientals i de seguretat, van retardar considerablement, com deia abans, enviar tota la documentació que necessitava aquesta Comissió.

L'actitud dels diputats de la majoria en el si de la Comissió no va ser tampoc gaire entusiasta; cal dir que van fer treballar la Comissió a ralenti, per tal que amb els pocs mesos següents aquesta Comissió no tingués temps d'acabar els seus treballs, ja que es va dissoldre el Parlament de Catalunya.

La pregunta que ens hem de fer en aquests moments és si es donen les mateixes condicions ara que fa un any per constituir una Comissió d'Investigació que fa referència a la seguretat del complex petroquímic de Tarragona.

Fa pocs dies, un Conseller de la Generalitat va visitar les nostres comarques, i ens deia textualment, als mitjans de comunicació, que hi havia una psicosi al voltant del tema de la seguretat i que la seguretat, en general, de les empreses petroquímiques era impecable. A mi em sembla que aquesta opinió no és compartida per cap dels ciutadans que vivim allí, perquè, fonamentalment, als ciutadans ens preocupen diferents coses, no solament la seguretat quan hi ha accidents, sinó que ens preocupa que després de vuit anys que l'Ajuntament de Tarragona, en aquell moment en col·laboració amb la Generalitat, va posar en marxa el pla parcial d'ordenació del sector petroquímic de Tarragona, aquest pla parcial que pretenia, fonamentalment, reordenar, en la part que en aquells moments es podia, és a dir, al voltant de la cessió del 10% de l'aprofitament mitjà, de la cessió de zones d'equipaments, de zones verdes, és a dir, en últim terme, que la indústria química pagués el risc de contaminació i inseguretat, cal recordar, precisament, que aquell pla parcial en el seu moment va ser considerablement retallat per la mateixa Comissió Provincial d'Urbanisme, que donà més facilitats encara al creixement de la indústria petroquímica a Tarragona i establí el caràcter indicatiu de la xarxa viària de seguretat dintre el complex petroquímic.

En aquests moments, aquest pla parcial —va anar a l'Audiència Territorial, era al Tribunal Suprem—, i, per tant, la tasca que es va endegar en aquell moment es troba aturada. Però què més preocupa? Preocupa, evidentment, tot el que fa referència al control de la contaminació ambiental, els plans d'emergència i evacuació, el tractament dels residus industrials, la manca d'instal·lacions sanitàries adequades a l'àrea de Tarragona, per tot el tema que fa referència —en el cas d'accident— de grans

cremats, i també la seguretat interna de les indústries petroquímiques.

Però, de tota manera, hi ha una qüestió que aquest any sí que ha canviat, i és que la consciència mèdio-ambiental dels habitants de Tarragona i rodalia ha augmentat progressivament. Avui els ciutadans del Camp de Tarragona no solament reclamen més seguretat, sinó que volen que la instal·lació del complex petroquímic, feta en una època on evidentment no hi havia controls democràtics ni participatius, es valori més enllà del creixement econòmic, i es relacioni, fonamentalment, amb la qualitat de vida dels ciutadans. I per això volem que es creï d'una vegada per totes la xarxa de control ambiental, de control sobre la contaminació ambiental, que la pagui la indústria, que s'acabi la tercera fase del Pla SEQTA, que tinguem les instal·lacions adequades per al tractament de residus industrials, que la indústria química pagui el cànon de sanejament, que, curiosament, és l'única indústria que en aquella zona no paga el cànon de sanejament, que tinguem zones verdes per establir un mínim de separació entre els nuclis urbans dels barris de ponent de Tarragona respecte a la indústria petroquímica..., és a dir, tot aquest conjunt de mesures que, evidentment —ho torno a repetir—, han fet créixer aquesta consciència mèdio-ambiental dels ciutadans de Tarragona.

Però, a més a més, en els darrers mesos, els motius d'inseguretat i de preocupació dels ciutadans han augmentat. Si agafem qualsevol resum de premsa dels últims quinze dies, ho veurem. Una petita mostra ens diu: «Greenpeace alerta contra els abocaments tòxics de les indústries petroquímiques. Denuncien la contaminació química del mar Mediterrani a Tarragona. Els veïns dels barris de Tarragona reclamen una revisió sanitària al Departament de Sanitat de la Generalitat. Fuita de gasos tòxics a l'empresa X. La Federació d'Associacions de Veïns i l'Ajuntament de Tarragona exigeixen sancions contra les indústries contaminants. Professors i alumnes demanen el trasllat de l'antiga Universitat Laboral. La Facultat de Medicina de Reus porta científics dels Estats Units per estudiar l'impacte de la petroquímica en la salut» Aquestes notícies són contínues als mitjans d'informació locals, i, per tant, demostren que els fets que determinaven la constitució d'una Comissió d'Investigació en aquest moment, no es donaven.

Per tant, nosaltres estem convençuts, el nostre Grup, quan va signar una altra vegada la constitució d'aquesta Comissió d'Investigació, que el Parlament s'ha de preocupar de la segona zona industrial de Catalunya, i la primera zona petroquímica, no solament de Catalunya, sinó de la resta de l'Estat.

I nosaltres estem convençuts que la creació d'aquesta Comissió pot ajudar a resoldre alguns dels problemes que hem assenyalat abans, i, a més a més, pot fer una qüestió encara més important, i és retornar la confiança als ciutadans de Tarragona i de la seva rodalia. Aquesta confiança, com vostès, senyores i senyors diputats saben, es va trencar l'11 de juny, en aquella nit que al voltant d'un atemptat terrorista d'ETA al rack d'EMPETROL va produir una situació de desconcert, però no cal oblidar que al voltant d'aquest fet, d'aquest atemptat terrorista, s'han produït molts altres fets que afecten també la qualitat de vida dels ciutadans; aspectes que afecten la contaminació, els residus..., és a dir, tots aquests aspectes que als ciutadans de Tarragona no solament els preocupen quan es dona una si-

tuació extrema, sinó normalment, cada dia.

Per tant, el nostre Grup està convençut que com que hi ha les mateixes condicions que hi havia fa un any, hi haurà també una altra vegada unanimitat de tots els grups parlamentaris d'aquesta Cambra. Nosaltres estem convençuts que, si s'aprova la Comissió d'Investigació, podrem continuar amb els treballs que es van començar l'anterior legislatura i el Parlament haurà donat una resposta adequada als problemes dels ciutadans del Camp de Tarragona.

Res més; moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Abelló. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Martí.

El Sr. MARTÍ I FERRÉ : Senyor President, senyores i senyors diputats, jo voldria començar les meves paraules rectificant el Portaveu d'Iniciativa per Catalunya, dient que el nostre representant, el Portaveu de Convergència i Unió la passada legislatura era l'Illustre Diputat senyor Ramon Pla, i ja que ha citat les seves paraules, jo també vull començar amb unes paraules que ell va dir des d'aquesta tribuna, quan va acceptar, en nom del Grup de Convergència i Unió —majoritari també i responsable en aquell moment també de donar suport al Govern de la Generalitat—, en dir sí a la creació d'aquesta Comissió d'Investigació. Ell deia : «He de dir-los que en el meu ànim, en l'ànim del meu Grup parlamentari, en l'ànim dels diputats que viuen per aquelles contrades, es troba la preocupació dels problemes que es detecten de seguretat, dels problemes de seguretat que des de ja fa molt de temps es produeixen a la ciutat de Tarragona i el seu entorn.»

Aquelles paraules, realment, són aplicables al dia d'avui, en aquesta sessió plenària del Parlament de Catalunya. Tant el senyor Víctor Gimeno com el senyor Abelló han fet una referència a la situació actual. La situació actual a Tarragona i a la rodalia és la mateixa? És la mateixa en el camp social, en el camp polític, en el marc polític? En algunes coses que es refereixen al marc social coincideixo plenament amb els diputats que han fet l'exposició, els diferents portaveus que han fet l'exposició defensant la creació d'aquesta Comissió. Jo diria que encara aniria més enllà : jo crec que ha empitjorat, que ha empitjorat perquè fins i tot els mitjans de comunicació quan fan una entrevista al Governador civil li pregunten «qui ens protegeix de la Protecció Civil?». O sigui, realment, comença a ser greu el sentiment de la població d'aquelles contrades. Però el mateix Governador civil també reconeix que s'ha de posar fi a la manca de credibilitat de la Protecció Civil.

Ja el 1984, el desembre de 1984 el Grup de Convergència i Unió, en la tramitació del Projecte de Llei de Protecció Civil a la Cambra alta a Madrid, dèiem que aquell no era un projecte de llei adient, perquè els caps de protecció civil no eren els naturals que deia la llei. Quan parlava que serien els governadors civils, i seria el Ministre de l'Interior, nosaltres dèiem : «els caps de protecció civil han de ser els alcaldes, i han de ser els executius de les comunitats autònomes i, després, segons la magnitud, ho ha de ser també el Govern central.» I d'aquí ve aquesta malfiança que tenim d'aleshores ençà; això, pel que fa referència al que és el marc social.

En el marc polític és el mateix; es produeix el mateix el 13 de novembre de 1987 que avui novembre del 1988. Jo crec que, en certa manera, és diferent i una mica contradictori. Es

produeixen fets com que l'Alcalde de Tarragona ja reconeix que és necessari que el Pla SEQTA sigui competència de la Generalitat. Certament; i, al mateix temps, es produeix un fet : que un catedràtic de toxicologia de la Universitat de... (*Remor de veus.*) Perdó, senyor Ribó, crec que ho ha anomenat el portaveu d'Iniciativa per Catalunya. (*Remor de veus.*) El catedràtic de toxicologia senyor Lluís Domingo va fer una proposta, fins i tot a aquest Diputat, per acompanyar-lo a la Diputació de Tarragona, que presidia el senyor Gomis en aquell moment, per tal que se li donés un ajut per fer els estudis de contaminació. I la Diputació, com diuen les mateixes declaracions que han llegit els senyors diputats, diu que sí que l'hi ha donat; el que no l'hi han donat és l'ajuntament i les indústries químiques. Certament. Per això, jo crec que és una mica de divergència, perquè aquí sí que hi ha un fet, dintre el marc polític, important, que s'ha produït, que és el que han dit els senyors diputats : és el Reial Decret del 5 d'agost de 1988 del Govern de Madrid. Aquest sí que és un fet importantíssim per a Catalunya i per a totes les comunitats autònomes! A través d'aquest Reial Decret, per primera vegada es reconeix que aquella Llei de Protecció Civil no era vàlida, que era necessari compartir competències i que, part de les competències que deia aquesta Llei, han de revertir en les comunitats autònomes, i d'una manera molt clara, a la comunitat autònoma catalana; és a dir, a Catalunya, a la Generalitat de Catalunya, entenem que al conjunt d'institucions : Parlament i Executiu. És a partir d'aquest Decret que entenem que ens pertoca avui, a la Generalitat, a Catalunya, al Parlament, a l'Executiu.

D'acord amb el contingut de l'article quart d'aquest Decret, malgrat que diu que totes les competències de la Llei de Protecció Civil queden vigents, diu que les competències de la Generalitat de Catalunya «li permeten el desplegament i l'execució d'actuacions preventives i de protecció civil», que es contemplen en les disposicions, molt més àmplies que les que teníem fins ara, i comprenen totes les fases d'informació prèvia, elaboració de plans d'emergència, control periòdic de les instal·lacions, actuacions de protecció en cas d'accident, coses de què, fins ara, no podíem disposar; fins al 5 d'agost no podíem, en aquesta Cambra, debatre, no podíem, en aquesta Cambra, demanar explicacions, impuls, control a l'Executiu i que, a partir d'aquest moment, a partir d'aquest Decret, sí que el Govern de la Generalitat té la responsabilitat d'actuar en aquest camp.

Això què vol dir : «actuar en aquest camp»? Actuar en aquest camp vol dir que la Generalitat de Catalunya, a partir d'aquesta entrada en vigor, ha de determinar els òrgans competents per a l'exercici de les facultats que té atribuïdes —Disposició Addicional Quarta. En aquest moment ja hi ha un esborrany de decret que contempla el repartiment d'atribucions entre el Departament de Governació i el Departament d'Indústria i Energia; segona cosa que tenim.

Presentació per part de les indústries a la Generalitat, de les indústries afectades, d'una declaració simplificada sobre les seves activitats en un termini de sis mesos : Disposició Transitòria Primera.

Tercer punt : elaboració i aprovació per la Generalitat de plans provisionals d'emergència exterior en un termini de divuit mesos : Disposició Transitòria Segona.

Presentació per part de les indústries afectades de la declaració definitiva, en el termini de dos anys : article 6.2.

Cinquè : elaboració i aprovació per la Generalitat dels plans definitius d'emergència exterior, que aquest Decret li marca un termini de quatre anys, termini que el nostre Grup parlamentari també entén molt llarg, molt ampli.

Per tant, sí que s'ha produït, dins el marc polític, un fet molt i molt important; jo crec que, a partir ja del 5 d'agost, per a les actuacions concretes, com, per exemple, allò que demanàvem a l'Ajuntament de Tarragona, la xarxa automàtica de control d'emissions, està assumit pel Govern de la Generalitat i en un termini de tres mesos es realitzarà, per valor de 300 milions de pessetes, aquesta xarxa automàtica. 5 d'agost; avui, senyores i senyors diputats, som 9 de novembre.

Això vol dir que aquesta és una manera d'actuar i que aquesta hauria de ser la manera d'actuar sempre de les institucions catalanes en un doble sentit : un, en el qual crec que coincidim tots els grups parlamentaris, que és el de donar credibilitat a les nostres institucions, i donar resposta efectiva als problemes de la nostra ciutadania, dels nostres ciutadans, dels catalans. I, segona, efectivitat.

Aleshores, la proposta que fa el Grup de Convergència i Unió a tots els grups parlamentaris proposants d'aquesta Comissió d'Investigació, hem de dir : hi ha una Comissió d'Investigació feta pel Parlament, paral·lela a la que ha de fer l'Executiu de la Generalitat, perquè té una obligació de fer-la, perquè aleshores poguéssim dir que no la faci encara, que nosaltres no hem acabat la nostra. O és tot al contrari? I hem d'aprofitar les comissions permanents legislatives i, en aquest cas, com a President de la Comissió d'Indústria, crec que seria bo fer l'oferiment. És a dir, des d'una pròpia comissió d'indústria dir : portar el control de l'Executiu a través de les sessions informatives que creguéssim pertinents, per tal que vegem el seguiment que es fa d'aquest Reial Decret, per tal de veure quines són les mesures efectives que el Govern de la Generalitat pren en aquest camp; aleshores, començarem a donar confiança a la nostra ciutadania; aleshores començarem a donar confiança a Tarragona, la seva rodalia i els seus habitants, no solament crear comissions perquè sí... Deia el Diputat Gimeno que nosaltres teníem certa aversió a les comissions. No es tracta d'això; les comissions que siguin aquelles que apropin les decisions polítiques, solucions efectives als problemes que té plantejats el ciutadà, benvingudes siguin; aquelles que puguin aportar, com és el cas present, una confusió entre l'Executiu i el Legislatiu per tal de crear una confusió en aquelles persones que realment tenen una psicosis d'inseguretat, crec que no són necessàries. És millor aprofundir a través de la nostra pròpia institució, del Parlament, donant-li vigor, dient «sí» a les comissions permanents legislatives que actuïn, que segueixen el que diu, el que fa l'Executiu —i, fins i tot, impulsar-lo i controlar-lo, si creiem que no és el camí adequat, i denunciar-lo oportunament—, que no pas crear, avui i aquí, una comissió d'investigació sobre aquests temes.

És per això, senyores i senyors diputats, que jo proposaria a tots els grups parlamentaris que han tingut a bé —i coincidint més en la mateixa preocupació que el Grup de Convergència— crear aquesta Comissió d'Investigació, que retiressin aquesta proposta per tal de tirar endavant un nou camí d'efectivitat, no solament de cara a la galeria, sinó de cara a solucionar efectivament els problemes que tenen plantejats els ciutadans de Tarragona i la seva rodalia, i, aleshores, a partir d'aquest nou camí,

donar solucions efectives i donar també un relleu més gran a aquesta Cambra.

Res més, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Martí. Acabat el debat, se sotmet a votació la Proposta de constitució de l'esmentada Comissió.

Els senyors diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Els que hi estiguin en contra?

Els que s'abstinguin?

La Proposta de constitució d'aquesta Comissió ha estat rebutjada per 47 vots a favor, 67 en contra i cap abstenció.

**Interpellació al Consell Executiu,
tramitada pel procediment d'urgència,
sobre les memòries anuals
dels departaments de la Generalitat**

Passem ara al tercer punt de l'ordre del dia, que és : interpellació al Consell Executiu, tramitada pel procediment d'urgència, sobre les memòries anuals dels departaments de la Generalitat, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Josep Curto, del Grup Popular. Té la paraula.

El Sr. CURTO : Senyor President, senyores i senyors diputats, en est moment que estic en ús de la paraula vull manifestar que durant los mesos de juliol i agost se van rebre algunes de les memòries dels departaments de la Generalitat corresponents a l'exercici 1987 —similars a esta que exhibeix, que és del Departament de Cultura—, la majoria d'elles amb una presentació adequada, que combina la preocupació per la qualitat i per la innovació amb l'esforç i la voluntat de tots els qui han treballat per fer-les possible.

La Sindicatura de Greuges, lo Departament de Cultura, Ferrocarrils de la Generalitat, lo Departament de Governació, Departament de Política Territorial i Obres Públiques, i el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca són aquelles memòries que vam tenir l'oportunitat de repassar durant los mesos d'obligada inactivitat al Parlament de Catalunya. La memòria de la Sindicatura de Greuges consta de 287 pàgines, amb una primera part que assenyala amb tot detall un sistema de tractament de queixes per secció, secció d'ordenament del territori, secció tributària, secció de sanitat i secció de justícia, i una segona part denominada «Conclusions», que comprèn los mètodes, los procediments, la programació i la planificació; una tercera part, denominada «Estadística», que assenyala i comprèn les relacions amb les institucions, associacions, autoritats polítiques, etcètera, i una última part, que fa referència a les disposicions legals.

Lo Departament de Cultura va elaborar la seua memòria, que consta de 294 pàgines, amb una presentació apropiada a la importància d'est Departament, i en tres parts, jo diria, fonamentalment importants : la primera és l'exposició de lo que el Departament denomina la «continuitat d'un esforç»; la segona part consta de l'organigrama i de les comissions assessores, i una tercera part que la constitueix l'índex temàtic, amb divuit apartats denominats «Serveis de...».

Política Territorial i Obres Públiques també va presentar una memòria completa quant a organització, pressupost, acti-

vitats i lleis i disposicions. Set subapartats que comprenen les set direccions generals, i un total de 325 pàgines que observen l'actuació de tot lo Departament, i també el grau d'acompliment dels programes d'inversió, del pressupost amb les seves desviacions, i dels objectius i les actuacions que queden pendents com a accions de futur.

La memòria del Departament de Governació consta de 217 pàgines, i encara que tots sabem que esta Conselleria ha hagut d'afrontar situacions difícils, totes elles derivades de la problemàtica del joc a Catalunya, m'atreveixo a dir que la memòria presentada és equilibrada i imparcial i, encara que la nota predominant d'esta memòria són les fotografies del President de la Generalitat, les fotografies del Conseller competent i les fotografies dels delegats territorials, no és menys veritat que el bon gust de l'elaboració, l'explicació del que és lo Departament, lo pressupost, l'activitat i les conclusions són aspectes que mereixen un comentari favorable en relació amb l'exercici referit del 1987. Tots estos departaments, com han pogut observar —287 pàgines, 294, 325 i 217—, per arribar a la memòria monstre del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, que a pesar de només resumir la seua activitat, consta com si tal cosa, de 835 pàgines —recordem que les altres, dues-centes i escaig—, amb una lamentable i pobra presentació.

Crida l'atenció un llibre que significa un volum de paper quatre vegades superior al de qualsevol altre Departament i, en conseqüència, implica curiositat una conselleria que, amb la quarta part del pressupost, per exemple, de Política Territorial o amb 1.500 milions de pessetes menys que Cultura, ha desenvolupat una memòria amb el 170% més d'activitat aparent.

Amb quins criteris i amb quina finalitat s'elabora i es presenta una memòria d'activitats? Tots els qui estem aquí diríem que amb uns criteris objectius, verídics i imparcials, tal com est Diputat ha reconegut en los altres departaments i amb la finalitat que, d'una lectura amena, puguin extraure una opinió documentada aquells sectors que, en lo cas que interessa —agricultors, ramaders i pescadors—, no tenen gaire temps com per assimilar una memòria com esta que ha distribuït lo Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca.

Després de repassar foli a foli totes les memòries, però també est volum d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, he pogut constatar que aquelles institucions, organismes, entitats o persones físiques que hagin rebut esta memòria, passant els fulls de quatre en quatre i deixant de costat les primeres 92 pàgines, treuran la mateixa conclusió, que si repassen o llegeixen los 835 folis de què consta la memòria en qüestió.

Alguns diputats recordaran que, al debat de Pressupostos del 1988, est Diputat, en nom del Grup parlamentari d'Aliança Popular, formulava la denúncia que al Govern de Convergència i Unió no se li va ocórrer una altra substància que copiar i fotocopiar els Pressupostos del 87, alterar la numeració i els folis, perquè a simple vista no es pogués detectar, i presentar-los com a novetat per al 1988. Precisament avui, i des d'esta mateixa tribuna, lo nostre Grup parlamentari no ha tingut cap reserva a alabar, a més d'altres, els Departaments de Cultura i de Política Territorial per la pulcritud de les seves memòries, que en lo seu dia van ser objecte, igual que el Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de la meua i de la nostra crítica pel desordre administratiu que van demostrar els Pressupostos —com ja he dit— de 1988. Reitero, per consegüent, el nostre

criteri de bon gust i de presentació de les memòries dels Departaments de Cultura, Governació, Política Territorial i també Síndic de Greuges, i Ferrocarrils de la Generalitat, però això que ens ha presentat lo Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, amb tota moderació, és una desconsideració al Parlament de Catalunya i als sectors implicats.

Les noranta-dues primeres pàgines a què m'he referit tornen a ser còpies i fotocòpies del Pressupost del 88, quan la memòria correspon al 1987. Només a títol d'exemple, la pàgina 37 de la memòria de l'any passat és còpia de les pàgines 31 i 32 del Pressupost del 88; la pàgina 49 de la memòria del 87 és còpia de les pàgines 37 i 12 del Pressupost del 88; la pàgina 57 d'esta memòria és còpia de les pàgines 40 i 41 del Pressupost del 88, i —per acabar amb l'exemple— la pàgina 81 de la memòria del 87 és còpia de les pàgines 21, 49 i 50 del Pressupost del 88. I, per una altra part, lo Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, a diferència de les altres publicacions, intenta omplir pàgines de la seva memòria, per exemple, amb 146 relacions d'actuacions per comarques i amb 146 folis, amb 146 mapes de Catalunya que diuen exactament el mateix.

Per això, est diputat assenyalava al principi que, passant les pàgines de quatre en quatre i negligint les primeres noranta-dues arribarem a la mateixa conclusió : que la memòria del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca simplement és una documentada presa de pèl, on el desordre administratiu és la nota predominant i continuadora d'exercicis anteriors.

Amb estos antecedents, i a l'espera de la intervenció de l'Honorable membre del Govern, formulo la interpellació relativa a quins són los propòsits del Consell Executiu pel que fa a l'elaboració, presentació i aprovació de les memòries dels diferents departaments de la Generalitat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Curto. Té la paraula l'Honorable Conseller senyor Guitart.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA (Joan Guitart) : Molt Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, voldria expressar, en primer lloc, la coincidència amb el diputat interpellant —la meua coincidència personal i la del Consell Executiu—, amb el seu judici, en el qual reflecteix els seus elogis a les memòries presentades per la Generalitat. «Presentació adequada», «contingut corresponentment verídic», «imparcialitat», «equilibri», «bon gust» han estat expressions amb què el senyor diputat ha tingut la delicadesa d'honorar-nos i amb les quals jo em permeto coincidir i al mateix temps agrair.

Vostès saben que les memòries que elaboren els departaments,... no tots els departaments de la Generalitat elaboren memòries anuals, sinó que això correspon a una política general del Govern, de donar informació, que hi hagi transparència en la gestió i que, al mateix temps, els sectors afectats, i d'una manera especial, també, les persones interessades, puguin realitzar i puguin emetre un judici en relació amb la tasca feta, amb les actuacions dutes a terme i en relació amb les activitats dels diversos departaments.

Alguns departaments han optat per altres vies d'informació, i en aquest cas hi ha departaments de la Generalitat que, per la complexitat, perquè disposen d'altres elements o perquè —al seu entendre— la manera més eficaç de fer-ho no és precisament aquesta, han optat per una via diferent de la memòria.

Però el que és propòsit i el que és una voluntat del Govern de la Generalitat és que sigui disponible i estigui a l'abast de tothom la informació necessària, perquè es demostrï en què s'han gastat els diners pressupostats, quines han estat les actuacions realitzades, i de la manera més detallada possible.

Quan jo deia que no tots els departaments han optat per la via de les memòries, ho faig perquè, com vostès poden comprendre fàcilment, les actuacions als diversos departaments i en els sectors a què es refereixen corresponen a maneres de ser, a estils diferents, i les actuacions també són adequades a cada una d'aquestes actuacions. Algunes vegades l'estadística serveix per reflectir, per donar una idea general, però moltes vegades el judici ha de ser sobre una actuació més detallada, més reflectida, i jo diria més gràficament expressada.

Hi ha alguns casos, sobretot pel que es refereix a entitats autònomes, que la memòria que han publicat correspon a una exigència legal : les lleis de constitució exigeixen que aquests organismes disposin de memòries i, en alguns casos d'organismes de molt recent creació, a través de les seves memòries, no només es poden seguir les actuacions que han dut a terme, sinó que al mateix temps es veu el compliment estricte que han volgut fer d'una exigència de la legalitat.

Jo, en aquest sentit, voldria fer esment, per exemple, doncs, del Centre Informàtic de la Generalitat de Catalunya, que és una memòria interessant, i de moltes entitats autònomes, on es veu la feina realitzada i la tasca duta a terme. També, la política de govern de la Generalitat està d'alguna manera considerada en aquestes publicacions, en què es refereix per períodes diversos la política general duta a terme pels departaments, i que, en definitiva, representa una memòria de memòries i que dóna una visió més ampla, més coordinada, més estricta sobre la política de govern de la Generalitat.

M'ha sorprès, i en aquest cas sí que jo no podria coincidir amb l'expressió crítica que ha fet el senyor Diputat en relació amb la memòria publicada pel Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca; m'ha dolgut que hagi estat dur en la seva expressió i que hagi deixat al marge de consideració d'aquesta bona impressió general que té precisament la d'un Departament en què, analitzades i vistes totes les memòries, jo crec que s'ha esmerçat per fer precisament una memòria completa, una memòria exhaustiva, una memòria documentada i —si m'ho permet el senyor diputat, també li ho diré— una memòria adequada, al nostre entendre, al sector a què va adreçada.

Jo crec que moltes memòries, dins del seu propi estil, poden ser modèliques, però jo crec que la «modelitat» de les memòries és perquè saben adaptar-se als sectors a què van indicades. En algunes hi ha més referències estadístiques; en algunes hi ha una simbologia més gran en relació amb el nombre d'actuacions; en les altres necessàriament s'exigeix, per la mateixa naturalesa i per la mateixa característica del departament, un tractament més acurat de l'estadística i, sobretot, del procés de comarcalització, i una incorporació important de mapes i esquemes que reflecteixin la tasca duta a terme. Jo li puc assegurar que és molt més senzill fer una memòria en què no hi hagi aquesta proliferació de mapes.

Al mateix temps, la característica de la memòria del Departament d'Agricultura exigeix precisament que s'hagués fet la presentació que s'ha realitzat. El senyor Diputat m'explicava, ens deia que algunes d'aquestes memòries... per exemple, la

de Governació tenia 287 pàgines, la de Cultura en tenia 294, i precisament ell, jo crec que expressava amb crítica i amb disgust que la del Departament d'Agricultura tingués, precisament, més de 800 pàgines. El que passa és que les persones que tenim un cert costum o que hem tingut, per motiu d'ofici,... L'avaluació de les pàgines moltes vegades no corresponen exactament o matemàticament la pàgina amb les lletres, amb els espais, amb els continguts. Per exemple, senyor Diputat, jo, mentre vostè parlava, perquè era difícil per part del representant del Govern poder endevinar per on anirien les coses, jo m'he molestat a fer... Quan s'encarrega, per exemple, al sector editorial, s'encarrega un treball, es demana que l'obra tingui tantes holandeses, i es diu «de 2.100 espais»; trenta línies per setanta espais, diguem-ne, és un estàndard que serveix per valorar i per establir el contingut de l'article. I, és clar, si en comptes de trenta línies en tinguéssim seixanta, doncs, evidentment, aleshores, el nombre d'holandeses seria la meitat, però no seria a doble espai, la qual cosa no permetria la correcció. Per exemple, aquesta memòria del Departament d'Agricultura: s'hauria hagut de fer millor —jo no he tingut temps per fer-ho—, però, per exemple, una línia aquí tenia seixanta espais. Aquesta del Centre Informàtic de la Generalitat, que és una bonica memòria i que pel motiu de la memòria, doncs, requereix un altre tipus de presentació —aquí no hi ha mapes, aquí hi ha una bona part de lletra, aquí hi ha algun gràfic i alguna fotografia que enriqueix la memòria—, si ho he comptat bé, la línia té cent vint espais; és a dir que voldria dir que, això, traduït a pàgines d'Agricultura, tindria el doble d'extensió que la memòria d'Agricultura.

Però és que, a més, l'esforç de territorialització que ha fet el Departament d'Agricultura, em fa l'efecte que completa i dóna sentit i significat a la memòria. Aquí davant, per exemple, hi ha els préstecs subvencionats, concedits dins del reglament estructural de la producció lletera. És evident que l'estadística de la producció lletera per tot Catalunya o sobre bases purament més reduïdes tindria poc sentit; en canvi, la comarcalització d'això té un sentit i té un significat: doncs, miri, la comarcalització d'això vol dir dues pàgines, i al mateix temps vol dir que si això es tradueix en un mapa, perquè aquest mapa pugui ser més il·lustratiu de les diferències de distribució entre les unes i les altres, vol dir que donar una informació sistemàtica, veraç, verídica, ben donada, en aquest sentit, això omple quatre pàgines.

És a dir, a mi em sap greu que el senyor Diputat hagi trobat més difícil o més complexa, o no tan agradable, la lectura d'aquesta memòria, però pot tenir la convicció i la seguretat que aquesta memòria ha estat realitzada amb la millor voluntat, la voluntat adequada per donar la informació més precisa als sectors afectats, i crec que ho hem aconseguit; és a dir, crec que aquesta informació ha estat assolida, perquè jo he preguntat a diverses..., he fet diverses consultes de diverses memòries i coincidien amb el senyor Diputat amb les primeres, però també amb aquesta hi havia persones que consideraven que era adequada.

No li estranyi, al senyor Diputat, no els estranyi, senyores i senyors diputats, que en algunes d'aquestes memòries hi hagi reproduccions textuais, moltes vegades copiades dels mateixos capítols pressupostaris. Els Pressupostos és una llei a l'expressió de la qual les senyores i els senyors diputats hi són molt

afins, els coneixen molt bé, però als sectors els vénen molt menys adients, i no és de sorprendre que en una memòria primer es reproduïxi el pressupost, després s'expliqui el significat d'aquest pressupost adaptat als diversos sectors i després es vulgui veure com això que havia estat una llei, i un objectiu, i una previsió —un pressupost, com es diu—, després assoleix el seu compliment a través de la seva concreció amb la memòria.

Per tant, jo crec, senyor Diputat, que nosaltres —i pot tenir-ne la seguretat—, el capteniment del Govern és procurar donar la màxima transparència, la màxima informació, la màxima utilització, i posar a l'abast de les persones les actuacions dels recursos públics que han estat confiats al Govern; ens esmerçarem per continuar-ho fent, de la manera que cada departament entengui que és la més adequada per fer-ho: aquest és el propòsit de capteniment general del Govern. Pot tenir també la seguretat que ens escarrassarem per fer-ho cada vegada millor, intentant recollir tant les lloances com les crítiques, perquè les crítiques ens ajuden a estimular-nos en la nostra feina i ens ajuden, moltes vegades, a esmenar i a corregir possibles deficiències.

En el cas a què vostè s'ha referit, jo, senyor Diputat, pot tenir la seguretat que l'opinió i la interpellació que vostè ha fet ha rebut un bon acolliment, compartim la seva bona expressió de la gairebé totalitat de les memòries, i al mateix temps li hem de dir que entenem que la crítica i l'observació que vostè havia fet de la memòria d'un departament determinat té la seva explicació, és coherent des del nostre punt de vista i jo crec que ha estat realitzada i que ha aconseguit l'objectiu que s'havia proposat: donar informació, que servís d'element d'utilització i que, al mateix temps, la forma en què ha estat presentada fos la més econòmica possible. L'economia de les memòries —com vostè també remarcava— és l'objectiu del Departament, i en aquest sentit puc assegurar-li que la memòria d'Agricultura, si alguna pot servir de model d'economia, es refereix a aquesta.

Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller. El senyor Curto té replicar per cinc minuts que no és necessari, òbviament, que els esgoti.

El Sr. CURTO: Intentaré no esgotar-los, senyor President. Honorable Conseller, una memòria del 87 que és còpia i fotocòpia del Pressupost del 88 i, és clar..., jo amb molt de gust recullo i alabo les seves manifestacions públicament perquè, en part, en la primera part, estem totalment d'acord. Però, és clar, el que no podem fer, senyor Conseller, és intentar confondre la Cambra —que jo l'he vist molt atenta a la meua interpellació— i la memòria del 87 —torno a repetir— és fotocòpia del Pressupost del 88, i tots sabem per què; perquè el Pressupost del 88 era fotocòpia del Pressupost del 87.

Totes les memòries dels departaments —ho reitero—, a excepció feta del d'Agricultura, van assumir la crítica constructiva derivada del debat de Pressupostos —torno a repetir-ho— amb una decorosa presentació de memòries, on hi ha imaginació i alguna dosi de novetat. Però lo tema, encara va més lluny. Los exemples de les 92 primeres pàgines copiades del Pressupost del 88, no mereixen altre qualificatiu —a pesar que el Conseller ho ha considerat un to dur—, no mereixen altre

qualificatiu que el de desconsideració a l'autoritat del Parlament de Catalunya. L'exemple 37 de la memòria del 87 és còpia de les pàgines 31 i 32 del Pressupost del 88. Això és el que he dit, però és que, a més, també és còpia i fotocòpia de la pàgina 39 del Pressupost del 86; la pàgina 49 de la memòria del 87, és còpia de les pàgines 37 i 12 del 88 —això és el que he comentat—, però és que a més, també és còpia i fotocòpia de les pàgines 30 i 31 del Pressupost del 86. La pàgina 57 de la memòria del 87, a més de ser còpia del Pressupost del 88, és còpia també de la pàgina 36 del Pressupost del 86. I, per últim, la pàgina 66 de la memòria del 87, que és còpia del Pressupost del 88 —com he dit abans—, també és còpia de la pàgina 52 del Pressupost del 86. Això com ho denomina, senyor Conseller?

No obstant això, i en virtut de l'esforç que ha hagut de fer l'Honorable Conseller, permeti'm una citació que determina certs comportaments i, en virtut d'est esforç torno a repetir : diu que «quan lo gat porta els bigots plens de nata, de res li serveixen les excuses que pugui donar».

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Diputat. El senyor Conseller?

El Sr. CONSELLER DE CULTURA : Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, no..., vull dir, em sap greu no poder correspondre a la seva última dita, però és que no en tinc cap d'adequada al nivell de la que vostè ha acabat de donar. Jo el que li voldria dir, li voldria repetir, senyor Diputat, és que la..., jo li explicava, és a dir, a mi em sembla —honestament—, jo crec que, a moltes senyores i senyors diputats, els sembla bé que es reproduïxin en la memòria aquells aspectes del pressupost que fan possible que la lectura sigui més comprensiva, i que la comparació pugui ser més estreta. Si vostè, diguem-ne, ha fet un veritable esforç, encomiable, en veure les fotocòpies i les pàgines que corresponien al pressupost, però és que jo li asseguro que això que vostè ha fet, senyor Diputat, moltes persones no ho fan, i li diré una cosa, ni tenen obligació de fer-ho, sinó que jo crec que és obligació del Govern facilitar les coses, de tal manera que la lectura i la comprovació pugui fer-se més evident. Sempre és bo que hi hagi persones que siguin exigents i que hi hagi persones, diguem-ne, que en funció de la creativitat els agradés que més que el pressupost, doncs que hi haguessin pressupostos extrapolats cap al futur. Però jo crec que aquest no és el sentit ni és la intenció, ni es tractava d'amagar res; és a dir, jo crec que el fet que es reproduïxen aspectes pressupostaris en una memòria no desdii, ni és un inconvenient per a aquesta, però, precisament perquè la memòria té vuit-centes i escaig de pàgines, jo li asseguro que les pàgines pressupostàries, ni que haguessin estat totes reproduïdes, representarien una mínima part. Però és que és una memòria molt explícita, és a dir, jo el que no acabo, diguem-ne, de percebre és com en una memòria on s'arriben a detallar..., per exemple, a la pàgina 509, el que es refereix a una cosa que ha estat reeixida, com són, precisament, els recursos en campanyes de lluita contra els agents nocius dels vegetals, per exemple, una cosa importantíssima i fonamental per a la agricultura i per a nosaltres mateixos. Quan s'expliquen les experiències que s'han fet amb vinya, amb fruiters, amb hortalisses, amb avellaners, amb blat de moro, amb forestals, amb ornamentals..., 22 amb vinya, 37 amb fruiters, etcètera, fins a un total de 93, això no és fotocòpia

dels pressupostos, això és la voluntat de donar informació sobre aquelles coses que s'han dut a terme, i em fa l'efecte que per excés d'informació, senyor Diputat, per 822 pàgines, sobretot si es fan d'una manera econòmica, no ens hauríem, no hauríem de ser objecte no només de preocupació, sinó que jo crec que serien encomiables.

De tota manera, senyor Diputat, com vostè sap, les coses que es parlen en aquest Parlament sempre són considerades pel Govern però, de tota manera, jo crec que en aquest cas i en aquesta situació la memòria a la qual vostè es referia —tot i que estic convençut que el Conseller sabrà recollir algunes de les seves observacions— no crec que mereixi un mal concepte, ni una referència negativa per part dels membres d'aquesta Cambra.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre les actuacions per a garantir el compliment de les lleis de la Generalitat en matèria de règim local

Respecte al quart punt de l'ordre del dia, haig de comunicar a les senyores i senyors diputats, que la interpel·lació ha estat retirada.

Passem per consegüent al cinquè punt de l'ordre del dia que és Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de l'EAJA, que formularan els Diputats Il·lustre senyor Josep Maria Sala i Rafael Madueño, del Grup Socialista. Té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Josep Maria Sala..., per deu minuts.

Interpel·lació al Consell Executiu sobre la política general de l'EAJA

El Sr. SALA : Senyor President, senyores i senyors diputats, les loteries gestionades per l'EAJA, o per ser més precisos, presumptament gestionades per l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, estan en crisi; estan en una greu i profunda crisi. Els símptomes d'aquesta crisi són clars i són molts. El primer símptoma i el més clar : les vendes han caigut en picat; unes vendes d'acord amb les previsions i d'acord amb la comparació amb els anys anteriors. La recaptació mensual de la Lotto Ràpid l'any 87 va ser de 2.870 milions de pessetes; aquest any 88, ha estat de 1.000 milions de pessetes. De la 6/49, la recaptació mensual mitjana, va ser durant l'any 87 de 850 milions; aquest any 88, ha estat de 450 milions. Reducció quasi a la meitat de les vendes de les loteries de l'EAJA. Els ingressos de la Generalitat —el que és més lamentable— han disminuït, òbviament, en la mateixa quantitat. El President Pujol ens va anunciar 8.000 milions de pessetes fa..., per a l'any passat; el Conseller d'Economia, més prudent, va pressupostar 6.000; aquest any 88, si es manté el ritme de les vendes del primer semestre, no n'ingressarem ni 4.000.

L'any que ve mantenim la xifra prevista dels Pressupostos d'aquest any. Per a l'any que ve no s'incrementa aquesta previsió; seran 6.000 milions de pessetes. Vull recordar que se'ns havia anunciat uns ingressos per a la Generalitat de quasi 12.000 milions de pessetes per a l'any pròxim, quan es varen

posar en marxa aquestes loteries; crisi claríssima de vendes; crisi de confiança. La crisi de vendes és, òbviament, conseqüència d'una crisi de confiança; crisi de confiança dels ciutadans de Catalunya al voltant d'aquestes loteries. Les han deixat de comprar perquè no se'n fien. Ho diuen les xifres de vendes i ho diuen les enquestes; les enquestes de fa uns mesos —les nostres i les seves—, i les enquestes més recents; les enquestes que fa tot just quatre..., molts pocs dies, deia que més d'un 70 per cent dels ciutadans de la ciutat de Barcelona opinaven que hi havia coses poc clares darrere les loteries de l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes; crisi claríssima de confiança.

I vostès ho reconeixen amb les seves actuacions, amb els seus moviments, reconeixen aquesta crisi. Canvien el director general; els felicitem. L'haurien hagut de canviar molt abans, el senyor Vilarrubí; és un dels principals responsables directes de la situació de les loteries catalanes. El senyor Vilarrubí ha demostrat que és un gran incompetent; mai no hauria hagut d'estar nomenat i ens alegrem que vostès l'hagin fet cessar. Segurament no és l'única persona que hauria d'estar cessada en aquest tema, hi ha altres responsables directes, però ens alegrem que el senyor Vilarrubí l'hagin fet cessar. Si tot anés tan bé, com han fet aprovar en aquest Parlament, no tindria cap sentit que l'actual director, el fins fa poc director general de les loteries de l'EAJA, fos fet cessar, ha estat fet cessar. Han canviat aquesta Conselleria de lloc. Tres vegades ja : primer, la van adscriure a Presidència. Al cap d'uns mesos la van transferir a Governació. Se'ns va dir llavors —i ho diu el butlletí, el *Diari Oficial de la Generalitat*— raons d'eficàcia, d'homogeneïtat i de coordinació, perquè totes les competències del joc estan a Governació i, per tant, òbviament, és lògic que estigui adscrites a Governació també l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes. Poc tems després, pocs mesos després, la tornen a canviar i la passen a aquest Departament de Benestar Social; crisi per tant, òbviament, d'ubicació d'aquesta Entitat Autònoma.

La passen a Benestar Social i —em permetran que comentï ràpidament aquesta qüestió— amb un intent infantil que, a través de la paraula del Benestar Social, tapar el que volen tapar de les loteries de la Generalitat. Que aquesta paraula màgica intenti solucionar fent —jo crec que un exercici irreal davant un problema que és un problema real—, intentar tapar amb la paraula «benestar» sense adonar-se que amb això no arreglen les loteries, sinó que perjudiquen nominalment el benestar social. Lligar les loteries i, a més, aquestes loteries amb el benestar social és perjudicar, objectivament, una cosa que no s'hauria de perjudicar mai, com és el benestar social.

I, a més, ho fan de manera infantil. Tornen a la vella història de l'assignació de recursos finalistes. Això no existeix en els Pressupostos, els recursos finalistes; no hi ha cap partida pressupostària i, en el Pressupost que ens presentaran, això no hi serà perquè no hi pot estar; on s'assignin uns recursos a una determinada qüestió. Els ingressos de la Generalitat són uns, incloent-hi els de les loteries, i les despeses són unes altres, i en tot cas hi ha d'haver voluntat política de gastar més diners en benestar social, però això de recursos finalistes és una operació estricta de maquillatge, d'intentar maquillar aquesta situació dolenta de les loteries.

Jo li preguntaria, de tota manera, si és que realment volen fer això que és impossible fer, per què només les loteries de la Generalitat? Per què la Generalitat treu molts més diners que

els de les loteries de l'EAJA del joc. Per exemple, les escurabutxaques : quasi 20.000 milions de pessetes de les escurabutxaques. Per què no s'assignen també finalísticament les escurabutxaques, els recursos de les escurabutxaques a la Conselleria de Benestar Social, que són, a més, molts més diners i molt més clars? Per què no s'assignen, entrant en aquest joc de l'assignació finalista?

O el tema del bingo, la taxa del bingo : 8.000 milions de pessetes, molt més que els de les loteries. Per què no els assignen aquests, si és que hem de fer assignacions finalistes? Que no s'han de fer, perquè és impossible fer-les, però posats a fer-les, fem-les bé. No fem operacions de maquillatge, d'intentar tapar amb la paraula «benestar social» una situació degradada i de crisi, perquè fent operacions de maquillatge no arreglarem la crisi, que és el que hauríem de fer : arreglar la crisi. I molt menys encara ho farem utilitzant i ressuscitant una vella doctrina que semblava que, en aquest país, ja havia desaparegut : la teoria de la conspiració i la teoria del contuberni. Els problemes s'intenten imputar no a la realitat, sinó s'intenta fer creure que, en tot això, els ciutadans de Catalunya estan impulsats, moguts per una estranya conspiració que lliga mitjans informatius i partits, i que aquest contuberni està a les arrels de la crisi de les loteries; plantejament absolutament infantil. El pitjor de tot és que barregen gent d'una manera innecessària, a més, canvien de barreja de gent, perquè, com que són poc rigurosos, van canviant de conspiració permanentment. Quan parla el senyor Subirà, parla d'una conspiració; quan ho fa el senyor Comas, parla d'una altra, i, quan ho fan els butlletins intoxicadors, aquests butlletins confidencials que fan, parlen d'altres. S'inventen un senyor..., fa uns mesos, el senyor Subirà va haver de demanar disculpes per haver barrejat un determinat senyor amb un polític d'aquesta Cambra; al cap d'uns mesos ja no parla d'aquell senyor, d'aquell particular, parla del fill d'aquest particular; després és l'ONLAE, la Organització de Loteries; després és TIRSA i, fins i tot, el Conseller de Benestar Social —que, per aquest tema, jo crec que es mereixeria començar a ser qualificat el Conseller de la creació del malestar— s'atreveix a ficar-se amb una institució com l'ONCE; institució que per al benestar social, òbviament, ha fet molt més en el passat i, continuarà fent molt més en el futur; institució autogestionada pels mateixos invidents, que de cap manera és tolerable que s'intenti involucrar amb situacions d'aquests tipus, que aquest Parlament, el que hauria de fer —el que s'ha fet habitualment, menys el Conseller de Benestar Social— és elogiar l'actuació de l'ONCE. S'ha atrevit —intentant crear aquesta situació de confusió— barrejar en aquests hipotètics infantils contubernis una organització com l'ONCE. Jo crec que, des d'aquesta tribuna, cal parlar a favor de l'ONCE, i cal deplorar que una de les primeres actuacions d'aquest pretès Conseller de Benestar Social hagi estat per ficar-se, directament, contra una organització com la ONCE. Aquest no és el camí. El camí és el del reconeixement de la situació, el del reconeixement de la crisi i, sobretot, el reconeixement de les dues especificitats de les loteries catalanes que estan a l'arrel de la crisi : les dues especificitats. Dues qüestions que només fem a Catalunya i que, de veritat, estan en les arrels de la crisi.

Una primera, una política de distribució de loteries absolutament intolerable, que ha ferit la sensibilitat dels ciutadans d'aquest país, perquè vostès en aquest país, a Catalunya, han fet

coses que cap altra loteria fa, i que a Espanya cap altra de les loteries que funcionen s'ha atrevit encara a fer, que és distribuir la loteria a forns de pa, a pastisseries, a papereries, a quioscos... S'han atrevit a situar el joc al voltant i a prop de cada un dels ciutadans; han utilitzat una mala xarxa de distribució que ha ferit la sensibilitat dels ciutadans, i vostès ens van dir : és la millor possible. S'han equivocat, perquè no venen loteria a través d'aquesta xarxa. Per tant, la primera cosa que haurien de fer seria retirar aquesta xarxa de distribució i utilitzar una xarxa raonable que no fereixi la sensibilitat del ciutadà que va a comprar el pa, i es troba amb la butlleta de loteria barrejada amb la llesca de pa. I això és un problema de gestió mal enfocat que, vostès, la primera cosa que haurien de fer seria canviar. I sembla que el Conseller comença a canviar-la; a més de ficar-se amb l'ONCE, sembla que comença a canviar, i sembla que comença a fer cas d'una insinuació i d'una proposta que nosaltres vam llançar ja fa un any, que era dir : utilitzar xarxes de distribució existents. Per què en lloc de barallar-se amb l'ONCE, no intenten posar-se d'acord en la distribució de les loteries conjuntament? O per què —llavors ho vam dir, ara sembla que el que llavors era un gran disbarat el Conseller ho comença a plantejar—, per què no s'utilitzava la xarxa de minusvàlids, per què no, en lloc d'utilitzar la xarxa de forns de pa? Error en la política de distribució, error que estan pagant greument, perquè quan fereixen sensibilitats, el ciutadà que està ferit en la seva sensibilitat deixa de comprar loteries.

I el segon tema, la segona especificitat —i podríem parlar de moltes altres coses, però ja n'hem parlat, d'elles, i ens quedarem amb aquestes dues— : vostès han creat un sistema, un sistema pervers que posa una part molt important dels beneficis del joc a Catalunya en mans d'una empresa privada; vostès han creat un sistema —i això no passa amb cap de les altres loteries que hi ha en el país— que fa que una part molt important dels beneficis de les loteries de la Generalitat vagin a les butxaques d'una empresa privada. Ni l'ONCE, ni la loteria nacional, ni les travesses, cap tipus de loteria espanyola permet aquesta qüestió, i vostès, aquí a Catalunya, ho han fet, de manera absolutament injustificada : han tirat endavant un contracte que és un contracte escandalosament beneficiós per a una empresa privada. Nosaltres vam fer els càlculs, els repetim, els repetim perquè, aquests càlculs, continuarem fent-los, fins que algú —que és impossible que es faci— els intenti contradir. L'any passat, l'any passat, d'acord amb les xifres de vendes fetes, aquesta empresa, Luditec, ingressarà més de 4.500 milions de pessetes, i per prestar aquest servei, els serveis que presta —que, torno a recordar, són unes butlletes, és el manteniment i una paraula màgica, que era el *know-how*, i és les despeses de distribució, càlculs a la pesseta, si és que es poden fer càlculs a la pesseta en aquest tema—, per fer aquests serveis més de 1.500 milions de pessetes, més de 1.500 milions de pessetes, és impossible que costin. Tenim una xifra de beneficis per l'any passat de més de 3.000 milions de pessetes que anirà a parar a mans d'una empresa privada, en lloc d'anar o ingressar al tresor de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Sala, se li ha acabat el temps.

El Sr. SALA : Molt bé, senyor President. Vostès han creat un sistema absolutament pervers, vostès han creat una situació en la qual els ciutadans de Catalunya han perdut la confiança en la loteria, vostès han creat un sistema específic, van voler

crear un sistema específic i es van equivocar, està bé que canviïn les persones, però l'important és que canviïn la política, i el que és d'exigir és que canviïn la política. En aquesta línia, en aquest Parlament, i amb l'intent, també, d'esbrinar per què vostès han fet aquesta política i per què s'entesten a mantenir-la, els diputats del Grup Socialista —i jo crec que de la resta de grups de l'oposició— estarem insistint fins que aquesta situació no s'arregli.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Sala. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL (Antoni Comas) : Molt Honorable senyor President, il·lustres senyores diputades, il·lustres senyors diputats, jo pensava, en llegir la pregunta de la interpellació signada pel Diputat Madueño i pel Diputat Sala, signada el 20 de setembre, que el que intentaven conèixer és el que ells deien, el capteniment, i no el tornar sobre temes que aquí s'han discutit a bastament.

En democràcia, senyor Sala, no es pot afavorir ni el filibusterisme ni l'intent, quan és simptomàtic, d'imputacions impròpies, i, per tant, jo no hi cauré, en això. (*Remor de veus.*) El que està discutit està discutit, i aleshores ja ho vaig dir a la Comissió, i, a mi, no em tremolaven les cames, ja li asseguro, no em tremolen les cames, ja li ho asseguro...

El Sr. PRESIDENT : Prego silenci.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL : Aleshores, aquella interpellació va ser entrada el 20 de setembre i l'11 d'octubre el Govern de la Generalitat va adscriure al Departament de Benestar Social l'EAJA, l'Empresa d'Apostes i Jocs de la Generalitat. Quina novetat hi ha hagut, des que vostès van discutir això? Hi ha hagut l'ampliació de dos consellers, que a proposta del Conseller de Benestar Social el Consell Executiu nomenarà, per dos anys, un del mateix Departament de Benestar Social i un representant de les associacions o entitats de caràcter benèfic-assistencial. Hi ha hagut també determinar el caràcter finalista dels ingressos provinents dels jocs gestionats per l'EAJA, que es destinen a les entitats benèfic-assistencials.

Avui vostè deia, ara, ha dit : «Bé, aquesta és una qüestió que assignant-ho tot...» Bé, com quedem? Fa poc un altre diputat del seu Grup deia, i tenia raó, que el pressupost del Departament no havia de dependre de les loteries, i jo asseguro que el pressupost del Departament —vostè ho ha confirmat també ara— no en depèn. El que en pot dependre és l'increment respecte al que es preveu, i aleshores és aquesta la qüestió, i des d'aquest punt de vista els ingressos queden assignats. Però el pressupost, el pressupost, estiguin tranquils que el pressupost del Departament, el que tenen vostès, el que està aquí, al Parlament de Catalunya, no es veu afectat.

El Sr. PRESIDENT : Els recordo que el senyor Sala ha estat escoltat en silenci. Prego que, al senyor Conseller, se li faci el mateix tracte.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL : Gràcies, senyor President. Vostè diu que les vendes han caigut i que hi ha una crisi de confiança. Miri, amb les seves actituds, de crisis de confiança, totes les que vulgui, perquè aquesta no és l'actitud responsable, des del meu punt de vista. Perquè, és clar, vostè ha vist mai que, davant de tots els escarafalls que vostès han fet, vostès han vist mai que davant d'aquestes qüestions

cap empresa, cap institució, realment, d'això no en surti perjudicada? Les classes desfavorides li hauran de demanar, a vostè, responsabilitats per això, segons com vagi (*remor de veus*), li hauran de demanar responsabilitats i el Conseller el primer. (*Remor de veus.*) Aleshores, aquesta és una qüestió.

El senyor Vilarrubí no l'ha cessat ningú, ha dimitit ell. El senyor Vilarrubí és una persona honesta que, aleshores, jo vull dir que no l'ha cessat ningú, sinó que ha dimitit ell. I vostè ha dit que s'hi ha referit... Jo no rebutjo qualsevol qüestió que se'm planteja, si és que realment la... Deixin vostès que altres institucions que vostès dirigeixen facin el mateix; jo he estat nou anys en una d'elles i aquesta possibilitat que tenen vostès, jo no l'he tinguda mai. Però jo no ho rebutjo.

Vostè diu que jo vaig criticar l'ONCE. Ho saben, jo vaig fer un elogi de l'ONCE, per començar, jo vaig fer un elogi de l'ONCE, però el que vaig dir és que em semblaven malament —i ho reitero— determinades qüestions, com és la contractació —no per vendre, com després han dit, sinó en conjunt— de persones que no tenen res a veure amb la disminució, ni tampoc amb la finalitat, amb la finalitat, això que vostè deia fa un moment, referint-se a l'EAJA, amb la finalitat, això no ho és, des del meu punt de vista. Ells diuen que s'ho han estudiat?, perfecte!, però, en tot cas, és una institució privada i els beneficis del joc no valen per finançar determinades publicacions que, aleshores, el públic, el públic —i aquest sí—, el públic no hi dona suport. Aquest sí.

Per tant, és aquesta la qüestió. I, per tant, això és tot el que jo he de dir : hi ha aquestes novetats, l'EAJA està per gestionar loteries el millor possible, i jo intentaré, en la mesura de la meua responsabilitat, que ho faci el millor possible, i la defensaré, perquè és la meua obligació defensar-la. I per això dic que ni vostè ni ningú em farà tremolar les cames de cara a defensar el que s'ha de defensar. També tenint tota la transparència que vostè desitgi o que convé, com s'ha tingut sempre en aquest joc : el Govern de la Generalitat mai ha defugit, mai ha defugit —això tampoc m'ho he trobat jo mai en la institució en la qual he estat aquests nou anys—, el Govern de la Generalitat mai ha defugit de parlar-ne, d'aquesta qüestió, tantes vegades com vostès ho han fet.

Res més, moltes gràcies, senyor President. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Per a la rèplica, el senyor Sala té la paraula.

El Sr. SALA : Moltes gràcies, senyor President. Cinc minuts, tinc?

El Sr. PRESIDENT : Sí.

El Sr. SALA : Una cosa, senyor Conseller, és parlar i una altra és dir alguna cosa —jo crec que s'ha parlat bastant però no s'ha dit res. Jo he interpellat sobre la política que pensa el Consell Executiu, els propòsits de capteniment del Consell Executiu sobre la política de l'EAJA, davant d'una greu situació de crisi de les loteries gestionades per l'EAJA, davant d'una greu situació de crisi de les loteries gestionades per l'EAJA que pertorba d'una manera greu les finances de la Generalitat, perquè si fos estrictament el problema d'una empresa seria un problema, però, a més d'això és manca d'ingressos que la Generalitat rep, i no he escoltat cap tipus d'observació al voltant d'aquest tema, com no sigui la reiteració, la reiteració expressada un cop més, que els únics problemes que hi ha és que hi ha uns partits —aquesta vegada, per sort, no s'ha parlat de mitjans

d'informació; per sort tampoc, i me n'alegro, no s'ha parlat de l'ONCE—, ja sembla que l'únic problema és que sigui un diputat que es dedica a parlar de la qüestió per intentar esbrinar una situació que la població de Catalunya... Perquè, a més, pensar que tot és degut a l'actuació d'un diputat és també suposar o bé que aquest diputat té una gran influència en l'opinió de Catalunya, cosa que és desitjable, o que l'opinió de Catalunya es deixa moure pel que pugui dir o deixar de dir un diputat.

Aquestes teories de conspiració, «conspiratorials», «contuberníques», pròpies d'èpoques passades, senyor Conseller, és la pitjor manera d'abordar aquesta qüestió, d'abordar la greu crisi de les loteries de la Generalitat, que —jo li torno a repetir i li tornaré a repetir totes les vegades que facin falta— és una crisi d'una política, que no s'arregla cessant el senyor Vilarrubí, cessant o dimitint el senyor Vilarrubí —m'és igual—, el senyor Vilarrubí ha cessat o ha dimitit, però la qüestió és que ja no és el Director General de l'Entitat Autònoma de Jocs. No s'arregla només amb això, s'arregla modificant la política, i jo li torno a insistir que és imprescindible la modificació d'aquesta política; és imprescindible modificar la política de distribució del joc a Catalunya. No pot ser que es distribueixi el joc a determinats establiments comercials, no pot ser!, això s'ha de modificar. Jo esperava que avui el Consell Executiu m'informés que això pensaven modificar-ho. Lamento, això, no haver-ho escoltat. Crec que és un gravíssim error de política.

I, en segon lloc, jo crec que és un gravíssim error de política que una part dels beneficis de la Generalitat vagin a parar a mans d'una fosca empresa privada que es diu Luditec. Crec que és un gravíssim error de la política que desenvolupa en aquests moments l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes. Jo també esperava que avui el Consell Executiu, en ser interpellat, em digués que era el propòsit de capteniment del Consell Executiu rescindir el contracte amb aquesta empresa privada, jo crec que aquesta seria la resposta del Consell Executiu, perquè és la resposta patriòtica per tenir loteries de veritat a Catalunya; no tindrem loteries que funcionin si es manté aquesta situació de vincle comercial amb una empresa com Luditec, que garanteix a aquesta empresa privada uns beneficis de milers de milions de pessetes, de milers de milions de pessetes. Empresa, a més, integrada per uns socis —de composició accionarial, per tant— absolutament confosa : empreses instrumentals al darrere d'empreses instrumentals, paradisos fiscals... —m'estalvio de fer la relació perquè el President no em cridi que m'he passat del temps de cinc minuts.

Aquest és el problema, els dos greus problemes —n'hi ha d'altres, però aquests són els dos principals— : una pèssima política de distribució i una política de cessió al sector privat, a una empresa del sector privat que no mereix ni tan sols la concessió inicial d'una xifra de beneficis importantíssima. I fins que, això, no ho arreglin, els ciutadans de Catalunya, diguin el que diguin els diputats i diguin el que diguin els mitjans informatius, no es fiaran de les loteries de la Generalitat, perquè no volen que els beneficis vagin a parar a mans d'una empresa privada, no volen que vagin a parar a mans d'aquests súbdits irlandesos i suïssos i a aquests paradisos fiscals de les illes Jersey, senyor Conseller. I fins que això, vagin fent això, per molta Conselleria de Benestar Social que posin per tapar-ho i per molt intent que facin de les classes desprotegides, els ciutadans de Catalunya giraran l'esquena a aquestes loteries, i vostès es-

taran cometent un gravíssim error, perquè és important que la Generalitat tingui les seves loteries, mentre hi hagi loteries a les altres administracions la Generalitat ha de tenir les seves loteries, però no han de ser loteries que són model de mala administració i de mala política, que és el que són en aquest moment. Jo, el que esperava avui, era escoltar del Consell Executiu —i en aquest sentit estàvem disposats a donar tota la col·laboració possible—, era que rescindia el contracte amb Luditec, que rescindia el contracte amb Luditec, que es tornava a plantejar, de nou, no la màquina, que la màquina ja funciona, els ordinadors estan comprats, els programes informàtics ja funcionen, tot això ja està en marxa, el *know-how* aquest misteriós que han qualificat amb tants milers de milions de pessetes i que no val ni cinc-cents milions de pessetes, tot això ja està, ja està «implementat», no ens calen aquests senyors de Luditec, han fet ja prou mal els senyors de Luditec. Rescissió del contracte amb Luditec i tirar endavant les loteries gestionades per l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, de veritat, gestionades de veritat per l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes, i això donarà confiança als ciutadans de Catalunya i farà que el conjunt del pressupost de Catalunya es beneficiï dels ingressos de les loteries de la Generalitat.

Si vostès continuen entestats en aquesta ridícula de les conspiracions i dels contubernis, que els ciutadans de Catalunya són menors d'edat que se'n fien, diguem-ne, de les afirmacions que puguin fer els diputats. Si continuen en aquesta línia de tancar els ulls a la veritat, continuarem en el camí que estem, continuarem desgastant una part —que té la seva importància i no en té més— de les loteries de la Generalitat.

I, per últim, me n'alegro que el Conseller hagi retirat, o hagi explicat, o hagi matisat les seves afirmacions sobre una entitat que jo crec que de cap de les maneres..., i només, diguem-ne, al calor de la polèmica, que, a més, tampoc no ho entenc massa, perquè va ser sortint d'una comissió d'aquest Parlament, es va barrejar d'una manera absolutament innecessària, absolutament immerescuda, amb la polèmica que en aquests moments... Tant de bo, tant de bo, senyor Conseller, vostè, pel benestar social faci el mateix que ha fet l'ONCE, tant de bo —ho dubto bastant—, i tant de bo l'EAJA estigui tan ben gestionada en aquests moments com l'ONCE.

Moltes gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Sala. L'Honorable senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL : Molt breument. Què s'ha de fer perquè l'EAJA gestioni, al més civícamment possible, les loteries de la Generalitat? El primer, donar-li confiança, que és el que aquest Conseller farà. El primer que es necessita per funcionar, a qualsevol òrgan, a qualsevol empresa, a qualsevol lloc, és donar confiança, i jo la hi donaré —exigiré el que s'hagi d'exigir, però la hi donaré. En segon lloc, ha de fer una política de promoció, que realment ja fa mesos que l'única política de promoció és el *cuponazo* o és tot el que ja s'ha parlat en altres ocasions. Per tant, nosaltres, si hem de gestionar bé, hem de fer, hem d'emprar aquells instruments que qualsevol empresa sempre..., els mateixos, i, per tant, això ho farem. Què més s'ha de fer? Pot reestructurar això? Això és feina del Consell d'Administració. Jo els recordo que el Consell d'Administració, des que està adscrita aquesta

competència al Departament de Benestar Social, doncs, manca completar-lo, que comenci a funcionar.

I, per tant, emprarem totes aquelles normes que qualsevol empresa empra per fer correctament i fer eficaçment la seva gestió.

I vostè parla de Luditec. Miri, vostè..., ni vostè ni els diputats que en aquest aspecte —bàsicament vostè, per això— han emprat aquesta qüestió, ni totes les investigacions que s'han fet —d'aquí, es va dir també de la fiscalia, etcètera— no han pogut ni provar res ni, aleshores, confirmar res del que han dit, i la política és una altra cosa que llançar afirmacions. Aleshores..., evidentment, la política és una altra cosa per a mi i per a tothom, des d'un punt de vista ètic, la política és una altra cosa que llançar afirmacions que no es proven, i vostès no ho han provat. Aleshores, l'Entitat Autònoma de Jocs i Apostes de la Generalitat té signat un contracte amb una empresa privada per al subministrament de maquinària i tecnologia i per a la prestació de serveis a l'Entitat, i aquest contracte —que es va signar el gener del 87— porta vint mesos, període amb el qual s'ha demostrat que era eficaç, i el continuarem mantenint, perquè nosaltres continuarem mantenint tot allò que és eficaç, sense... Ja li he dit que el camí no..., ni les seves afirmacions ni la seva actitud displicent d'aquest moment no em farà canviar, no em farà canviar : la meua actitud ha estat sempre la mateixa en els nou anys que porto en l'exercici de la política, i no em farà canviar. I, per tant, estigui segur que nosaltres no rescindirem el contracte amb Luditec, sinó que el complirem, com complim tots els compromisos, tots els compromisos, absolutament tots els compromisos; els complirem. I, evidentment, farem i gestionarem l'EAJA al millor possible. Jo sí que admeto el comportament de vostè i de qualsevol altre per demostrar, després d'un període en què s'hagi pogut fer alguna tasca, per demostrar si ho hem fet bé, si l'EAJA ho fa bé des d'un punt de vista empresarial o no.

Res més; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller.

Interpellació al Consell Executiu sobre la política general d'habitatges de protecció oficial

Podem passar ara al sisè punt de l'ordre del dia, que consisteix en una altra interpellació al Consell Executiu sobre la política general d'habitatges de protecció oficial, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Joan Oliart, del Grup Socialista.

El Sr. OLIART : Senyor President, si vostè no hi té cap inconvenient, acumularia la formulació també de la interpellació que porta el número 9, que fa referència a la política general de l'INCASOL, perquè són complementàries.

El Sr. PRESIDENT : No solament no hi tinc cap inconvenient, sinó que li ho agraeixo.

El Sr. OLIART : Moltes gràcies, senyor President.

Senyores i senyors diputats, senyor President, anem a parlar de la política de protecció oficial i de la política general d'habitatge de Catalunya.

En primer lloc, caldria fer un diagnòstic general de la situació de l'habitatge a Catalunya, i veuríem —la primera de les característiques— un espectacular creixement de la construcció : el sector de la construcció ha crescut l'any 1987 el 10%,

mentre el PIB —el producte interior brut— ho feia solament el 5%; és a dir que ha doblat el creixement de la resta de sectors.

A l'empenta d'aquest creixement excepcional del sector de la construcció, del qual tots, naturalment, ens alegrem, hi ha hagut, no obstant això, alguns efectes negatius, com ha estat l'espiral especulativa del sòl : aquí hi ha hagut molt de diner negre, molt capital, també, estranger que ha vingut aquí a especular, i també els preus dels habitatges, lliures, han tingut un increment astronòmic.

Això, naturalment, ha portat a un increment espectacular de la construcció d'habitatges de renda lliure. En el mes d'octubre d'aquest any, el senyor Conseller em va contestar una pregunta per escrit, i en aquesta data, doncs, els habitatges construïts de renda lliure a Catalunya sumaven ja la xifra important —rècord— de 38.993. És a dir que, fent una projecció simple, veuríem que a final d'any arribaríem sobre els 45.000 habitatges, xifra que no s'havia assolit des de la crisi econòmica de l'any 1973.

Paral·lelament a aquest creixement espectacular dels habitatges de renda lliure, hi ha hagut una davallada també espectacular de la construcció d'habitatges de protecció oficial, i donaré les xifres perquè les senyores i els senyors diputats ho puguin valorar degudament : l'any 1985 es van iniciar a Catalunya 20.062 habitatges de protecció oficial, l'any 1986 es va mantenir el nivell i se'n van construir 20.134, però l'any 1987 ja hi va haver un descens d'un 35% i van ser solament 13.733 habitatges els que es van iniciar, de protecció oficial, i l'any 1988 la davallada ja és bastant catastròfica, bastant important : al mes d'octubre només se n'havien començat 6.305, que, fent la projecció adequada, doncs, a finals d'any ens trobaríem sobre els nivells de 7.000, és a dir un 50% menys en referència a l'any 1987 i un 70% menys en referència a l'any 1986.

La pregunta que crec que ens cal fer és : continuarà la tendència? Perquè, segons quina sigui la resposta, és important saber-ho : si la tendència continuarà durant molt de temps és lògic que es faci un tipus de política diferent que si la tendència solament fos eventual, molt conjuntural. Bé, la creença —em sembla— generalitzada és que la tendència continuarà així, és a dir pujaran els preus dels pisos, pujarà l'especulació del sòl, i això és per les expectatives que hi ha : ja no solament parlaré del 1990 i dels Jocs Olímpics, perquè això ja és un tòpic, sinó l'any 1992, la Carta Única d'Europa, amb els traspassos de capitals i d'empreses, i la lliure circulació de persones i de capital, que farà, indubtablement, que els capitals vagin a aquelles zones on hi hagi una gran capacitat o expectativa de benefici : la tendència de persones, de ciutadans europeus que vénen a passar la tercera edat, els últims anys de la seva vida, a les costes mediterrànies s'accentuarà, per les facilitats que hi haurà de desplaçament; la lliure circulació de les empreses farà que moltes empreses vinguin aquí a Catalunya i, lògicament, crearan les seves delegacions, i això vol dir que, al centre de la ciutat, el sòl, els pisos, aniran molt més cars.

Per tant, si aquesta és la tendència, és lògic que l'Administració pública prengui les mesures que cregui convenientes, les més adequades.

La situació comporta, doncs, si no es modifica, una dificultat creixent dels sectors socials de rendes baixes a accedir a un habitatge digne. També han de tenir en compte, senyores i senyors diputats, que el 30% de la població de Catalunya té rendes

inferiors a dues vegades el salari mínim interprofessional, i amb això quedarà bastant clar quin és el panorama, quina és la situació.

Quin és el paper que ha de jugar l'Administració pública en una situació com aquesta? Sembla que estarem tots d'acord, tant els diputats de l'ala dreta com els de l'esquerra, en el fet que és necessari garantir l'accés de tots els catalans, singularment dels més dèbils econòmicament, a un habitatge digne. Doncs, bé, sembla que el Govern de la Generalitat no se n'ha assabentat, d'això, i fins i tot —dic— s'han adoptat mesures importants en sentit contrari, com de seguida comprovarem.

Quins mecanismes públics d'intervenció té l'Administració pública en general per incidir en la política de l'habitatge? En primer lloc, fiscals. Desgravacions a la compra o desgravacions també fiscals en els de protecció oficial. Aquest és un tema en el qual, naturalment, no penso entrar, perquè és de competència estatal i la Generalitat no hi té, aquí, gaire competències.

Un altre instrument molt important, el més important potser de tots, és el del finançament de l'habitatge protegit, bàsicament els ajuts a promotors i adquirents de protecció oficial, i aquí sí que aprofundiré en aquest tema.

L'any 1987, a finals, va acabar-se el Pla Quadriennal que havia dissenyat l'Administració de l'Estat, i en lloc d'establir un nou Pla va dictar un decret, el Reial Decret 1494/87, del 4 de desembre de 1987, sobre ajuts, subvencions i finançament en general de l'habitatge de protecció oficial.

Jo els enumeraré les subvencions, totes les subvencions, i interessos... subsidiacions d'interessos, perdó, que contempla aquest Decret, perquè així se n'adonaran, vostès, de les coses que actualment els catalans no tenen. Doncs, bé, el primer que estableix aquest Decret —i això no és cap novetat, fa el que havien fet altres decrets en aquest mateix sentit— és establir préstecs qualificats de l'11,25% per tots els crèdits a la compra d'habitatges de protecció oficial, a la qual tenen accés tots els adquirents, sigui quin sigui el seu nivell de rendes : això va a càrrec de les entitats de crèdit, és a dir, això no costa, teòricament, ni una sola pesseta a l'Administració pública, ni a la Generalitat ni a l'Administració de l'Estat.

Un altre tipus d'ajudes : subvencions a habitatges de promoció privada per als adquirents els ingressos familiars dels quals no arribin a dues vegades i mitja el salari mínim interprofessional. I aquí arriba una novetat; aquí l'Administració de l'Estat diu que aquestes subvencions han d'anar a càrrec de la comunitat autònoma, i veurem que això és important pel que després ha succeït. Una altra ajuda : subsidiació d'interessos a habitatges de promoció privada per al mateix tipus d'adquirents que acabo de dir, a càrrec de l'Administració de l'Estat; subvenció i subsidiació d'interessos —més important— als habitatges de promoció pública per a les rendes inferiors, no a dues vegades i mitja, sinó a dues vegades el salari mínim interprofessional, a càrrec de l'Administració central; subvenció i subsidiació d'interessos per a la rehabilitació, a càrrec de l'Administració central.

Per accedir a aquestes línies de crèdit i de subvencions, el Decret estipula que cada comunitat autònoma signarà el seu corresponent conveni amb l'Administració central i programarà per a aquell any el nombre d'habitatges que està disposat a subvencionar, i això obligarà l'Administració central a donar les subsidiacions corresponents. La Generalitat va considerar

que l'article 6, que fa referència que s'hauria de fer càrrec la Generalitat, en aquest cas, de les subvencions del règim general, doncs, era una invasió de competències i era disposar de recursos propis de la comunitat autònoma, i va presentar un recurs positiu d'incompetència, que està presentat al Tribunal Constitucional; en virtut d'aquest fet, no s'ha signat el conveni amb l'Administració central.

Bé, nosaltres no entrem en aquest aspecte —el Govern de la Generalitat és prou competent per saber com ha de defensar les seves competències, per molts dubtes que nosaltres, malgrat tot, tinguem sobre la constitucionalitat o no del precepte, però aquesta és una altra qüestió—, però sí que afirmem que Catalunya, els catalans, tenen dret als mateixos beneficis socials que els ciutadans de la resta de l'Estat. I per què diem això? Doncs, simplement, ho diem perquè a Catalunya els adquirents d'habitatges de protecció oficial sols es poden acollir als crèdits qualificats que atorguen les caixes d'estalvis, i encara amb algunes reserves —si després em queda temps, ja ho explicaré—, i no es poden acollir, per tant, a les altres subvencions i subsidiacions. Es troben, doncs, totalment deseparats i en una situació de greuge comparatiu amb la resta de ciutadans de l'Estat espanyol perquè tots, absolutament tots, tenen dret a aquestes subsidiacions i a aquestes subvencions, i són xifres importants, senyores i senyors diputats. Esperem avui la resposta que ens donarà —amb molta ansietat, l'esperem— el senyor Conseller.

Quins altres mecanismes públics té l'Administració per controlar tot el tema de la política d'habitatge, sobretot d'habitatge de protecció oficial? Doncs, una política adequada de localització dels habitatges de protecció oficial. Això és bàsic. Lògicament, una administració, en el moment que estableix un programa o que estableix una línia d'aquest tipus, ha de tenir uns criteris i ha de dir: aquestes zones són prioritàries i aquestes no ho són tant. Naturalment, tots sabem quines poden ser les zones prioritàries d'edificació d'habitatges de protecció oficial: són aquelles de més densitat de població, aquelles on hi ha més classe treballadora, els cinturons de les ciutats, etcètera..., cinturons industrials, ... Calia, doncs, des d'un principi —ja fa anys, d'això—, un mapa de zones prioritàries i, a partir d'aquí, anar donant les qualificacions d'acord amb aquestes prioritats que establia la mateixa Administració pública, en aquest cas la Generalitat. Però, en lloc d'això, durant aquests últims anys, el Departament corresponent ha optat per repartir qualificacions sense mirar prim i tothom ha pogut constatar que s'han construït multitud d'habitatges de protecció oficial en zones turístiques, principalment les costaneres. Tot just ara fa poc, reconeixent que hi havia un desgavell en aquest tema, que la Conselleria ha dictat una ordre, establint unes zones de saturació —Ordre del 31 de maig de 1988—: esperem que aquesta Ordre es compleixi, i esperem que d'aquí endavant, doncs, les coses vagin millor repartides; ara, ens temem que si es continua per aquesta línia, com que ja no se'n construiran, d'habitatges de protecció oficial, doncs, potser aquesta Ordre no serà necessària.

Quin altre mecanisme públic de control té l'Administració pública; control de la normativa establerta —establerta per ella mateixa o per altres administracions, en aquest cas, de la Generalitat—, la normativa de l'Administració central i la que pugui fer la mateixa Generalitat.

Bé, bàsicament, els habitatges de protecció oficial demanen dos requisits: que siguin de residència principal per als adquirents i que hi accedeixin les persones que no sobrepassin els ingressos que dictamina la mateixa llei en cada moment, segons els plans que es van dissenyant.

Hem tingut queixes i denúncies de multitud d'institucions, sobretot dels ajuntaments, dient-nos que hi havia molts habitatges de protecció oficial que es feien servir, que es fan servir, de segona residència. Voldríem saber també, en aquest aspecte, quina política d'inspecció i de control s'ha fet fins ara; quines són les actes que s'han aixecat; quins són els usuaris i adquirents de protecció oficial que han hagut de deixar aquest habitatge per no estar conforme amb el que marca la llei. Ens agradaria també de conèixer això.

Un altre instrument de control de la política d'habitatge en general i de la protegida en particular —segurament el més important després del tema del finançament, subvencions i d'interessos—, és la promoció pública d'habitatge i la política de sòl residencial. Aquests són dos instruments molt importants que van molt junts i per això els formulo a la vegada.

Doncs bé, paradoxalment, en el moment que és més necessària la promoció pública, les estadístiques de l'INCASOL ens indiquen un gran retrocés: any 1987, 2.391 habitatges de promoció pública sobre un total de 34.126 habitatges; és a dir, significaven el 7% del total d'habitatges construïts aquell any a Catalunya; cosa que la mateixa memòria de la Conselleria afirmava que era una xifra baixíssima. Doncs bé, l'any 1988, i també en una resposta de l'Honorable senyor Conseller —que jo li agraeixo la promptitud amb què m'ha fet aquesta resposta—, 1.525 eren els habitatges el mes d'octubre, però com que eren ja 45.298 els habitatges totals construïts, ens trobem que el percentatge relatiu ha baixat a la meitat i s'ha transformat en un 3,4%. Naturalment, aquesta xifra no pot agradar a ningú, no pot satisfer ningú, a cap dels senyors diputats i de les senyores diputades, ni tampoc, suposo, a la Conselleria.

Característiques de les actuacions de l'INCASOL en matèria d'habitatge i sòl residencial durant aquests anys: política de localització erràtica —m'atreuria a dir, per trobar una paraula adequada—; s'ha anat quasi sempre a municipis petits —no tinc res en contra els municipis petits— i també necessiten, lògicament, habitatges de protecció oficial, però, en un moment de crisi econòmica, com la que ha transcorregut en els primers anys, doncs, a mi em sembla que s'havia de fer un altre tipus de política. Lentitud desesperant en la construcció de les actuacions traspasades de l'Administració central: l'any 1982 va venir un gran paquet, de l'Administració central, un gran paquet d'habitatge; actuacions en curs de sòl, i algunes actuacions ja eren projectes i altres ja eren construccions que estaven en vies de fer-se. Moltes d'aquestes construccions han trigat cinc i sis anys a acabar-se; i en posaré com a exemple dues de Barcelona, una del carrer de l'Om i l'altra, la Maquinista, de la Barceloneta, que pràcticament són ara quan s'han acabat.

Política de construcció de casetes unifamiliars. Molt boniques —ho he afirmat aquí en més d'una ocasió, segurament m'agradaria viure-hi—; però tampoc no és una política social ni una política adequada a les necessitats de les famílies més desfavorides, des d'un punt de vista, naturalment, econòmic.

Escassos recursos propis adreçats a la construcció d'habitatges de promoció pública. S'ha invertit, senyores i senyors dipu-

tats, en relació amb el Fons de Compensació Interterritorial —és un estudi que ha fet el Partit Socialista— per sota de la mitjana de les altres comunitats autònomes. I cal tenir en compte que moltes de les actuacions d'habitatge públic que figuren a les memòries han estat finançades per l'Administració central, via AES, o via conveni especial, específic, com per exemple són els grups de Sant Cosme, al Prat de Llobregat. Cal, doncs, un canvi radical de la política de la Generalitat en matèria de promoció del sòl i d'habitatge públic, en el sentit d'intensificar notablement les actuacions de l'INCASOL i d'aprofitar tot el sòl disponible per edificar habitatges de protecció oficial, de promoció privada o pública. El que no pot ser és programar actuacions de l'estil de la de Torreblanca, a Sant Joan Despí, que explicaré amb detall perquè defineix, per a mi, d'una manera paradigmàtica, una manera de fer les coses.

Torreblanca és una urbanització feta per l'INCASOL. Es van expropiar uns terrenys, s'han fet unes obres i ara hi ha unes parcel·les per vendre. Aquestes parcel·les permeten l'edificabilitat de 1.196 habitatges, i d'aquests 1.196 habitatges, que és una gran ocasió per fer habitatges de protecció oficial, la Generalitat, l'INCASOL, només se'n reserva 196 per fer habitatges de protecció oficial de promoció pública, i encara —i això considerem nosaltres que és bastant fort—, d'aquests 196 habitatges es reserva el 50%, és a dir, 98, per als funcionaris de la mateixa Conselleria —no ja els funcionaris de la Generalitat, sinó els funcionaris de la mateixa Conselleria. Naturalment, es deuen haver de forçar molt les lleis i la normativa pròpia per poder fer això. Però, deixant a part els forçaments de les normatives, aquí hi ha, indubtablement, un greuge molt important, i una discriminació profunda respecte de la resta de ciutadans de Catalunya. Això, essent greu, no és el més greu. El més greu és que —ja ho he dit abans— es poden aprofitar aquests 1.000 i escaig habitatges per fer protecció oficial; però no, les parcel·les es posaran a subhasta. I això també deu ser... No ho sé, agafar la normativa també i obligar-la una mica, perquè l'Institut Català del Sòl és una institució sense afany de lucre i, per tant, estaria obligada a vendre les parcel·les a preu de cost —del que li ha costat a ell, naturalment—, afegint-hi, doncs, les despeses de gestió, d'administració i les despeses que, lògicament, ha produït la urbanització d'aquestes parcel·les. Doncs, no. Es posa a subhasta —ho repeteixo—; amb la qual cosa resulta que un instrument que té l'Administració pública per controlar l'especulació del sòl, no l'utilitza, sinó que, fins i tot, hi participa. Perquè, és clar, en el moment que vengui, doncs, vendrà per sobre del preu de cost, i haurà gaudit, doncs, d'una situació com la que acabem d'explicar —almenys intentem d'explicar.

Bé, nosaltres pensem que totes aquestes parcel·les —no cal dir-ho—, i d'aquí endavant totes les actuacions de l'INCASOL han d'anar per ésser edificades per habitatges de protecció oficial, que és l'única manera que pot l'INCASOL tenir un control sobre el preu final de l'habitatge, perquè d'una altra manera se li escaparà sempre.

El Sr. PRESIDENT : Se li ha acabat el temps, senyor Oliart.

El Sr. OLIART : Acabo, doncs, fent una sèrie de preguntes al senyor Conseller. Només em quedava el resum, de tota manera.

Per tot això, senyor Conseller, nosaltres li preguntem què pensa fer, o què té en projecte : si té en projecte, millor dit, l'e-

laboració d'un pla especial per a Catalunya per als propers anys —pla d'habitatge, naturalment; si pensa crear una línia de subvencions i subsidis a protecció oficial amb càrrec als Pressupostos de la Generalitat, mentre no sigui possible signar un conveni amb l'Administració central; si pensa dedicar les actuacions de l'INCASOL en sòl residencial a la construcció d'habitatges de protecció oficial; si pensa tirar enrere l'acord de reservar el 50% dels 196 habitatges de promoció pública previstos de construir a la urbanització Torreblanca; si pensa intensificar la construcció d'habitatges de promoció pública.

Totes aquestes qüestions, senyor Conseller, ens agradaria que fossin respostes.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Oliart. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Molins.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES (Joaquim Molins) : Molt Honorable senyor President, Ilustres senyores i senyors diputats, respondré, senyor President, en aquest primer torn, a la qüestió que em plantejava l'Il·lustre senyor Diputat —a les qüestions—, amb l'acumulació d'aquestes dues interpellacions —que vull agrair a aquest Diputat la notificació prèvia a l'inici d'aquest debat quant a la seva acumulació— respondré, dic, en aquest primer torn, a la pregunta formulada en la interpellació, deixant, en tot cas, per al segon torn de rèplica les preguntes més específiques, que intentaré, a algunes d'elles, donar resposta.

Jo diria que per poder substantiar aquesta interpellació hauríem de donar un cop d'ull a la història més recent, que és la que condiciona la política actual i de futur pel que fa a l'habitatge a Catalunya.

En efecte, la Generalitat va rebre la transferència de l'Administració de l'Estat en matèria d'arquitectura i promoció pública d'habitatge el gener del 1981; el desembre del 82 van tenir lloc les transferències en nova promoció pública d'habitatge, i el juny del 85, les relatives al patrimoni històric d'habitatges de promoció pública. El sistema de finançament imposat a la Generalitat va implicar que només formessin part del cost efectiu les inversions per a arquitectura i reparacions del que era el patrimoni històric d'habitatges de l'IPPV i de l'organització sindical de l'«hogar». Pel que feia a les noves inversions o la inversió en noves construccions, depenien, aquestes, del Fons de Compensació Interterritorial, la qual cosa va comportar, després de les transferències, menys recursos, donada la problemàtica de l'esmentat Fons, que ja ha estat a bastament tractada i debatuda en aquest Parlament.

Per altra banda, els recursos de subsidis d'interès i subvencions personals per a l'adquisició d'habitatges de protecció oficial, de promoció privada i per a foment de la rehabilitació, en ser qualificades de subvencions finalistes, no van ser transferits i romanen a l'Administració de l'Estat. Això comporta un model de política d'habitatge a Catalunya en el qual l'Administració de la Generalitat queda fortament condicionada per l'actuació de l'Administració de l'Estat —en aquest cas el Ministeri de Obras Públicas—, en matèria de foment de la promoció privada. Aquest condicionament determina l'actual situació, que analitzarem detalladament pel que fa a la promoció privada —l'Il·lustre senyor Diputat ja ho ha fet, per altra banda.

Efectivament, en el butlletí oficial de l'Estat del 12 de desembre del 87 es va publicar el Reial Decret 1494/87, del 4 de desembre, sobre mesures de finançament d'actuacions protegibles en matèria d'habitatge. Mitjançant aquesta disposició, es pretenia establir el marc financer destinat a substituir el Pla Quadriennal d'Habitatges 84-87, la vigència del qual acabava el 31 de desembre d'aquell any. Determinats preceptes d'aquest Reial Decret, com també de l'Ordre que es va dictar per desenvolupar-lo, varen ser objecte dels conflictes positius de competències —a què ha fet esment ja l'Il·lustre Diputat— plantejats per la Generalitat de Catalunya, perquè entenia que infringien les competències que, en matèria d'habitatge i amb caràcter exclusiu, li havien estat atribuïdes estatutàriament. El punt essencial del conflicte es centrava en el fet que el Ministeri supeditava l'atorgament dels beneficis del Decret a la concessió per part de les comunitats autònomes de subvencions a càrrec dels seus pressupostos. Per tal d'assegurar el compliment d'aquestes exigències, s'establí un únic procediment d'accés als beneficis, que era la signatura de convenis entre el Ministeri i les comunitats autònomes.

Malgrat estar en total desacord amb aquestes exigències, tal com s'ha posat de manifest en el plantejament dels conflictes, i per tal d'evitar possibles perjudicis derivats de no poder accedir als beneficis, el Govern de la Generalitat va manifestar —i molt concretament el Departament de Política Territorial i Obres Públiques i la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge—, en diverses ocasions, al Ministeri de Obras Públicas y Urbanismo, la seva intenció de signar convenis, malgrat —ho torno a dir— els recursos d'incompetència, però la resposta del Ministeri va ser sempre, i ha estat sempre, fins avui, negativa.

Davant d'aquesta situació, i per tal d'evitar els perjudicis que en l'àmbit de Catalunya es podrien produir en no existir finançament privilegiat destinat a la construcció i rehabilitació d'habitatges de protecció oficial, el dia 8 d'abril d'enguany es varen signar convenis entre la Generalitat i onze entitats financeres amb seu a Catalunya: caixes d'estalvis. La finalitat d'aquests convenis era establir el marc financer a efectes de la promoció, adquisició d'habitatges de protecció oficial, com també per a la rehabilitació d'habitatges i equipaments durant l'any 88, en la modalitat de promoció privada. Les condicions de finançament que s'establien en aquests convenis eren les que assenyalava el mateix Reial Decret 1494/87, del 4 de desembre, sobre mesures de finançament d'actuacions protegibles en matèria d'habitatges.

També es va pretendre solucionar, i amb aquesta finalitat es va incloure en l'objecte d'aquests convenis, el greu problema de la manca de finançament que s'havia produït durant l'últim semestre del Pla Quadriennal 84-87 a causa d'haver-se exhaurit els recursos financers molt abans d'assolir-se els objectius físics que el pla havia previst l'any..., pla 84-87 del Ministeri. Per aquest motiu, nombroses qualificacions d'habitatges de protecció oficial i certificats de rehabilitació no varen poder accedir al finançament.

Cal fer ressaltar que el volum de recursos aportats per les entitats financeres per subvenir a les activitats de promoció i rehabilitació d'habitatges per a l'any 88 puja a la quantitat de 50.000 milions, import més que suficient perquè aquesta activitat pugui ser atesa a bastament. Quant a la rehabilitació, a més a

més d'aquestes mesures, la Generalitat amb càrrec als seus propis pressupostos, i com ha estat tradicional durant el transcurs d'aquests anys, ha publicat un decret en el qual s'augmenten les quanties de les subvencions a fons perdut destinades a la rehabilitació; s'amplien els supòsits que puguin acollir-se a aquestes ajudes i es simplifiquen els procediments fins ara establerts per accedir a elles. Aquest decret és un clar instrument incentivador de les actuacions de rehabilitació, no tan sols per la naturalesa de les ajudes que atorga —subvencions personalitzades—, sinó per la quantia elevada d'aquestes i, a més a més, completant el buit deixat pel Reial Decret estatal del 4 de desembre, que hi hem fet referència, on minvaven de manera notable les ajudes que per a rehabilitació d'habitatge durant el Pla Quadriennal 84-87 s'havien establert.

Pel que fa a l'altra modalitat d'habitatges de protecció oficial, les de promoció pública, és a dir les destinades als sectors de població que tenen ingressos per sota de dues vegades i mig el salari mínim interprofessional i es cedeixen als beneficiaris en condicions especials de finançament, l'Institut Català del Sòl tenia previst per a l'any 88 una inversió de 3.700 milions i té programades la construcció de 1.600 habitatges, la quasi totalitat dels quals es troba en les obres adjudicades i iniciades, a excepció de les 195 de Sant Joan Despí, a què feia referència l'Il·lustre Diputat, que, com ell deu conèixer molt bé, encara estan pendents de llicències d'obres.

Els habitatges en obres adjudicats durant el 88 es localitzen a Barcelona, Esplugues, Santa Coloma de Gramenet, Lleida, Reus, Ripoll, Sant Fruitós de Bages, Vilanova i la Geltrú, Amposta, Prat de Llobregat i Sant Joan Despí; crido l'atenció a l'Il·lustre Diputat, quant a la informació que he donat dels llocs on es feien, que eren petites ciutats de Catalunya: Barcelona, Esplugues, Santa Coloma de Gramenet, Lleida, Reus, Ripoll, Sant Fruitós de Bages, Vilanova i la Geltrú, Amposta, Prat de Llobregat i Sant Joan Despí.

La millora de la situació conjuntural del sector de la construcció des del 1986 ha portat a modificar el paper de la promoció pública d'habitatges dintre del conjunt de mesures que conformen la política d'habitatge. Donat el fort increment dels preus del sòl, que pot fer perillar tota la política d'habitatge i la millora de la solvència econòmica de les famílies, es creu convenient concentrar part dels recursos humans i econòmics fins ara destinats a la promoció pública per tal d'incrementar el bé fonamental, que és l'oferta pública de sòl. Això, òbviament, comportarà —veurem després que no només al Govern de la Generalitat, sinó també a la Comunitat Autònoma de Madrid, a la d'Andalusia, a totes, pràcticament la totalitat de les comunitats autònomes espanyoles— una retirada estratègica en la promoció, en la política de promoció pública d'habitatges. Està previst iniciar en el període 89-92 a l'entorn dels 1.000 habitatges per any, concentrant-se a les grans ciutats, que és on es troben els nuclis més necessitats. Concretament, es preveu iniciar 300-400 habitatges aquest any, durant aquest període fins al 92, a la ciutat de Barcelona, i uns 75-100 cada any a cada una de les principals ciutats, sempre que l'aportació de terrenys per part dels municipis i per part del mateix Institut Català del Sòl així ho permeti.

Parlarem ara, Molt Honorable senyor President, del tema de l'Institut Català del Sòl. L'Institut Català del Sòl, organisme autònom del Departament de Política Territorial i Obres Públi-

ques, va ser creat per la Llei 4/80, del 16 de desembre, per aquest Parlament, i em vull aturar en aquest aspecte i en aquesta data, perquè crec interessant rellegir el *Diari de Sessions* número 26, per poder copsar la unanimitat que va suscitar el naixement d'aquest Institut Català del Sòl. Amb una única esmena a la totalitat, per part del Grup comunista, retirada pel Partit Socialista Unificat de Catalunya sense ser votada, i amb una intervenció del representant socialista, que podria ser bo que es rellegís l'Il·lustre diputat interpellant —cito textualment—, es deia: «Para nosotros es evidentemente satisfactoria esta Ley y se han incorporado elementos claramente progresistas.» El naixement de l'ICS venia marcat, per tant, per un esperit d'unanimitat, que jo crec, afirmo, que no s'ha trencat mai, perquè els principis fonamentals que inspiraven el projecte i que han inspirat la tasca de l'Institut Català del Sòl són les línies d'actuació que —estic segur— compartiran tots els il·lustres diputats i diputades d'aquesta Cambra: preparació de sòl urbanitzable per a edificacions industrials o d'habitatge; regulació del mercat de solars per evitar l'especulació; concreció destinada a atendre les necessitats col·lectives; remodelatges urbanístics i dotació d'equipaments, i, en un sentit més ampli, col·laborar en el reequilibri territorial, en què tots hi estem compromesos.

L'Institut Català del Sòl treballa en dos tipus d'activitats: la promoció de sòl urbanitzat, per tal de donar suport a la política urbanística de la Generalitat, i la promoció pública d'habitatge, activitat de promoció de nous habitatges mitjançant la seva construcció o adquisició. Les directrius que guien la promoció de sòl urbanitzat es concreten en el programa d'actuació 85-88, el qual actualitzava el programa anterior, 81-84, justificat en l'article cinquè de la mateixa Llei de creació, 4/80. El programa d'actuacions en curs, a partir de l'estudi del grau de compliment del programa anterior, estableix els objectius a seguir, defineix la metodologia d'anàlisi i arriba a la concreció de les actuacions, per tal d'elaborar amb més precisió els pressupostos anuals d'inversió.

Quantitativament parlant, l'Institut ha desenvolupat des de la seva creació 88 actuacions residencials, amb una superfície de 820 hectàrees i una capacitat per a més de 25.000 habitatges. L'import total d'inversió directa en adquisició i obres d'urbanització està al voltant de 8.700 milions de pessetes, i el volum de vendes assolit fins a la data és de l'ordre de 8.800 milions de pessetes. Bona part d'aquest sòl residencial ha estat destinat a la construcció d'habitatges de protecció oficial.

Pel que fa a les actuacions industrials, s'han portat a terme 58 polígons, amb una superfície de 2.850 hectàrees, que ha suposat una inversió de 10.400 milions de pessetes i unes vendes de 9.000 milions. Aquests 58 polígons industrials en marxa suposen la instal·lació de prop de 1.500 empreses, que representen uns 20.000 llocs de treball en un moment de dura crisi econòmica; aquest fet va significar trencar una llança a favor del progrés econòmic i social del país.

Un dels elements que caracteritzen una política de sòl, des d'un punt de vista qualitatiu, són els seus estàndards urbanístics. En les actuacions de l'Institut Català del Sòl aquests estàndards urbanístics superen àmpliament els mínims legals establerts per la Llei del Sòl, millorant el nivell de qualitat del sector: el 65,3% de la superfície de les actuacions residencials es dedica a equipaments, zones verdes o vials, i, per la seva

banda, el 41,7% de la superfície en les actuacions industrials es dedica també a sòl públic.

Quant a la promoció pública d'habitatge, l'Institut actua com a instrument de la Direcció General d'Arquitectura i Habitatge, atenint-se a la política dissenyada per aquesta i limitant la seva tasca a la contractació i el seguiment de les obres; la contractació ha superat durant aquest període els 20.000 milions de pessetes i els habitatges en construcció han estat al voltant dels 10.000.

Pel que fa a les actuacions industrials, la progressiva millora de la conjuntura econòmica ha anat marcant les directrius de l'Institut. Des d'un punt de vista territorial, les actuacions s'han dirigit a l'entorn immediat de Barcelona, en actuacions com Cornellà de Llobregat, l'Hospitalet de Llobregat —el polígon Padrosa—, el Prat de Llobregat, Gavà, Castelldefels; a la resta de la conurbació barcelonina, per exemple a Palau de Plegamans, Castellà del Vallès, Rubí, Sant Cugat, Abrera, Santa Perpètua de Moguda; a l'àrea central semiurbana, com els polígons de Vilafranca del Penedès, Vic, Igualada, Manresa, Blanes, Vilanova i la Geltrú, Sallent, la Pobla de Claramunt; a la cobertura territorial amb fins reequilibradors, com ara Olot, Ripoll, Balaguer, Móra la Nova, Borges Blanques, Gadesa, Solsona, Cervera. Per respondre a les necessitats de sòl industrial motivades per un excés de demanda, l'Institut ha localitzat tres polígons a Lleida i ha reordenat el polígon Riu Clar, a la ciutat de Tarragona.

D'altra banda, les necessitats de sòl en municipis on les activitats agrícoles i terciàries indueixen un creixement industrial ha fet que l'Institut desenvolupés actuacions a Amposta, Camarles, Puigcerdà, Palamós, entre d'altres.

L'Institut ha volgut també respondre a les demandes de sòl residencial detectades en municipis amb un cert volum demogràfic: més de 10.000 habitants; una estructura de la seva piràmide d'edats favorable a la creació de noves famílies, elevada proporció de població entre 15 i 29 anys, i situats en comarques amb característiques demogràfiques que fan preveure un creixement de població relativament important, un increment demogràfic de més d'un 1% i, particularment, quan és superior al 2%, com és el cas, per exemple, dels municipis de Martorell, de Reus, de Lleida, de Castellà del Vallès, de Banyoles, de Ripollet, de Valls, del Vendrell, de Manresa, de Vic, de Figueres, de Sant Andreu de la Barca, de Mataró, i noves fases a Granollers, Igualada i Girona. D'altra banda, la manca de sòl residencial produïda per una forta demanda ha motivat que l'Institut Català del Sòl actués a Sant Cugat del Vallès, a Sant Joan Despí, a Lleida i a Pallegà, entre altres.

Les actuacions de l'Institut Català del Sòl s'han dirigit també a la normalització del preu del sòl per tal de controlar l'especulació a les zones on es produeix un excés de demanda, com seria el cas de les zones costaneres, per l'efecte del turisme —hi ha fet referència també l'Il·lustre senyor Diputat—, per exemple a Vila-seca i Salou, a Torroella de Montgrí, a Vilassar de Dalt, a Palafrugell, a Masnou, a l'Ametlla de Mar, a Sant Carles de la Ràpita, a Vilanova i la Geltrú, a Sant Feliu de Guíxols.

També s'ha actuat per raons urbanístiques, desenvolupant els plans generals i rehabilitant conjunts urbans degradats mitjançant la creació d'espais per a equipaments, locals d'ús comercial, zones verdes i aparcaments; com a exemples del

primer cas, tenim actuacions a Sabadell —l'eix Macià—, a Sant Feliu de Guíxols i a Vic; quant al segon cas, tenim Reus, la Sénia, Vic, Olot i Sabadell.

La bondat d'aquesta política de sòl crec que es demostra per la gran quantitat de sol·licituds que l'Institut rep dels diferents ajuntaments de Catalunya per tal que s'actui en els seus termes municipals —alguns alcaldes presents en aquest hemicle en poden donar fe. Per als propers anys les directrius d'actuacions crec que han de continuar essent les mateixes, amb les modificacions que aconselli introduir la situació del mercat immobiliari. Cal pensar, també, que el procés de materialització d'una actuació de l'Institut no pot ser normalment inferior als dos anys des del moment que comença l'estudi de la seva viabilitat i s'inicien els passos per a l'adquisició de finques, i cal tenir molt en compte que un dels factors d'apreujament de l'activitat de l'Institut Català del Sòl ha estat l'oportunitat i l'encert tinguts en anys precedents per aconseguir la compra de finques estratègicament situades a preus avantatjosos.

Comprendran vostès —i espero que ho compregui i ho entengui així l'il·lustre diputat interpellant— que avançar un llistat de futures localitzacions implicaria indirectament elevar els preus de compra i, en conseqüència, encarir les actuacions o obligar l'Institut a utilitzar el mètode d'expropiació forçosa —la qual sempre hem intentat defugir com a exemple d'administració dialogant i eficient— i retardar els terminis per a la preparació del sòl.

No obstant, el que sí que els puc avançar són els objectius que emmarquen la gestió per a aquests propers anys. En primer lloc, la utilització d'una oferta de sòl a preus estrictes d'adquisició i urbanització com a factor d'equilibri del mercat de preus. Aquest sòl que es vol entrar en el sector immobiliari ha de permetre incentivar la construcció d'habitatges de protecció oficial i la modulació dels preus de l'habitatge acabat. Paral·lelament, les actuacions de l'Institut han de comportar la recuperació per a la comunitat propera de les plusvàlues generades per l'acció urbanitzadora en forma de majors percentatges de zones verdes, reserves per a equipaments i construcció d'infraestructura viària urbana. Aquests són els mètodes, il·lustre senyor Diputat. Vostè es preguntava què es feia amb els superàvits de les vendes de l'Institut : s'utilitzen, precisament, d'aquesta manera, és a dir incrementant els percentatges de zones verdes, reserves per a equipaments i construcció d'infraestructura viària urbana.

Per tant, cal també continuar treballant en la línia d'estreta col·laboració amb les administracions locals, sempre impulsada des de l'Institut i amb absolut respecte pels planejaments urbanístics vigents en els diferents municipis. Aquesta voluntat d'ajudar a construir ciutat, d'acabar peces de les poblacions on es pretén actuar, respon al criteri d'enfortir les ciutats mitjanes de Catalunya i les capçaleres de comarca, les poblacions amb alts creixements residencials de la dècada dels seixanta a l'entorn de Barcelona i els municipis amb un fort component turístic, on la població resident no hi pot accedir —senyor diputat, vostè hi feia referència i es preguntava alarmat el perquè d'algunes promocions en llocs turístics en promoció pública—, als municipis amb fort component turístic, la població resident no hi pot accedir als preus d'habitatges de segona residència. Vostè probablement ho coneix, si no preguntí a alguns seus companys diputats i alcaldes d'algunes d'aquestes ciutats, com és

aquest un cas real, on el creixement dels preus dels productes turístics ha fet que sigui difícil, moltes vegades assolir l'habitatge a treballadors del mateix sector turístic. Això passa, doncs, a la Vall d'Aran i, pràcticament, a totes les ciutats costaneres de Catalunya.

El Sr. PRESIDENT : Vagi acabant, senyor Conseller, que ha esgotat el temps.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Sí, senyor President. Pel que fa al sòl industrial, el que cal és continuar consolidant el paper que l'Institut juga com a factor de reequilibri territorial i incentivador de la localització industrial, a partir dels següents eixos d'actuació, actualment en marxa : potenciació d'una gran àrea de tecnologia de punta, a l'entorn del tercer cinturó; nova oferta de sòl al Vallès Occidental, com a alternativa de la congestió de la conurbació de Barcelona; preparació de sòl al Baix Llobregat, per ajudar a recuperar el teixit industrial de la comarca, i establiment d'àrees de localització en aquelles ciutats mitjanes i capçaleres de comarca que, com hem dit, cal potenciar per aconseguir un creixement harmònic del país i de la seva economia, òbviament, tant pel que fa a política industrial de sòl industrial, com a política de sòl residencial, particularment pel que fa referència a la promoció pública; aquestes dues polítiques, en coordinació, òbviament, amb el Departament d'Indústria, i en les residencials amb el Departament de Benestar Social.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. Senyor Oliart, per a rèplica?

El Sr. OLIART : Sí, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Deu minuts.

El Sr. OLIART : Gràcies. Jo li agraeixo, senyor Conseller, aquesta relació històrica del què ha fet l'INCASOL i de la política que fins ara ha fet la Generalitat en aquest camp. Jo podia mirar-ho ja —i, de fet, ho he fet—, en les memòries que vostès, doncs, anualment, publiquen. Però, naturalment, aquesta no era la meua pregunta bàsica ni la meua preocupació bàsica.

Quan vostè s'ha referit a l'INCASOL ha tocat els dos aspectes : el residencial i també l'industrial. Jo pensava deixar el tema industrial, que té la seva pròpia entitat, la seva pròpia importància per a una altra interpellació, per tant, no em referiré al que vostè ha dit sobre aquesta matèria.

Però, aquí hi ha una preocupació molt important que és que, en aquest moment, els catalans tenen un greuge comparatiu respecte als altres ciutadans de l'Estat espanyol. No poden accedir a unes línies de crèdit preferent, com vostè les denomina en forma de subsidis d'interessos i en forma de subvencions.

Bé, vostè ens ha explicat els motius pels quals han presentat el recurs positiu d'inconstitucionalitat. Ja li he dit abans que nosaltres, en això, no hi entrem ni en sortim. Pensem que el Tribunal Constitucional, al seu moment, decidirà quina de les dues administracions té raó. Vostè ha presentat la negativa de l'Administració central com una espècie de greuge contra Catalunya —la negativa de l'Administració central a signar el conveni, perquè l'Administració de Catalunya havia presentat el recurs d'inconstitucionalitat —i això no és així. L'Administració de l'Estat... —i jo crec que, des del seu punt de vista, des de

la seva perspectiva, és lògic que, aquelles comunitats autònomes que li presenten un recurs positiu d'incompetència, doncs, que no el signi—, però, és que en aquest cas, no s'hi troba solament Catalunya, s'hi troben altres comunitats autònomes; exactament quatre, la Rioja, Balears, Castella-Lleó i Aragó. Aquestes quatre comunitats autònomes no han signat el conveni i han presentat recurs positiu d'incompetència al Tribunal Constitucional. Doncs, bé, jo aquí tinc, senyor Conseller, els respectius decrets d'aquestes comunitats autònomes, i elles sí que es fan càrrec de les subvencions i dels subsidis d'interessos, amb càrrec als seus pressupostos, cosa que no ha fet la Generalitat de Catalunya. Per això no ha estat temerari —ni de bon tros—, sinó que és encertat que jo hagi dit que Catalunya és l'única Comunitat Autònoma que es troba en aquesta situació; és a dir, que no es fa càrrec de les subvencions ni dels subsidis d'interessos i, per tant, els catalans, en aquest sentit, estan en una situació de discriminació respecte dels altres ciutadans de l'Estat espanyol.

La Generalitat té competències exclusives en matèria d'habitatge i té capacitat suficient per planificar, i vostè, això, m'ho ha de concedir. Altres comunitats autònomes també planifiquen el seu pla d'habitatge. Altra cosa és que, en un moment determinat, la planificació pròpia de —l'Administració de la Generalitat o de la Comunitat Autònoma, en general— coincideixi amb la planificació que faci l'Administració central, i que s'hi aculli, si li convé; aquesta és una altra qüestió. Però és indubtable que la Generalitat pot planificar i que la Generalitat té l'opció, en determinades subvencions i subsidis, d'acceptar les condicions que li posa l'Administració de l'Estat, i si no ho fa, el que no pot fer la Generalitat és fer recaure en tots els catalans una decisió jurídica i una decisió política. Això és el que no pot fer la Generalitat, i això és el que nosaltres no acceptem que es faci. I això és el que nosaltres denunciem aquí.

A mi m'hauria agradat que vostè m'hagués dit: «doncs, miri, per a l'any 1989, en cas que no tinguem encara la sentència del Tribunal Constitucional, doncs, sí, farem una línia d'ajuts preferents als adquirents d'habitatges de protecció oficial que no queda coberta pel conveni amb les caixes d'estalvis.» Però, vostè, això, no m'ho ha dit, ni hi ha fet esment, en conseqüència jo he de pensar, he d'opinar que vostès no en tenen cap intenció. Vostè, en la seva contesta m'ha agitat la bandera del conveni amb les caixes d'estalvis. Parlem-ne, d'aquest conveni. A aquest conveni no li dona suport ni l'empara ni una simple ordre de la seva Conselleria; no cal dir que no hi ha cap decret que parli d'aquest conveni. Per tant, des d'un punt de vista jurídic, és bastant un paper mullat. Jo tinc aquí un facsímil del contracte que les caixes d'estalvis donen al moment de signar el crèdit, i li puc dir —i puc assegurar a les senyores i als senyors diputats— que solament assegura l'11,25 per cent durant 5 anys i que després, per una sèrie de mecanismes molt difícils d'interpretar, doncs, això, aquest interès, pot baixar o pot pujar, fins i tot pot pujar fins al 16,25 per cent, la qual cosa representaria un esforç econòmic molt important per a un adquirent de protecció oficial. Aquest conveni, naturalment —ja ho he dit abans—, és un tipus de crèdit d'interès qualificat que va a càrrec de la mateixa entitat de crèdit i, per tant, no costa ni un duro ni una pesseta a les arques de la Generalitat. Per tant, vostès, en aquest tema del conveni amb les caixes d'estalvis —que en van fer tanta publicitat i el van airejar tant als quatre

vents, vull dir—, no els costa res, vull dir no han fet cap tipus d'esforç.

Vostè ha parlat de l'INCASOL, i ja li he dit que m'ha fet una memòria de tot el que l'INCASOL havia fet fins ara; i m'ha parlat de localitzacions, perquè jo posava en dubte si les localitzacions de l'INCASOL eren les més adequades. Miri, si fem història, diré que quasi totes aquestes localitzacions que vostè ha esmentat per demostrar que s'havia també edificat o actual, en general, en zones industrials o en zones de grans ciutats, eren quasi totes actuacions heretades; actuacions heretades que ja estaven dissenyades prèviament per l'Administració central, i que vostès l'únic que han anat fent és el que en diuen, en francès, *trainant*, és a dir, arrossegant aquestes actuacions i, per això, any rere any, aquest arrossegament d'aquestes actuacions que no s'acabaven mai, els permetria a vostès, en el moment de presentar la memòria corresponent, els permetria de poder dir que no solament vostès edificaven en aquests municipis petits que jo he assenyalat i en zones costaneres, sinó que també estaven edificant en alguns municipis més importants.

Vostè ha parlat que en el moment de la constitució de l'INCASOL tots hi estàvem d'acord. I ha esmentat, aquí, les paraules d'un il·lustre diputat, que no està present en aquesta legislatura, que va defensar les nostres esmenes en aquell moment. Sí, senyor, és veritat. Hi va haver unanimitat absoluta en la constitució de l'INCASOL Fixi's, porta el número 4/1980, és a dir, va ser una de les principals lleis que es van fer en aquest hemicle, en aquest Parlament. Naturalment que en aquell moment hi havia unanimitat. Per què? Perquè era un moment de crisi econòmica i, aleshores, hi havia dues finalitats importants que tothom acceptava que havia de fer l'INCASOL: una d'elles, dinamitzar el sector de la construcció, perquè estava paralitzat, i com que estava paralitzat el sector de la construcció —i tots sabem una mica d'economia i sabem que la construcció és la locomotora de l'economia—, tots estàvem d'acord que era prioritari posar en marxa la construcció. Però també hi havia una segona finalitat, que era la justa, la justa d'una política social d'habitatge per part d'una Administració pública: és la de facilitar, a les famílies d'ingressos més baixos, un habitatge digne, tal com comana la Constitució i com comana l'Estatut d'Autonomia. Ara, han passat els anys, ara han passat els anys i, és clar, en aquest moment no es pot dir que la construcció necessiti dinamització de l'Administració perquè, afortunadament, ja la té, i —com ja he assenyalat abans— la té tant que ha crescut un 10%, mentre que els altres sectors han crescut un 5%.

Per tant, en aquest moment, de les dues finalitats bàsiques de l'INCASOL, només en queda una: és la d'exclusivament dedicar-se a facilitar habitatges públics, socials, a les famílies d'ingressos més baixos. I això és sobre el que hem de reflexionar i el que hem de decidir aquí, en aquest Parlament, de fer, i vostès, com a Govern, d'executar. Això és —al meu entendre— d'aquí endavant, el què cal fer. Per això les memòries explicatives serveixen una mica d'orientació, però avui centrem aquest debat en el que volem fer.

Vostè m'ha dit que una de les actuacions de l'INCASOL, una de les coses que m'ha dit que pensava fer era, precisament, ofertar sòl, perquè ofertant sòl es fa abaixar el preu del sòl i, a més a més, es facilita l'habitatge públic. I ha dit que dedicarien,

principalment, primordialment aquestes noves urbanitzacions o actuacions a l'edificació d'habitatges de protecció oficial, sigui de promoció pública, sigui de promoció privada. D'acord. Aleshores, jo li pregunto a vostè : la zona residencial de Torrelblanca —que vostès, en aquest moment, només reserven 196 i posen les altres parcel·les a subhasta—, la dedicaran —després d'aquest debat— a fer habitatges de protecció oficial? Perquè vostè també ha dit que d'aquí endavant vendrien les parcel·les de l'INCASOL a preu de cost. Bé, si les venen a preu de cost perquè es facin habitatges de protecció oficial, aplaudiments sense reserva, estupend, és el que nosaltres fariem. Però com que cal predicar donant exemple, i no solament amb paraules, aquí en tenim un, d'exemple, i molt a prop de Barcelona : 1.196 d'habitatges que es poden construir allà, que siguin de renda lliure o que siguin de protecció oficial, això depèn de vostès. Si és veritat el que vostè m'ha dit, i és veritat la seva intenció, estic segur que aquests 1.196 habitatges seran de protecció oficial.

Vostè m'ha parlat també d'uns habitatges..., d'unes intencions de l'INCASOL i m'ha citat unes xifres : 1.000 i escaig cada any, més o menys —no he tingut temps d'agafar-les totes—, però, més o menys sobre aquesta d'allò... Bé, nosaltres creiem que això són xifres baixes. Nosaltres vam presentar ahir a la premsa una síntesi d'un pla que nosaltres tenim elaborat d'habitatge, que creiem que és factible de dur a terme. I amb aquest pla d'habitatge nosaltres que pensem que en els propers quatre anys és factible —números en mà— de construir 15.000 habitatges de promoció pública. Per tant, pràcticament, serien dues vegades i mitja o tres vegades les xifres que vostè ens ha donat. No podem estar, doncs, d'acord amb aquestes xifres que vostè ens ha donat.

Bé...

El Sr. PRESIDENT : S'ha acabat el temps, eh?

(Rialles.)

El Sr. OLIART : Gràcies, senyor President. Acabo, solament sol·licitant-li, senyor Conseller, que em contesti una sèrie de preguntes que jo abans li he fet, que vostè s'ha compromès a contestar-me en el segon torn, segurament perquè jo no tingués l'oportunitat de recontestar-li, però en fi, això és una pràctica parlamentària i jo accepto, i donar les gràcies a tots vostès, senyores i senyors diputats, per haver-me escoltat, i al senyor President, per la seva benevolència.

Moltes gràcies a tots.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Oliart. Per al torn de rèplica o contrarèplica, l'Honorable Conseller senyor Molins té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES : Molt Honorable senyor President, iniciava aquest torn de rèplica l'Il·lustre senyor Diputat interpellant dient que estava sorprès per la meua resposta. Senyor Diputat, jo m'he dedicat a respondre a la pregunta escrita, que entenc que és la meua obligació. Suposo que no volia que respongués, doncs, a la roda de premsa aquesta que van fer, utilitzant un mètode perfectament lícit d'avançar a la premsa el que després, l'endemà, es planteja en aquest Parlament. A mi em sembla perfectament lícit, com li va semblar al Conseller Miró fer-ho fa un temps : vostès es van retirar d'aquella Comissió; jo, com ha vist, estic aquí responent, malgrat haver-me assabentat pels diaris del contingut de la seva interpellació.

Ara sí que intentaré contestar algunes de les coses que m'ha preguntat.

Vostè fa referència, per exemple, a la diferència de tractament dels ciutadans de Catalunya per causa d'aquest conflicte amb el Govern central. Home!, és la base de la nostra argumentació, és la base de la nostra argumentació. Jo no he volgut —i he estat extraordinàriament curós a l'hora de fer-ho— fer cap mena de valoració personal respecte a aquest conflicte, per una raó molt senzilla : durant tot l'any s'ha continuat negociant, intentat resoldre un problema que entenem que, malgrat la discrepància plantejada davant del Tribunal Constitucional, això no té per què significar la no-possibilitat de signar un conveni; he tingut en les darreres setmanes una nova entrevista amb el Ministre d'Obres Públiques i jo espero que puguem solucionar aquest conflicte —ho repeteixo—, malgrat estar davant el Tribunal Constitucional, a través de la signatura del conveni pel que fa a l'any 1989 amb el Ministeri d'Obres Públiques. Però, com li deia, he estat extraordinàriament curós precisament per no malbaratar una mica aquest bon clima de diàleg que avui existeix, en una situació en què tot se'ns pot criticar —probablement, el que més se'ns pot criticar és d'haver estat massa tous amb aquest plantejament. Li llegiré —per tornar a ser extraordinàriament objectiu amb les valoracions— la sentència feta per l'Audiència de la Rioja, que, com vostè molt bé deia —jo en cap cas he dit que fos només Catalunya la que tingués el conflicte—, és una de les cinc comunitats autònomes —Rioja, Balears, Castella-Lleó, Aragó i Catalunya— que tenen plantejats conflictes amb el Tribunal Constitucional —per cert : València i Andalusia, com vostè sap, també el van plantejar en el seu moment, i després el van retirar; deixo a les seves senyories el perquè d'aquesta retirada final per part d'aquestes dues comunitats autònomes.

Hi ha dues sentències, que crec que són d'interès : la del Tribunal Constitucional del 20 de juliol del 88, sobre el conflicte interposat pel Govern basc al Pla Quadriennal 84-87, quant al caràcter de coacció que suposa l'actitud del Ministeri d'exigir la retirada del recurs d'inconstitucionalitat per a l'aplicació a Catalunya de les mesures estatals de foment dels habitatges de protecció oficial, i una sentència de l'Audiència Nacional comunicada el passat 4 de novembre, i que fa referència a un recurs presentat per la Comunitat Autònoma de la Rioja, sobre la base d'una comunicació del senyor Ministre d'Obres Públiques i Urbanisme en la qual denegava a aquesta Comunitat Autònoma la firma del conveni en matèria d'habitatges si no es retiraven els conflictes de competències —un mecanisme curiós—; la Comunitat Autònoma ho va portar a l'Audiència i l'Audiència diu, en el cinquè dels *considerandos* : « Tanto el Ministerio Fiscal, como la Administración demandada, como la Abogacía del Estado estiman que no puede hablarse de vulneración del derecho a la defensa judicial de los intereses cuando es lo cierto que la Comunidad de la Rioja tiene presentado recurso ante el Tribunal Constitucional y sostiene el que aquí se está resolviendo. Bien, esa es una postura técnica y formalista » —és la sentència, eh?—, « pues también consta que la decisión ministerial exige el abandono del recurso so riesgo de aplicar una suerte de asfixia económica a quien discrepe incluso en medios de opinión » —sentència, eh?—; « ello no es sino un muy eficaz argumento para impedir la defensa judicial de los que se suponen legítimos derechos de las personas o in-

stituciones y contradice abiertamente el régimen de libertad reconocido en el artículo 24.1 de nuestra Constitución, cuya consecuencia, a más de la económica y de la inacción administrativa, es también, en cierto modo, el privar a aquellas comunidades autónomas que no plantearon problema alguno y que, de esta forma, pueden ver incrementadas las dotaciones presupuestarias para vivienda, rompiéndose así el relativo equilibrio que debe presidir la acción del Estado, con infracción del principio de igualdad del artículo 14.» Òbviament, l'Il·lustre senyor Diputat és molt lliure de dir que ell no entra en aquest tema, però crec que no tenim dret a no entrar-hi: tots els ciutadans de Catalunya hi hem d'entrar. És a dir, quan s'utilitza un mètode coactiu com aquest, que es diu textualment —i així ho assenyala aquesta sentència de l'Audiència— que o es retiren els conflictes davant el Tribunal Constitucional o no es poden signar els convenis, home...! Ja sé que alguns diputats socialistes són extraordinàriament hàbils en la utilització d'aquella pràctica evangèlica, «que no sàpiga la teva mà dreta el que fa la teva mà esquerra», i que és perfectament lícit que aquí vostè pugui donar-se per no coneixedor de les actuacions del Ministerio de Obras Públicas, però no em sembla correcte —li ho dic amb tota sinceritat. Nosaltres no hem pogut aplicar aquest Decret per la negativa del Ministerio a aplicar-lo a Catalunya, per tal com, en el compliment del que entenem que és la nostra obligació, no hem volgut retirar els nostres conflictes de competències pel respecte que es deu a les comunitats autònomes. Hem estat negociant durant tot el 88 i continuarem negociant al 89, perquè entenem, com vostè deia, que no es pot fer diferència de ciutadans, diferència de tractament amb els ciutadans de Catalunya.

Quant al conveni de les caixes: 11,25 durant cinc anys. Com tots; ja sap vostè que aquestes són les condicions de tots els crèdits: el que passa és que, en no haver signat, en no haver pogut signar el conveni amb el MOPU, o ho fèiem nosaltres o ni aquestes condicions de l'11,25 existirien per als ciutadans de Catalunya —a cinc anys, que és la durada, sempre, d'aquests mètodes de finançament específic.

Entraré ara en el tema principal de la seva intervenció, crec jo, que és el de la disminució de la promoció pública. Aquest és un cas absolutament homogeni amb la situació del mercat i, com li he dit ja en la primera part de la meua intervenció, és exactament el mateix que succeeix en totes les comunitats autònomes, exactament el mateix. Home!, per alguna cosa deu ser. És a dir, no crec que tots siguem exactament igual de sòmines a l'hora d'aplicar unes determinades polítiques; és el que s'ha de fer amb un mercat com el que tenim actualment, en què tibia la demanda, s'incrementen els preus,... És una situació perfectament lògica —i fixi's que no dic que volguda, però sí que lògica—, era perfectament previsible, estava previst per part de tots —i vostè deia que vostès són bons economistes, i estic segur que ho són, i també segur que ho tenien previst, que això passés— i, per tant, la forma d'actuar en un mercat tan diferent com el que hi havia, és aquesta, és aquesta: és no incrementar les tensions del mercat incrementant l'oferta —no és un moment amb manca d'oferta: incrementant l'oferta el que es fa és incrementar encara més els preus de construcció, com vostè perfectament sap—; s'ha d'actuar des de la política del sòl i, a través de la política del sòl, intentar d'apaivagar aquests moviments alcistes que, per altra banda —torno a dir-

li—, per totes les raons que vostè molt bé deia i, fonamentalment, per allò del Mercat Únic Europeu de l'any 92, són clarament alcistes.

Feia referència l'Il·lustre senyor Diputat al tema de Sant Joan Despí, i em permetrà que faci també una particular insistència en aquest sentit, perquè és una qüestió que, diguem-ne, ens està preocupant particularment —com probablement deu entendre el senyor Diputat. Feia referència a tres coses: el percentatge d'edificació quant a promoció pública o privada dintre del polígon, quant al mètode de subhasta i quant a la fórmula de les adjudicacions.

Començarem pel primer, el percentatge: a Torreblanca, dels 1.200 habitatges, 200 són habitatges públics —196—, 200 són habitatge protegit, 400 són per a cooperativa i 400, habitatge protegit o de promoció privada. Pensem que és la mena de composició idònia, i no la que s'havia fet en alguns temps en què, de fet, el que es feia era crear *ghettos*: com vostè sap això ja no és la tècnica que avui utilitza ningú, la realització estrictament de polígons tancats en si mateixos, més propis, doncs, d'altres situacions del passat, que tots tenim molts problemes per aquestes situacions —companyes de vostè, diputats d'aquesta Cambra i responsables d'ajuntaments o de municipis de Catalunya—, tenim molts problemes per aquests tipus d'operacions, pròpies —com li deia— d'un altre moment —no només d'un altre moment econòmic, sinó fonamentalment d'un altre moment polític. Avui, creiem que, aquest percentatge de 200 d'habitatge públic, 200 d'habitatge protegit, 400 fets per cooperatives i 400 de promoció privada, ens sembla una perfecta adequació al que s'entén tècnicament que és una bona composició interna d'una promoció com aquesta.

Quant al mètode de subhasta, senyor Diputat, l'Institut Català del Sòl, per llei d'aquest Parlament, es nodreix dels seus propis ingressos, i el que ha de fer és procurar tenir sempre el que és el seu recurs fonamental, que és el sòl i, per tant, ha de generar recursos per tal de poder substituir o recompondre aquest producte fonamental, que és el sòl; l'única forma que té és amb la venda dels seus recursos actuals, que és el sòl, i ens sembla que, només pel que fa —i això li ho remarco, senyor Diputat— als habitatges de promoció privada, només pel que fa als habitatges de promoció privada, s'utilitzarà el mètode de subhasta. Perquè... què passaria si amb els habitatges de promoció privada no s'utilitzés el mètode de subhasta? Que la plusvàlua que existeix per la compra del terreny, qui se'n beneficiaria seria el constructor; fent-ho pel mètode de subhasta no es beneficia el constructor, sinó que es beneficia l'Institut, que, com vostè deia, és un instrument del Govern de la Generalitat i d'aquesta Cambra, creat per unanimitat per aquesta Cambra, per fer política de sòl, precisament, i amb els guanys d'aquesta operació concreta, el que fa és reposar el sòl que necessita per poder tirar endavant la seva política de promoció de sòl.

El Sr. PRESIDENT: Se li ha acabat el temps, senyor Conseller.

El Sr. CONSELLER DE POLÍTICA TERRITORIAL I OBRES PÚBLIQUES: Acabo de seguida, senyor President, però em sembla també important parlar del mètode de les adjudicacions. Feia referència, l'Il·lustre senyor Diputat, al fet que una part d'aquests habitatges anaven... van destinats —el 50%, concretament, dels de promoció pública— en principi... hi ha

una reserva per als funcionaris del Departament. Aquesta és una política absolutament normal arreu, absolutament normal arreu. Per exemple, el Govern de l'Administració central, ja amb govern del PSOE, va destinar 23.000 milions de pessetes l'any 84, 17.000 l'any 85, 14.000 l'any 86 —últims anys dels quals es coneixen xifres fiables— a la construcció d'habitatges per als seus funcionaris, personal militar i de les forces de seguretat; més concretament, el MOPU, a través del Patronato de Casas, va invertir 1.700 milions l'any 84, 1.789 l'any 85, 1.936 l'any 86 en habitatges per al seu personal. Aquesta és una política absolutament normal. Òbviament, òbviament, per tal de poder-hi accedir, no es necessita només ser funcionari, sinó, a més a més, estar per sota dels límits del 2,3% quant al salari mínim interprofessional. Per tant, amb les mateixes condicions, es feia aquesta reserva.

L'Administració de la Generalitat no ha fet mai fins ara aquest tipus d'actuació, malgrat que el col·lectiu de personal al seu servei té problemes d'allotjament igual que la resta dels ciutadans de Catalunya —la reserva del 50% establerta en els 196 habitatges de Sant Joan Despí és la primera—; en tot cas, cal dir que, tal com ha comunicat per escrit el Director General d'Arquitectura i Habitatge a l'Alcalde de Sant Joan Despí, està disposada a proposar a la Comissió de Programació i Adjudicació la modificació a la baixa de la reserva establerta si la demanda de famílies residents al municipi de Sant Joan Despí és sensiblement superior a la demanda dels treballadors de la Generalitat.

Òbviament, senyor President, senyores i senyors diputats, en el Partit Socialista hi ha bons economistes; el que passa és que, de tant en tant, no exerceixen. Jo crec que el pla que ha presentat l'Il·lustre Diputat, del qual ens parlava la premsa ahir, té un únic inconvenient, com moltes de les seves propostes: que no suma. Però, d'això, se n'assabentarà demà per la premsa, senyor Diputat.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. Senyories, fins a dos quarts de cinc de la tarda, se suspèn la sessió.

(Són tres quarts de dues del migdia i tretze minuts.)

La sessió es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i nou minuts. Presideix el M. H. Sr. President del Parlament, acompanyat dels I. Srs. Vice-presidents Primer i Segon, de l'I. Sr. Secretari Primer i la I. Sra. Secretària Tercera. La Mesa és assistida per l'Oficial Major i el lletrat Sr. de Alfonso.

Al banc del Govern seuen els H. Srs. Consellers de Governació, d'Economia i Finances, d'Ensenyament, de Cultura, de Sanitat i Seguretat Social, de Política Territorial i Obres Públiques, d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, de Treball, de Justícia, de Comerç, Consum i Turisme, i de Benestar Social.

El Sr. PRESIDENT : Es reprèn la sessió.

Preguntes

D'acord amb l'article 133.3 del Reglament, es passa ara a les preguntes amb resposta oral.

Pregunta al Consell Executiu sobre la normalització lingüística als instituts de batxillerat

Per formular la primera pregunta, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Magí Cadevall, del Grup Socialista.

El Sr. CADEVALL : Gràcies, senyor President. Em sembla que el tema de la normalització lingüística és un tema important, no només en l'aspecte docent, sinó també administratiu, i la primera pregunta és: quines mesures ha adoptat el Consell Executiu per aplicar la normalització lingüística als documents administratius elaborats pels instituts de batxillerat?

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT (Josep Laporte) : Senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Cadevall, jo comparteixo la seva preocupació per aquest tema, evidentment, i li voldria recordar o fer avinent que el Departament d'Ensenyament dicta cada any unes instruccions dirigides específicament als centres d'ensenyament secundari.

Aquest any això es va fer a través de la Resolució del 25 de juliol de 1988, que explicitava totes les coses que s'havien de fer, i, a més a més, també li puc dir que el Departament ha regularitzat tot el que suposa la documentació escrita per a la gestió acadèmica i administrativa dels centres, que compten, en tot cas, amb impresos tipificats en català, fulls de preinscripció, de matriculació, d'expedient acadèmic, llibres de qualificació, etcètera.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Sí; té la paraula el senyor Cadevall, per rèplica.

El Sr. CADEVALL : Sí. Si realment han donat instruccions el 25 de juliol de 1988, després de vuit anys de tenir competències, em sembla, senyor Conseller, que han donat aquestes instruccions una mica tard perquè, per exemple, jo no crec que calgui dir el nom de l'Institut, però li puc ensenyar, d'aquest mateix estiu, fotocòpies de qualificacions d'alumnes. Per exemple, el llibre d'escolaritat omplert per un col·legi. Està fet en català per part del col·legi; diu que estudia llengua catalana, nota: excel·lent. Aquest alumne ha fet COU. La Universitat Autònoma de Barcelona, en aquest cas, usa el català com a llengua administrativa, i diu: «Qualificació: apte», etcètera; usa el català. Aquest alumne, llavors, ha d'acudir, per anar a un centre de Catalunya —hi insisteixo, a un centre de Catalunya—, ha d'acudir a l'institut de la Generalitat, a l'institut de batxillerat a demanar un certificat, i, llavors, el paper diu: «Distrito universitario de Barcelona. Instituto Nacional de Bachillerato. Certificación académica oficial.» I, segons aquest paper —que han traduït totes les notes—, resulta que aquest alumne ha cursat «catalán» i ha tret nota de «sobresaliente».

Jo vaig pensar que aquest alumne havia tingut la desgràcia de topar amb l'únic institut a Catalunya que feia els certificats en llengua castellana, però aquí tinc fotocòpies —i els hi puc ensenyar, senyor Conseller— que tinc, del 87, doncs dos instituts de Barcelona, un de Santa Coloma, etcètera, que fan els certificats en castellà i li asseguro —em consta també que molts ho fan en català, eh?—, i la sensació era més aviat d'un desgavell molt gran, perquè, per exemple, un institut que em

consta que ha canviat aquest any —o fa poc— de llengua, feia fins ara els certificats en castellà, li puc ensenyar com en castellà estan molt ben impresos, més o menys normalitzats, que diu vostè.

El certificat en català que tinc no està gens normalitzat, perquè li asseguro que està fet amb una precarietat de mitjans tan gran, m'agradaria fins i tot ensenyar-li-ho, que consta, en la primera part, de la fotocòpia de la fitxa de l'alumne, i en la segona part de l'imprès del certificat, està escrit a màquina —si vol, li ho llegeixo—, es pot ensenyar, està escrit a màquina, no és cap imprès normalitzat, diu : «Certificació acadèmica personal. Certifico : l'exactitud d'aquestes dades...» O sigui, que potser sí que han dictat instruccions el juliol...

El Sr. PRESIDENT : Se li ha acabat el temps.

El Sr. CADEVALL : ... però fins ara la situació era bastant anòmala.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Conseller?

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : Senyor President, senyor Cadevall, o jo m'explico molt malament, o vostè no m'escolta.

Jo li he dit que nosaltres cada any donàvem les instruccions pertinents als centres perquè normalitzessin tota la seva documentació i l'ús del català. I he dit que enguany, enguany, això s'havia fet a través d'una resolució del 25 de juliol de 1988. Si mirem la transcripció de la cinta, espero que no sigui jo qui m'hagi equivocat o que hagi deixat de dir això.

Ara, un cop dit això —i no hem tardat vuit anys a normalitzar això, senyor Cadevall, repeteixo que això ho fem cada any—, jo li agraeixo totes les observacions que vostè em fa. Jo li agrairé molt, no cal que li ho digui, que vostè em lliuri fotocòpia dels documents que té, perquè, tot i que els centres tenen —no cal dir-ho— una certa autonomia, que nosaltres respectem, nosaltres donem les normes oportunes, els facilitem, si volen, tots els impresos, i, per tant, si vostè em fa una denúncia explícita d'un centre, o de dos, o de deu, dels que siguin, nosaltres prendrem les mesures oportunes perquè això es corregeixi.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre la normalització lingüística
en l'àmbit universitari*

Per a la segona pregunta, també és del senyor Magí Cadevall. Té la paraula.

El Sr. CADEVALL : Bé, jo penso que, a la pràctica, hi ha coses que costen pocs diners i no es realitzaven quant a la normalització, malgrat aquestes instruccions, però hi ha altres coses, hi ha altres entitats, com ara les universitats, que han demostrat un interès per la normalització, que tenen projectes, i que han fet diverses peticions a la Direcció General de Normalització Lingüística, demanant ajuts per als seus projectes de normalització. I, llavors, la meua pregunta és : quins ajuts ha concedit el Consell Executiu a les universitats de Catalunya per facilitar la normalització lingüística en l'àmbit universitari; insisteixo, en l'àmbit universitari i no en les prestacions que

les universitats fan de cara enfora, per exemple, per al reciclatge de professors d'EGB, etcètera.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Conseller, té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : Sí, senyor President, moltes gràcies. El senyor Cadevall sap millor que jo que les universitats són autònomes i que la Llei de Normalització Lingüística i els estatuts de les tres universitats, aprovats pels decrets corresponents —que, per economia de temps, no llegeixo—, fan clara referència a l'oficialitat, a l'ús i al foment del català a la universitat.

La Generalitat, a través del Departament d'Ensenyament, facilita cada any unes subvencions a les universitats, que les universitats distribueixen de la millor manera possible, i jo entenc que són les universitats que s'han de preocupar d'aquest tema, sense que això vulgui dir, senyor Cadevall, que a part de la subvenció i de les mesures que prenen a les universitats, que vostè sap bé que les prenen, el Departament d'Ensenyament o bé el Departament de Cultura no puguin, en tot cas, facilitar altres ajuts a la universitat quan els demanin.

El Sr. PRESIDENT : Per a rèplica té la paraula el senyor Cadevall.

El Sr. CADEVALL : Sí, jo, precisament, la pregunta anava orientada a dir si havien concedit aquests ajuts, a part de la subvenció ordinària que tenen les universitats, i em sembla entendre que no. Jo, realment, també, pel que he esbrinat, doncs, diverses universitats han cursat demandes, però com ara la Universitat de Barcelona, que fa onze anys va crear el Servei de la Llengua Catalana, que havia de treballar en temes d'administració, recerca i docència, i que era important fer una inversió inicial per poder afrontar des del principi termes de terminologia i informatització. Llavors, creient que la universitat no tenia els recursos necessaris, es va dirigir a la Direcció General de Política Lingüística, que va tardar tres mesos a contestar i, al final, la seva resposta va ser negativa. Jo penso que és una llàstima, perquè si existeixen unes entitats que tenen un interès, doncs, per portar aquesta normalització, que no se'ls presti l'ajut que demanen.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Per contrareplicar, té la paraula l'Honorable senyor Conseller.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : Gràcies, senyor President. A mi em consta que l'antiga Directora General de Normalització Lingüística estava perfectament disposada, com ho estava el Conseller, a ajudar les universitats sempre que fessin peticions que fossin raonables i factibles. Jo, el que li puc dir és que, a través de la Direcció General d'Universitats i per altres mitjans, el Departament d'Ensenyament ha ajudat les universitats, i, per exemple, hem subvencionat cursos d'estiu de llengua catalana per a estrangers a l'Associació Estats Generals dels Estudiants d'Europa, Bellaterra, Barcelona, demanats per la Universitat, i a més li prego, li sugereixo, m'agradaria que el senyor Cadevall llegís la pàgina 541 del *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya*, on jo mateix, en una resposta a una pregunta escrita, formulada per un altre Grup parlamentari sobre el tema de l'ús del català en el marc dels programes Erasmus, s'expliquen algunes de les accions que en aquest sentit ha fet el Departament d'Ensenyament.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller.

*Preguntes al Consell Executiu sobre els
acords de la reunió de la Junta de Seguretat
del dia 28 de juliol de 1988, i sobre l'elecció
dels acompanyants del M. H. Sr. President
de la Generalitat en els seus viatges*

Les preguntes 3 i 4 han estat retirades. Passem a la cinquena, que és també de l'Il·lustre Diputat senyor Magí Cadevall.

*Pregunta al Consell Executiu
sobre el tancament d'aules per a infants
de quatre i cinc anys*

El Sr. CADEVALL: Ambdues són del dia anterior, i per això hi ha aquesta acumulació. Bé, fa vint anys que l'oferta pública existeix a Catalunya d'aules de pre-escolar de quatre i cinc anys, i la disminució de la població, que afecta les edats de pre-escolar, seria una ocasió magnífica per a estendre l'escolaritat o la gratuïtat de l'escolaritat als infants de tres anys. Però resulta que no només es tanquen aules, sinó que fins i tot es tanquen aules de pre-escolar, fins i tot —tinc entès—, alguna un cop començat el curs.

La pregunta, per tant, és: quantes aules per a infants de quatre i cinc anys s'han suprimit els cursos 87/88 i 88/89?

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Cadevall. L'Honorable Conseller té la paraula per contestar.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Senyor President, el curs 87/88 a penes no es van suprimir aules; tinc les dades exactes del curs 88/89, que es van tancar en total 70 aules per a nens de quatre anys i 22 aules per a nens de cinc anys.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller. Per replicar, el Diputat senyor Cadevall té la paraula.

*Pregunta al Consell Executiu sobre l'obertura
d'aules per a infants de tres anys*

El Sr. CADEVALL: Com que hi ha dues preguntes relacionades, passariem a la següent. Realment, l'any anterior em sembla que també eren unes 70; ha dit que aquest últim any, 70 més 22... La pregunta és: per què no s'aprofita la disminució aquesta, doncs, d'alumnes de quatre i cinc anys, per fer aquesta oferta pública d'aules per a nens de tres anys?

El Sr. PRESIDENT: L'Honorable Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Gràcies, senyor President. Senyor Cadevall, certament, jo sóc tan partidari com ho pugui ser vostè de l'extensió de l'ensenyament obligatori des dels tres anys fins als setze anys, i com vostè sap, aquest és un dels punts essencials que contempla la reforma educativa de la qual estem parlant potser ja comença a fer massa anys.

De tota manera, també és evident que ampliar d'aquesta manera l'oferta pública obligatòria d'ensenyament comporta una despesa més gran. Els pressupostos del nostre Departament demostren que no estalviem diners tancant aules; si tanquem aules, senyor Cadevall, vostè sap tan bé com jo que les tanquem perquè no hi ha nens; malauradament, la recessió demogràfica és extraordinària i, per tant, aquestes aules sobren.

Ara, atès que la xifra d'aules de quatre i cinc anys tancades és tan baixa com he dit i que afecta poques escoles, amb això no podem iniciar una reconversió d'obrir aules de tres anys, perquè això seria discriminatori per a la majoria de les famílies, i el nombre, el nombre d'aules que podríem obrir, en compensació, seria molt petit. Els docents no pleguen ni cessin en la seva activitat; vostè sap que el sistema està mancat de professors, i nosaltres utilitzem eventualment els professors que puguin sobrar per millorar la qualitat de l'ensenyament en els nivells obligatoris.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies. El senyor Cadevall vol replicar?

El Sr. CADEVALL: Sí. En realitat, quan vaig fer aquesta pregunta potser volia seguir la tradició de la senyora Marta Mata, que s'havia interessat per aquest tema diverses vegades. Però vaig quedar una mica impressionat en llegir el programa de Convergència, de les eleccions darreres, i diu: «Tot i no ser una etapa d'ensenyament obligatori, es tendirà progressivament a la gratuïtat del parvulari a partir dels tres anys. Aquesta gratuïtat s'assolirà mitjançant subvencions a l'ensenyament privat i a través de l'ampliació d'oferta dels centres públics.» Si el programa del seu partit, senyor Conseller, és progressiu, jo no veig per què no poden aprofitar, encara que no afecti totes les escoles, les aules que van quedant lliures cada any, perquè no és que no hi hagi nens, senyor Conseller; de nens de tres anys, a Catalunya, em sembla que sí que n'hi ha...

El Sr. PRESIDENT: Per contrareplicar, el senyor Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT: Senyor Cadevall, no ens posarem ara en una discussió sobre la recessió demogràfica —que seria realment molt interessant—, que és un tema que, com vostè sap positivament, a mi m'ha interessat molt, i que crec que no té el ressò degut entre la població de Catalunya. Però, a part això, nosaltres tenim un programa i procurarem complir-lo, dintre de les possibilitats, senyor Cadevall. Jo ja he començat per dir-li que jo era partidari que l'escolarització pogués començar als tres anys. Ho farem de seguida que podrem. Nosaltres, de tota manera, també votem per la igualtat de les oportunitats, i per la millora de la qualitat de l'ensenyament, i les nostres primeres accions estan encaminades a millorar aquesta qualitat, especialment a nivell del parvulari de quatre a cinc anys. Tan aviat com puguem obrirem aules per a tres anys d'una manera generalitzada, no purament selectiva.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Conseller.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
el reconeixement del dret d'asil
als ciutadans catalans exiliats*

Passem a la pregunta número 7, que formula l'Il·lustre Diputat senyor Àngel Colom.

El Sr. COLOM: Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, aquesta pregunta se substancia fonamentalment amb una reflexió a partir de l'article 14 de la Convenció de Ginebra, l'article 14, que, en definitiva, reconeix el dret fonamental d'asil per a tots els fets de naturalesa política, i se substancia també en la presumpció que un govern, i en aquest cas el Govern català, el nostre Govern, ha d'assumir la

representació, la defensa, l'interès de tots els ciutadans del seu país, i, eventualment, dels ciutadans que, per motius de tipus polític, han hagut d'exiliar-se. Aquest és el cas, concretament —i en parlo, entre d'altres—, hem agafat el cas concret del ciutadà Pere Bascompte, un ciutadà que lluita per la independència del país, que està exiliat a Catalunya Nord, que la seva detenció és un assumpte de motivació netament política, és un fet que li reconeix la mateixa Commission des Recours des Réfugiés a París, que ha tractat en dues ocasions el seu cas. No va ser cap delictes comú per què va ser empresonat, i, després, doncs, per error de la justícia espanyola, deixat en llibertat —error que ràpidament van intentar corregir els espanyols—, però en aquest cas, doncs, molt definitivament, el ciutadà Pere Bascompte ja era a la Catalunya Nord.

En Pere Bascompte no té cap assumpte pendent amb la justícia francesa, perquè tot i ser detingut i empresonat un parell de mesos a la seva arribada a Perpinyà, el jutge va decretar el sobreseïment del sumari i li va concedir la llibertat i un permís provisional de residència i de treball que es renova cada tres mesos.

El ciutadà Pere Bascompte vol normalitzar la seva situació legal, i per això, a part de viure com un ciutadà resident més i de fer una vida normal, ha iniciat tots els tràmits per acollir-se al dret d'asil, i presenta un recurs a aquesta Comissió que he citat abans, i en aquests moments depèn d'una decisió del Consell d'Estat francès. De tota manera, m'agradaria fer breument la reflexió de què hi diuen les lleis espanyoles. Hi ha una llei, la Llei, concretament, de Regulació del Dret d'Asil i la Condició del Refugiat...

El Sr. PRESIDENT : Perdó, senyor Colom. Li adverteixo que està consumint quasi tot el temps...

El Sr. COLOM : Acabo de seguida. L'únic que...

El Sr. PRESIDENT : No tindrà rèplica.

El Sr. COLOM : ...que reconeix el dret, precisament, de sol·licitar asil, als estrangers, al nostre país. És per aquest fet que —i substanciant el que he dit abans— jo voldria preguntar : què pensa fer el Consell Executiu pel ciutadà Pere Bascompte i pels altres ciutadans que es troben o que es podran trobar en les mateixes circumstàncies. És el cas de més d'una persona.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Colom. El membre del Consell Executiu que hagi de contestar aquesta pregunta té la paraula. L'Honorable Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ (Josep Gomis) : Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, reiterar, en tot cas, els criteris que ja han estat exposats en aquesta Cambra en sessions anteriors, i concretant la reflexió i la pregunta que feia el Diputat senyor Colom, cal dir que és evident que és obligació prioritària del Govern de la Generalitat de preocupar-se de tots els ciutadans, dels que són dintre del país i dels que en són fora.

Ara bé, entrant ja en el contingut de la pregunta, recordar que la Generalitat té limitacions, fortes limitacions d'actuació, bé sigui per via constitucional o estatutària. Evidentment, i vostè ho sap, senyor Colom, l'article 149.1 de la Constitució fixa com a competència exclusiva de l'Estat totes les relacions exteriors. Això implica que la Generalitat té limitacions per introduir-se en aquest terreny. Això no exclou que en aquelles circumstàncies que s'han considerat oportunes, i per via oficio-

sa, s'hagin pogut realitzar gestions orientades a alleugerir o a resituar o a ajudar a corregir algunes d'aquestes situacions. Si més no, com a fet humanitari, com a cas humanitari. Per tant, jo recullo la seva reflexió, que també traslladaré al Consell Executiu, per mirar de veure si, a través... Si permet, si legalment és possible que, a través d'aquesta Comissió de què vostè parla, es pugui fer algun tipus de gestió.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. La pregunta número 8 i la número 13 són exactament iguals, si bé les formulen dos diputats. Si els que estan entremig, que són el senyor Pla, el senyor Vidal-Quadras i el senyor Madueño no hi tenen inconvenient, passaria la tretzena a continuació de la vuitena, les acumularíem, sumant els temps, naturalment. No hi ha inconvenient? (Pausa.) Doncs, procedirem d'aquesta manera. Té la paraula el Diputat senyor Saura.

El Sr. FUENTES : Roc Fuentes, President.

El Sr. PRESIDENT : Fuentes.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
els criteris per a la selecció dels
ponents de les Jornades sobre les
Funcions del Senat a Europa
i als Estats Units*

El Sr. FUENTES : Senyor President, senyores i senyors diputats, abans que res vull dir que lamento haver de formular aquesta pregunta, perquè està motivat perquè el meu company Joan Saura està malalt, i ho lamento també perquè, donat que jo sóc el senador d'Iniciativa per Catalunya, podria semblar que estic plantejant una qüestió de caràcter personal. És evident que no és aquest el cas. La pregunta que formulem, ho fem precisament per esbrinar els criteris polítics que s'han seguit a l'hora d'organitzar aquestes jornades que assenyalen sobre el funcionament del Senat a Europa i als Estats Units, tota vegada que en aquestes jornades hi varen participar senadors de França, d'Itàlia, de Bèlgica, d'Alemanya, d'Àustria, dels Estats Units i de l'Estat espanyol, però, curiosament, de Catalunya només hi va participar un senador de Convergència i Unió, però no hi va participar cap senador del Partit dels Socialistes de Catalunya ni tampoc d'Iniciativa per Catalunya, quan, com és obvi, nosaltres tenim també representació en el Senat.

Demaneu, per tant, quins criteris s'han seguit a l'hora d'assenyalar, d'escollir els ponents per a aquestes jornades que s'han celebrat a Barcelona.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Fuentes. El senyor Higini Clotas...

*Pregunta al Consell Executiu sobre
els criteris per a la selecció dels
ponents de les Jornades sobre les
Funcions del Senat a Europa
i als Estats Units*

El Sr. CLOTAS : Gràcies, senyor President. També amb tota brevetat. El Departament de la Presidència, el Centre de Relacions Autònòmiques que presideix el Conseller senyor Ramon Trias Fargas, organitzà fa molt pocs dies, els dies 17 i

18 d'octubre, unes jornades sobre les funcions del Senat a Europa i als Estats Units.

Els ponents participants en aquestes jornades, a més a més d'autoritats i senadors de la Comunitat Econòmica Europea, en representació de les forces polítiques a Catalunya —tal com ha dit el meu antecessor—, figuren el Senador senyor Narcís Oliveras i el Senador senyor Jorge Fernández Díaz —un d'elecció directa, l'altre senador autonòmic elegit en aquesta mateixa Cambra.

A nosaltres ens va sorprendre —lamentablement sorprendre— el fet que es marginés dues forces polítiques —ho ha recordat el senyor Fuentes—, que tenim representació en el Senat : tant és així que el Partit Socialista de Catalunya és la primera força política de Catalunya amb representació al Senat, i, per si les seves senyories ho ignoren —cosa que dubto, però el senyor Conseller sembla que ho va ignorar—, li recordaré que dels dotze senadors electes a Catalunya vuit corresponen a la formació política dels Socialistes a Catalunya, i dels sis senadors autonòmics elegits per aquesta Cambra dos corresponen a la formació política dels socialistes de Catalunya.

Per tant, considerem i esperem la resposta del senyor Conseller; mentrestant, considerem que això ha estat una marginació absoluta, volguda, i esperem de la resposta del Conseller si hi ha propòsit d'esmenar-ho o si hi ha propòsit de continuar amb aquesta política.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Clotas. Sembla que el Conseller que ha de contestar és el senyor Trias Fargas.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES (Ramon Trias i Fargas) : Moltes gràcies, senyor President. Celebro que el senyor Clotas m'hagi estalviat la feina de dir-li al seu company de pregunta que el senyor Fernández Díaz és un senador català, tant català com tots nosaltres. Espero que, d'ara endavant, això, ho tingui en compte.

Per altra banda, també li haig de dir, al senyor Clotas, una sèrie d'observacions. Aquest petit seminari es va fer perquè hi ha en el Senat de Madrid ganes de parlar de la necessitat de canviar les funcions del Senat espanyol i, aleshores, nosaltres vam, efectivament, convocar gent de Bèlgica, gent d'Estats Units, gent d'Alemanya, gent d'Itàlia, gent d'Àustria, estrangers, senadors o ex-senadors, perquè ens poguessin informar, i vam convocar a tots els grups organitzats en el Senat espanyol, perquè ens semblava que eren ells els que havien d'intervenir. I vam tenir resposta de tothom : el senyor Barreiro Gil, Portaveu del PSOE, ens va enviar una ponència —per cert, molt interessant— i els senyors d'Izquierda Unida també ens van enviar un representant, el senyor Romero, i vam tenir el gust de tenir tots els grups, AP, els demòcrata-cristians, els senyors del senyor Suárez (*remor de veus*), del CDS, etcètera, tots van estar-hi presents, perquè nosaltres els vam convocar.

Per tant, doncs, jo voldria dir-li, senyor Clotas, que no hi va haver cap intent de marginar-lo. Jo no sóc ningú per informar o opinar sobre això, però tinc la impressió que els que el van voler marginar van ser els socialistes del Senat, que no li van donar entrada a vostè, i això és una cosa que vostè l'ha de corregir i que jo, com a català, encara que no sigui del seu partit, em sap greu, que el senyor Barreiro digui que el senyor Clotas no ha de venir en aquestes reunions, perquè jo crec que sí que hi ha de venir, però no em puc posar per davant del senyor Barreiros, que és el portaveu del seu grup al Senat. I això vostès ho

han d'intentar corregir. (*Remor de veus i rialles.*) I vostès també, és a dir, han d'anar a Izquierda Unida i dir-los : « Escolti, nosaltres som els representants de vostès a Catalunya, i quan passi alguna cosa a Catalunya facin el favor de nomenar-nos ». El senyor Barreiros no ho va fer; va venir ell, va enviar un escrit, una ponència escrita, i va enviar un senador de Còrdova, és a dir que nosaltres realment no podem fer més que el que aquests senyors, doncs, ens van dir que havíem de fer. És a dir, ens vam posar en contacte amb els grups, aquests senyors van designar la gent que creien que els havien de representar i nosaltres, malgrat tot, li haig d'advertir, senyor Clotas, que nosaltres malgrat tot vam parlar amb el senyor Reventós, i li vam dir : « Escolta, aquests de Madrid no s'han assabentat que vosaltres esteu al Senat (*rialles*) i, per tant, heu de mirar què feu ». El senyor Reventós estava ocupat en altres activitats; va designar el senyor Jordi Maragall i el senyor Solé Tura, i va dir : « Per què no parreu amb ells? ». Sortint-nos de les nostres regles, que eren les de parlar amb els portaveus, amb els *jefes* dels grups, nosaltres vam dir : « Bé, molt bé ». Però, és clar, no som nosaltres els que hem de demanar al senyor Maragall que vingui i al senyor Solé Tura que vingui; són els socialistes els que ho han de fer : el senyor Barreiro no ho fa, el senyor Reventós tampoc ho fa, home!, què més demana de nosaltres? Escolti, és que arriba un moment que, per bona voluntat que tinguem, no podem fer res més.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. (*Ll. Sr. Fernández Díaz demana per parlar.*) Vol intervenir per al·lusions?

El Sr. FERNÁNDEZ DÍAZ : Una brevíssima al·lusió —és a l'article 65.1, perquè he estat alludit personalment. Només dir que jo, en cap moment, personalment, vaig entrar en contacte amb el Centre de Relacions Autonòmiques; va ser el Grup parlamentari de Coalició Popular al Senat el que, tenint en compte que era un acte que es celebrava a iniciativa de la Generalitat, va entendre que el més adient era que fos un senador català el que participés en la seva representació.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies.

El Sr. FUENTES : Tinc temps de rèplica?

El Sr. PRESIDENT : Sí, el senyor Fuentes pot intervenir en torn de rèplica. (*S'encén el llum que indica l'acabament del temps d'intervenció. Rialles.*)

Em sembla que s'ha espatllat... (*Pausa.*) No, ara va bé, ara va bé.

El Sr. FUENTES : Sí, val més que ho revisin... Bé, demano disculpes per tercera vegada al senyor Fernández per no haver-lo citat, perquè, òbviament, jo he posat l'accent en les exclusions que hi ha hagut i el que lamento és que el senyor Trias Fargas estigui molt mal informat, almenys pel que respecta a Iniciativa per Catalunya. En primer lloc, perquè nosaltres, la nostra formació política, té molt bones relacions amb Izquierda Unida, però no tenim cap vincle orgànic amb Izquierda Unida. Però, en segon lloc, perquè Izquierda Unida va proposar —i el senyor Oliveras, senador de Convergència i Unió, m'ho va confirmar a mi—, em va proposar exactament a mi; va dir : « Tractant-se d'una qüestió de Catalunya, el lògic seria que això ho fes Iniciativa per Catalunya i, per tant, el senador d'Iniciativa per Catalunya », i va ser des de l'organisme de la Presidència de la Generalitat que no es va acceptar, va dir que ja

estava establert, en definitiva, el Senador Romero, que era un senador d'Izquierda Unida, i, en definitiva, va ser la Presidència de la Generalitat la que va assenyalar aquest Senador tal com a mi em va assenyalar taxativament el senyor Oliveras.

Per tant, les gestions que vostè hagi pogut fer amb dirigents socialistes, òbviament, jo no sóc qui per replicar-les ni discutir-les, però sí que li puc dir que a nosaltres, al nostre Grup parlamentari, a Iniciativa per Catalunya, formació política, federació establerta en el nostre país,...

El Sr. PRESIDENT : Acabi, que se li ha esgotat el temps. Acabi breument.

El Sr. FUENTES : ...i que no té cap altre lligam arreu de l'Estat, no se'ns va fer cap mena de proposició al respecte.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies. El senyor Clotas...

El Sr. CLOTAS : Gràcies, senyor President. Senyor Conseller, vostès es van adreçar directament al senyor Barreiro i quan el senyor Barreiro va dir que ell no podia —insistien que fos el senyor Barreiro el que vingués aquí—, que ell no podia, un dia abans de la celebració d'aquestes jornades es van adreçar vostès per telèfon al senyor Joan Reventós, per telèfon, com a suplent, un dia abans de la celebració d'aquestes jornades. Això, senyor Conseller, demostra, en primer lloc, una falta de sensibilitat sobre la representació democràtica catalana al Senat, una falta de voluntat de fer participar totes les forces democràticament elegides al Parlament de Catalunya en aquestes jornades, una política deliberada d'exclusió de totes aquelles forces que els resulten a vostès incòmodes o que, tal com diu la introducció d'aquest fullet, representen experiències i visions plurals de la societat. Vostès han volgut obviar això... I, finalment, l'únic partit que té una proposta de reforma, de modificació en profunditat del Senat, tal com s'observava també en aquest preàmbul, del Senat espanyol, en un moment de reflexió sobre quin ha de ser el seu rol en el futur, han estat els socialistes de Catalunya.

No voler tenir en compte tots aquests fets per una política deliberada d'exclusió, senyor Conseller, és una política que diu molt poc a favor del seu col·lectiu, del seu Govern i de vostè mateix sobre la sensibilitat d'aquesta representació democràtica de Catalunya al Senat.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Clotas. L'Honorable senyor Trias Fargas, per contrarèplica.

El Sr. CONSELLER D'ECONOMIA I FINANCES : No em queda gaire temps, però voldria dir, molt breument, el següent : el senyor Barreiros..., no devia ser una cosa tan precipitada ni amb tantes ganes de no venir quan va enviar una ponència firmada per ell de vint planes, de manera que ell sabia que volia venir, ell sabia que estava disposat a assistir-hi i no va delegar en ningú; al contrari, va delegar el senyor Joaquín Martínez, de Còrdova, i vam ser nosaltres que, saltant-nos les nostres pròpies regles, vam voler parlar amb el senyor Reventós i amb els altres, que no ho vam aconseguir, i és cert que ho vam fer a última hora en vista del fracàs, del fracàs de la convocatòria del senyor Barreiros. Però atribuir-nos a nosaltres que no els convoquem, quan el seu organisme en el Senat, els seus companys, els seus col·legues —ja no sé com dir-ho— són uns senyors que els ignoren, home!, és demanar massa, francament. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller.

Passem a la pregunta número 9, que formula el Diputat

senyor Ramon Pla.

Pregunta a l'H. Sr. Conseller de Benestar Social sobre la possible vinculació del Director General de Serveis Comunitaris amb l'empresa VVMSA

El Sr. PLA : Senyores, diputats, l'exposició d'aquesta pregunta ve motivada per l'aparició en les darreres setmanes en determinats mitjans de comunicació de les imputacions de preteses corrupcions en un determinat ajuntament, i res més lluny de la voluntat d'aquest diputat que els parla de voler transportar aquí, en el si de la Cambra, un problema que correspon a l'Administració local. Amb el total respecte que mereix l'autonomia de les corporacions locals, aquí ho porto perquè hi ha un fet, hi ha un fet que pot portar aquest tema aquí, que és la presumpta vinculació denunciada entre el Director General de Serveis Comunitaris —recentment nomenat— amb l'empresa objecte d'atacs, de presumpta corrupció per a l'adjudicació d'uns encàrrecs d'un ajuntament.

Jo desitjaria que el Conseller que m'hagi de contestar em digui clarament, per a tranquil·litat personal —perquè un ja està una mica cansat, també, d'atendre diàriament en els diaris imputacions de presumptes corrupcions que després no arriben enlloc, ni en els diaris, però que van erosionant persones i entitats—, que volgués aprofundir, i que tingués el punt de reflexió que el diputat que li fa la pregunta no li fa una pregunta mecànica des del Grup de la majoria, sinó des de la seva legitimitat d'haver estat vuit anys el portaveu de Convergència i Unió en matèria de funció pública.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Pla. Pel Consell Executiu, té la paraula l'Honorable Conseller senyor Comas.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL : Sí, Honorable senyor President, senyores i senyors diputats, senyor Diputat, jo li agraeixo moltíssim la seva pregunta, perquè hi ha qui es limita a llançar imputacions —que surtin a la premsa, és l'únic que interessa—, greus imputacions, dir que després passarà aquí en interpellacions i preguntes, i no fa res, i això no és una forma de fer política. Sàpiguen-ho.

Aleshores, aquí s'han llançat imputacions greus, com vostè ha dit (*remor de veus*). Sí, senyor Sala, s'han llançat imputacions greus, i aleshores, i aleshores, i aleshores (*remor de veus*),...

El Sr. PRESIDENT : Silenci.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL : ...i aleshores s'ha dit reiterades vegades, encara no la setmana passada, que no sé quantes interpellacions hi hauria, preguntes... Cap, excepte la del senyor Diputat de Convergència i Unió.

El Sr. SALA : Ja vindran, ja vindran.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL : Doncs, vindran. Ja haurien hagut de venir, des del punt de vista que s'han fet.

Vostès saben que el Registre Mercantil no és l'únic motiu. La judicatura, quan en una cosa com aquesta s'hi vol aprofundir, mira realment si hi tenen vincles o si no s'hi tenen vincles. I jo li contesto, senyor Diputat, que no hi ha cap vincle.

Aquí tinc un acte protocol·litzat davant de notari, on el 17 de juliol... el 15 de juliol —perdó— del 88, el senyor Puig presenta

la renúncia dels seus càrrecs en aquesta empresa, aquesta empresa nomena nou administrador únic, ofereix la seva venda, etcètera, tota una sèrie d'això; això està protocol·litzat davant de notari. He mirat a la Tresoreria de la Seguretat Social...

El Sr. PRESIDENT : Perdó, senyor Conseller. Perquè administri el seu temps, li dic que li queda un minut.

El Sr. CONSELLER DE BENESTAR SOCIAL : Bé, aleshores, hi ha la baixa el mes de juliol, i el mes d'agost ja no hi figura, i tinc la pòlissa de la venda de les seves accions, tot això amb data anterior a tota aquesta qüestió.

A vostès els sembla que és correcte fer aquest tipus d'imputacions? Vinguin, totes les preguntes que vulguin, però això no és correcte : abans de fer una imputació d'aquestes s'ha d'estar molt segur del que es fa, i aleshores no es pot fer això, amb aquesta tranquil·litat.

Gràcies. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. Vol fer rèplica, senyor Pla?

El Sr. PLA : No, agrair al senyor Conseller la contestació que m'ha donat. Jo li agrairé, per al que pogués tocar-me, com si se m'adjudiqués des del meu Grup una vegada més la responsabilitat de sortir en un esdeveniment posterior en el si d'aquesta Cambra a defensar aquesta matèria, crec que he dit abans, durant molts anys, els companys m'han fet confiança, que em doni tota aquesta documentació per poder-la comentar amb ell, per poder aprofundir en aquest tema, perquè, si cal, també des del meu Grup i des de la meua ubicació, jo puc sortir en defensa d'aquests atacs en el cas que siguin no fonamentats i que jo mateix ho vegi clar.

Moltes gràcies senyores i senyors diputats, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Entenc que el Conseller no vol fer cap... (*Remor de veus i rialles.*) Gràcies.

*Pregunta al Consell Executiu sobre les
investigacions de possibles desviacions
de subvencions a entitats sense ànim
de lucre*

Passem a la pregunta número 10. El Diputat senyor Aleix Vidal-Quadras té la paraula.

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Senyor President, senyores i senyors diputats, durant el mes de maig passat, els mitjans de comunicació de Catalunya es van fer ressò d'unes possibles irregularitats, d'unes possibles desviacions de subvencions a entitats sense ànim de lucre, per part del Govern de la Generalitat i, en particular, de la Conselleria de Treball cap a l'organització Crida a la Solidaritat.

El Govern de la Generalitat és lliure de donar subvencions a aquelles entitats que consideri escaient, però també és cert que aquestes subvencions han de ser fetes amb criteris de transparència, de claredat i d'objectivitat. En benefici, doncs, d'aquesta claredat i d'aquesta transparència, el nostre Grup voldria saber si el Govern ha fet investigacions en relació amb aquestes possibles irregularitats administratives, i, en el cas que s'hagin fet, quins han estat els resultats d'aquestes investigacions.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Diputat. Pel Consell Executiu té la paraula l'Honorable Conseller senyor Farreras.

El Sr. CONSELLER DE TREBALL (Ignasi Farreras) :

Senyor President, senyores i senyors diputats, la pregunta que fa l'Il·lustre Diputat suposo que es refereix, específicament, a les notícies que van sortir sobre les entitats Associació Catalana de Vexillologia i l'entitat El Llamp, de Reus. Són dues entitats, per tant les tractaré separatament.

Quant a la Vexillologia, les investigacions que s'han fet, o les accions que s'han fet per intentar-ho aclarir són prendre declaració als joves contractats; prendre declaració a la presidenta de l'entitat, i fer una inspecció ocular de la seu i de la documentació allí operant i dipositada.

Respecte a El Llamp, les accions que s'han pres són : prendre declaració a tots els joves contractats tant de l'any 86 com 87; prendre declaració al dirigent que havia sol·licitat les subvencions; examinar la documentació operant a la seu social de l'entitat, i, a més, es va demanar, a instància de la Conselleria de Treball, actuació per part de la Inspecció de Treball de Tarragona. Aquesta va lliurar informe el 4 de juliol de 1988.

Els dos casos estan a mans d'òrgans judicials.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. Vol replicar el senyor Vidal-Quadras?

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Moltes gràcies, senyor Conseller, per la seva aclaridora resposta. És evident que algunes d'aquestes organitzacions que van rebre les subvencions tenien fins, indubtablement, culturals i científics. Per exemple, l'interès per les banderes va ser palès en un estudi que una d'aquestes organitzacions va fer de les banderes que hi ha al Palau de la Generalitat. (*Remor de veus.*) Aquestes banderes van ser estudiades durant uns dies. (*Rialles.*) Una vegada es va comprovar tot el que s'havia d'estudiar sobre el teixit, la forma... (*rialles*), la mida de la bandera i, espero, espero, que les banderes fossin considerades satisfactòries per part d'aquesta organització, les banderes van retornar feliçment i pacíficament al seu lloc.

Bé, és indubtable que aquest tipus d'estudis són importants. En qualsevol cas, senyor Conseller, en qualsevol cas, també és cert, i vostè n'és conscient, que les subvencions a determinades organitzacions legals amb fins, sens dubte, respectables i legítims, tenen determinades significacions polítiques, i, per a la bona informació del ciutadà que després ha de prendre decisions en certs moments, també polítiques, és important que totes aquestes qüestions siguin aclarides.

Per això —hi insisteixo—, li agraeixo una resposta...

El Sr. PRESIDENT : Ha acabat el seu temps.

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Li agraeixo la seva resposta i espero el resultat d'aquestes accions judicials a què vostè feia esment.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Conseller?

El Sr. CONSELLER DE TREBALL : Concretament, sobre el tema de les banderes li puc dir que entre la documentació examinada, en el curs de la investigació, concretament de l'entitat de Vexillologia, es va comprovar que s'havia fet estudi sobre banderes, gallardets, etcètera, hi havia fitxes... (*remor de veus*), fitxes referents a treballs efectuats per més de 90 municipis de Catalunya de totes les forces polítiques, o sigui, encomanats per totes les forces polítiques del ventall polític. (*Remor de veus.*)

Per altra banda, tinc aquí una classificació de les subvencions fetes durant l'any passat, 246. Tinc el detall de totes elles però,

evidentment, amb aquest temps no puc fer-ne relació. Li puc dir que entre les entitats subvencionades n'hi ha de tot el ventall polític : de serveis socials, 51; culturals, 63; ensenyaments, 7; juvenils, 98; esportives, 2; i altres : sindicats, patronals, col·legis professionals, 25. En total, 246. Entre elles hi ha, per exemple, formacions de tots els colors polítics. Entre elles, concretament, els joves d'Aliança Popular. Res més.

(*Rialles.*)

*Pregunta al Consell Executiu sobre
un aparell per a l'anàlisi de
superfícies en condicions d'alt ultrabuit
adquirit per la CIRIT*

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. Passem a la pregunta número 11, que també formula l'Il·lustre Diputat senyor Aleix Vidal-Quadras.

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Senyor President, inflexible President, senyores i senyors diputats, senyor «Conseller d'Ensenyament i Recerca» (*rialles*), la meua pregunta continua una pregunta que li vaig fer en el Ple anterior, sobre una adquisició d'un determinat equip de recerca, que vostè ja em va contestar en el seu moment que, efectivament, aquest equip havia estat adquirit amb uns criteris que podríem qualificar d'atípics i que només s'havia produït una vegada.

La pregunta avui fa referència a aquest mateix equip i és molt senzilla, i vostè, com a professor universitari, l'entendrà molt bé. A causa, diguéssim, de la inversió, que és important, seria interessant saber quin va ser el rendiment des del punt de vista científic d'aquest aparell, en forma de, doncs, tesi doctorals, tesines, publicacions, patents, estudis, en fi, tot el que s'entén per rendiment científic d'un aparell d'aquesta importància.

Gràcies, senyor Conseller.

El Sr. PRESIDENT : Pel Consell Executiu té la paraula l'Honorable Conseller senyor Laporte.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : Gràcies, senyor President. Senyor Vidal-Quadras, vostè sap que l'aparell de què es tracta està instal·lat al Laboratori de Tècniques Físiques d'Anàlisi de l'Institut de Tecnologia Química i Tèxtil del Consejo Superior de Investigaciones Científicas, a la seva seu del carrer Jordi Girona i Salgado, 18 de Barcelona.

Aquest és un aparell que..., aquest Institut, vull dir, està dirigit pel professor doctor Enric Gratacós i Massanella, i juntament amb ell treballa un grup d'investigadors —que aquí tinc els noms, però que per economia de temps em salto—, i fa una sèrie de funcions i, com a conseqüència de les actuacions fetes o investigacions fetes amb aquest aparell, s'han tret a la llum pública diverses publicacions, que aquí tinc la llista, que li puc passar amb molt de gust, però jo li resumiré dient que s'han publicat durant aquest temps quaranta-set treballs científics en revistes de l'àmbit estatal, i vint-i-dos treballs científics més en revistes de fora de l'Estat.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. Per a rèplica el senyor Vidal-Quadras?

El Sr. VIDAL-QUADRAS : Sí, gràcies, senyor Conseller. Sobre aquestes persones que vostè no ha tingut temps d'esmentar, hi havia un alt càrrec, en aquell moment, de la CIRIT;

és simplement, com que va ser, precisament, el beneficiari de l'ajut, i l'ajut va ser concedit per la CIRIT, he pensat que podia ser interessant refrescar-li la memòria.

Gràcies, senyor Conseller.

El Sr. PRESIDENT : Senyor Conseller?

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : Senyor President, jo no tinc cap inconvenient d'explicar qui són —segons les meves notes— els components de l'equip que dirigeix el senyor, el doctor Enric Gratacós i Massanella. Són els doctors Maria Dolors de Castellà i Bertran, Albert Maria Manich i Bou, Josep Maria Tura i Soteres. I els tècnics en electrònica, responsables de la utilització de l'aparell, els senyors Joan Puja-des i Rossich, Ferran Garcia i Jordi Sauló.

Moltes gràcies.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
el cessament del Sr. Josep M. Lamarca
com a Director General del Joc
i d'Espectacles*

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. Passem ara a la pregunta número 12, que formula l'Il·lustre Diputat senyor Rafael Madueño.

El Sr. MADUEÑO : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, el senyor Josep Maria Lamarca va ser el primer Director General del Joc, des dels traspassos de l'any 82 fins al seu cessament l'any 1986, concretament el dia 18 de desembre. Aquest Diputat té constància que aquest senyor va continuar exercint el seu càrrec malgrat que l'havien fet cessar, posteriorment a la data del dia 18 de desembre, i durant bastant temps. I, durant aquest temps, va signar alguns documents —bastants sembla— però, alguns d'ells una mica estranys.

Aquest Diputat, davant d'això, va demanar la documentació que acreditava la comunicació del cessament del senyor Lamarca. El Conseller senyor Gomis em va contestar, no lliurant-me la documentació, sinó a través d'un escrit, en què em comunicava que al senyor Lamarca se li havia comunicat el cessament verbalment. Evidentment, és un document una mica estrany el verbal, però deu quedar-ne alguna constància. Jo recordo, antigament, una fotografia d'un motorista que portava un cessament, els cessaments de l'antic règim, i quedava constància o de la foto o, almenys, del paper que lliurava. Jo no sé si es recorda d'això el senyor Conseller, però almenys en quedava constància.

Com que a mi no em queda constància del cessament verbal, és pel que jo li pregunto quin dia se li va comunicar, al senyor Lamarca, el cessament, quin dia concretament?

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, té la paraula l'Honorable Conseller de Governació.

El Sr. CONSELLER DE GOVERNACIÓ : Molt Honorable President, senyores i senyors diputats, la comunicació verbal va ser feta l'endemà que el Consell Executiu acordés el seu cessament, o sigui, el dia 19 de desembre. Tanmateix se li va demanar que continués en l'exercici de les seves funcions, com és usual en aquests casos, fins que el *Diari Oficial de la Generalitat* publicqués el corresponent Decret, cosa que va succeir el dia 7 de gener, i això, d'acord —com vostè sap, senyor Madueño— amb l'article 45 i 46 de la Llei de Procediment Administratiu, que ens diu, entre altres coses, que el cessament

es produeix en el moment de la seva publicació en el Diari Oficial. Per tant és congruent que, des que se li va comunicar, per part de l'Honorable Conseller aleshores de Governació, el seu cessament, fins que se'n produí la publicació en el Diari Oficial, continués el senyor Lamarca en l'exercici de les seves funcions.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. El senyor Madueño vol replicar?

El Sr. MADUEÑO : Bé, normalment, quan es fa un acord d'aquest tipus, és evident que se li hauria de comunicar no només verbalment, sinó a través d'un document; document que és evident que manifesta clarament a partir de quin moment deixa de fer aquestes funcions. Per què li dic això? Perquè, és clar, durant aquesta etapa aquest senyor es veu que va signar molts documents, tant treball devia tenir acumulat que el dia 5 de gener, l'últim dia —sembla ser— de la seva feina, se li va colar, entre els documents que signava, un vell conegut d'aquesta Cambra, que és el senyor Paul Baron, assessor del Casino de Lloret, i és evident que..., entre les funcions que un senyor d'aquest tipus que cessa el dia 18 fins que no apareix la seva documentació, se li dona peu que faci aquest tipus de signatures. És evident que si hi hagués constància escrita de la seva comunicació, a partir d'aquell moment aquest senyor no podia haver signat documents d'aquest tipus.

*Pregunta al Consell Executiu sobre el
pagament de les partides dels Pressupostos
de la Generalitat del 1987 i del 1988
relatives a suport genèric a l'edició
de llibres en català*

El Sr. PRESIDENT : Si el Conseller vol ... Gràcies. Passem ara a la pregunta número 14, que formula l'Illustre Diputat senyor Ignasi Riera.

El Sr. RIERA I GASSIOT : Gràcies, senyor President. Pressupost de la Generalitat de 1988, partida 07.07.672.01, suport genèric de la producció editorial en llengua catalana : 100 milions de pessetes. La pregunta és : en quin moment, en quin estat es troben els pagaments als editors en llengua catalana d'aquesta partida corresponent als anys 1987-1988.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Riera. L'Honorable Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE CULTURA : Senyor President, senyores i senyors diputats, amb el pressupost d'enguany, de 1988, s'estan fent els pagaments corresponents al suport genèric de l'any 1987 —és que l'any 88 encara està funcionant ara, encara es publiquen llibres—, i a la situació en què es troba això corresponen 62.720.560 pessetes que estan pagades, 16.224.259 estan en tràmit al Departament d'Economia i 21.055.175 estan en tràmit al Departament de Cultura.

La convocatòria de 1988 encara no s'ha publicat, es publicarà d'una manera immediata, i una vegada publicada i una vegada resolta es procedirà al tràmit de pagament, s'entén amb els recursos corresponents i fixats en el pressupost de 1989.

El Sr. PRESIDENT : Vol replicar el senyor Riera?

El Sr. RIERA I GASSIOT : Gràcies, senyor President. Un il·lustre diputat del Grup de la majoria, quan era Conseller de Cultura —un càrrec, per cert, d'una fugacitat corprenedora—,

va establir aquest suport genèric a l'edició del llibre en català precisament per moltes raons, perquè hi havia un punt de partida diferent, perquè l'àmbit d'expansió de les editorials en llengua catalana era més limitat, perquè totes les cultures europees d'àmbit restringit compten amb aquest suport genèric. És per això que, quan els editors, aquests darrers dies, en saber que havíem formulat aquesta pregunta, ens insistien sobre la necessitat d'accelerar aquests pagaments, és perquè tenen autèntics problemes de tresoreria, problemes reals. És per això que em penso que era pertinent formular aquesta pregunta i demanar al senyor Conseller que acceleri al màxim possible, d'acord amb el Conseller d'Economia i Finances, el pagament als editors que així tenen dret a rebre aquesta quantitat.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Vol replicar l'Honorable Conseller?

El Sr. CONSELLER DE CULTURA : Sí, vull replicar. Efectivament, l'interès que el pagament es produeixi al més aviat possible és compartit pel Govern, el que succeeix, senyor Riera —i vostè ho sap—, és que aquest suport genèric ha estat un suport que ha tingut unes quantitats creixents, el que suposa, jo crec, un afavoriment dels editors, com així ho reconeixen —ells, de totes maneres, estan absolutament informats de les coses. Des que es va constituir, l'any 82, i va suposar 20.996.000 pessetes, fins a aquest any 87, que suposarà 197 milions de pessetes, això vol dir que aquest suport ha anat creixent; al mateix temps, aquest creixement que s'ha produït d'una manera exponencial any darrere l'altre, ha provocat desequilibris en les partides pressupostàries que han exigut i han fet necessari que, en tot cas, el suport genèric s'establís i es pagués a exercicis vençuts, perquè hauria estat impossible de fer la previsió en el mateix any que es van produir.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. Passem ara a la pregunta número 15, que formula el Diputat Il·lustre senyor Manuel Nadal.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
la creació de l'Escola de Capacitació
Nàutico-pesquera de Catalunya*

El Sr. MANUEL NADAL : Pensa el Consell Executiu crear l'Escola de Capacitació Nàutico-pesquera?

El Sr. PRESIDENT : Gràcies. Té la paraula el Conseller senyor Miró.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA (Josep Miró) : Senyor President, senyores i senyors diputats, és propòsit del Consell Executiu crear l'Escola Nàutico-pesquera.

(Rialles.)

El Sr. PRESIDENT : Vol replicar el senyor Nadal?

El Sr. MANUEL NADAL : Evidentment. La Llei de Pesca Marítima preveia, i és la Llei aprovada el 25 de febrer del 86, la creació de l'Escola de Capacitació Nàutico-pesquera. Mentrestant, aquesta escola encara no existeix, i mentrestant ens trobem que es van fent cursets, finançats pel Departament, cursets de formació i de reciclatge nàutico-pesquer, que competeixen amb els estudis reglats que en aquests moments estan fent algunes escoles de formació professional, de manera que resulta que estudiants que han començat els seus estudis

en una escola de formació professional on es donen els ensenyaments pesquers, s'adonen que per fer els estudis professionals tarden tres anys i obtenen un títol que altres companys, en quinze dies, en cursets de quinze dies impartits pel Departament, o per les confraries però avalats pel Departament, obtenen el mateix títol. Resultat : que la gent se'n va de les escoles professionals nàutico-pesqueres. Això no pot ser. Per altra banda, hi ha altres comunitats autònomes, per exemple, Galícia, que té deu centres de formació nàutico-pesquera.

Per tant, senyor Conseller, si vol peix, es mulli. *(Rialles.)*

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Nadal. L'Honorable senyor Miró té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA : El senyor Diputat confon dos aspectes : un aspecte és la formació reglada que reben els alumnes de formació professional, i una altra cosa és el que fa el Departament d'Agricultura, que és reciclatge d'adults. En aquest sentit, el Departament d'Agricultura, des de l'aprovació de la Llei de Pesca Marítima ençà, és a dir, en dos anys, ha dut a terme nombrosíssims cursos, per exemple, en citaré : 32 cursos de mecànica navals, de reciclatge, que representen haver accedit a aquesta titulació 800 pescadors, no joves, pescadors, o, més important encara, els cursos de reciclatge per la titulació que no tenien en regla els pescadors que ja tenien embarcació, que feia molts anys que pescaven, que la Marina els ho exigia, patrons de primera i segona classe, i que han passat, en aquests dos anys, prop de 1.500 persones d'aquestes característiques, pels cursos del Departament. Naturalment, tot aquest esforç representa res més que marcar el que per a nosaltres és prioritari : l'atenció pel pescador que, repeteixo, vostè no ha de confondre amb el que és l'ensenyament reglat per als joves.

També li puc dir que aquesta experiència és, en proporció, pràcticament inèdita a l'Estat espanyol; estem parlant d'un sector que té 6.000 professionals, i quan parlo, per tant, d'aquestes xifres, prenen tota la seva dimensió, considerant el volum reduït d'actius que s'hi dediquen, tan sols 6.000, i aquestes són les xifres de participació. També voldria donar-li, per satisfer el seu interès...

El Sr. PRESIDENT : Vint segons, per favor.

El Sr. CONSELLER D'AGRICULTURA, RAMADERIA I PESCA : ... la data aproximada de quan tindrem llesta la normativa que permetrà la creació de l'Escola Pesquera, que seria entorn del mes de febrer de l'any que ve.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. La Il·lustre Diputada senyora Pilar Ferran té la paraula per formular la pregunta número 16.

*Pregunta al Consell Executiu sobre
la destinació dels nous estudiants
a les diverses escoles d'infermeria*

La Sra. FERRAN : Gràcies, senyor President. La pregunta és la següent : els aspirants a cursar estudis d'infermeria freqüentment es troben amb la sorpresa que el Departament d'Ensenyament els ha assignat centres adscrits, no públics, amb la corresponent càrrega econòmica que això comporta. Per això pregunto al senyor Conseller amb quins criteris es destina els nous estudiants a les escoles d'infermeria?

El Sr. PRESIDENT : Gràcies. L'Honorable Conseller

senyor Laporte té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : Senyor President, senyores i senyors diputats, senyora Ferran, la normativa és la mateixa per a tots els centres universitaris, siguin facultats o siguin escoles. I així li recordaré que aquesta normativa és la que deriva del Reial Decret 943/86, del 9 de maig, vàlid per a tot l'Estat, i de la Resolució del 26 de maig del 88, pròpia del Govern de la Generalitat, que desenvolupa aquí el procés de pre-inscripció dictat per aquell Decret.

Un estudiant que sol·licita diferents centres —com bé sap la senyora Diputada— amb un ordre preestablert, aleshores es fa l'assignació en virtut de la nota mitjana dels seus estudis anteriors, és a dir, del BUP, del COU, i de les anomenades PAU, o sigui, provés d'accés a la universitat. A part d'aquestes prioritats, dels alumnes aprovats el juny sobre els de setembre, i del fet que els que tenen aprovades les PAU tenen preferència sobre els que no les tenen, no hi ha cap altre criteri que el de la mitjana que li dic i l'assignació correlativa als diferents centres.

El Sr. PRESIDENT : La Il·lustre Diputada senyora Ferran vol replicar?

La Sra. FERRAN : Sí, gràcies, senyor President. Senyor Conseller, en primer lloc, correctíssim el criteri; en segon lloc, és totalment legal, però en tercer lloc el que voldria és expressar la preocupació de la manca de places públiques, és a dir, suposo que el senyor Conseller té millor que jo totes les dades dels aspirants que en aquest últim curs volien cursar els seus estudis en places públiques i resulta que només la meitat d'aquests aspirants poden tenir plaça en un centre, diguem-ne, quasi gratuït. Si no és així, l'altre 50% han d'anar forçosament a pagar unes quotes mensuals entre 15 i 16.000 pessetes, que per a molts d'ells suposa la renúncia a aquesta aspiració d'estudi, o bé han de pagar aquesta quantitat, que per a molts és impossible. A més a més, amb la dificultat que vostè coneixerà que no sempre en la localitat que se sol·licita li pot ser concedit. Això suposa que, per exemple, aspirants de les rodalies de Barcelona són adscrits, per exemple, a l'escola de Tortosa, això ha succeït. Si a més a més del pagament suposa el cost d'un desplaçament i d'una estada fora de la localitat on es viu, fa impossible que els estudis d'infermeria es facin per a aquelles persones o la meitat de les persones que no tenen recursos en el nostre país.

Per tant, el que voldria expressar amb aquesta pregunta, almenys, és la preocupació o la necessitat de creació de places d'estudis d'infermeria, almenys per als propers anys, en les escoles públiques de Catalunya.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Ferran. L'Honorable Conseller té la paraula.

El Sr. CONSELLER D'ENSENYAMENT : Gràcies, senyor President. Molt breument : jo comparteixo les preocupacions de la senyora Ferran per tota la problemàtica de l'accés a la universitat —això no queda limitat, malauradament, a les escoles d'infermeria. I, a més, li dono doblement la raó pel fet que, en els moments actuals, no solament hi ha molta gent que vol estudiar infermeria, sinó que falten professionals ben formats. Per tant, és criteri del Departament mirar d'incrementar l'oferta de places el curs vinent.

Ara, per al tema específic que planteja la senyora Pilar Ferran, a part del problema de la localització —que de vegades

els de Barcelona hagin d'anar a Tortosa o viceversa—, jo li voldria fer notar que no totes les escoles d'infermeria tenen un tractament igual : hi ha una sola escola d'infermeria integrada —com vostè sap—, que és una escola d'infermeria que pertany a la Universitat de Barcelona, però després hi ha tota una sèrie d'escoles d'infermeria, entre les moltes que hi ha adscrites, que tampoc no han de pagar cap quota extraordinària, ni inicial ni durant el mes, és a dir, em refereixo a la que sens dubte coneix la senyora Ferran, de Bellvitge i als altres hospitals pertanyents a la xarxa pública de l'ICS i que disposen també d'una escola d'infermeria. A part d'això, hi ha altres entitats que realment són adscrites, no tenen subvenció, i aleshores es veuen obligades, certament, a cobrar quotes mensuals que són de vegades de 6.000, de vegades de 9.000 i fins i tot en algun cas de 15.000 pessetes al mes.

La preocupació fonamental en aquests moments és que hi ha una mancança d'aquest tipus de professionals i que farem tots els possibles perquè l'oferta pròximament s'incrementi.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Conseller. Havent transcorregut el temps previst per a preguntes, passem al setè punt de l'ordre del dia, que és interpellació al Consell Executiu sobre política penitenciària, que formularà el Diputat Il·lustre senyor Joan Oliart, del Grup Socialista.

Interpellació al Consell Executiu sobre política penitenciària

El Sr. OLIART : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, ja anuncio de bon antuvi que seré molt breu, i seré molt breu en aquesta ocasió, en contra d'anteriors actuacions meves sobre el mateix tema, perquè aquest debat ja és molt repetit, està ja molt repetit i seria bastant reiteratiu. Les coses que jo puc dir, ja les he dites en moltes ocasions, i no en puc dir de noves per la simple raó que res no ha canviat. Han passat els anys i la situació és completament igual si no pitjor, pitjor perquè en un moment determinat hi havia una població penal i en aquests moments aquesta població penal, doncs, s'ha incrementat. Però faig aquesta interpellació perquè ara comença una legislatura, i crec que el senyor Conseller ens ha de dir els seus propòsits, i és més que res en aquest sentit que formulo aquesta interpellació.

No obstant la brevetat que anuncio, vull dir que la situació de les presons és una situació insostenible, i no ho dic jo, ho diuen informes de moltes institucions, ho diu l'informe del Defensor del Poble, ho diu l'informe del Síndic de Greuges, ho diu l'informe d'una associació del Col·legi d'Advocats de Barcelona, ho diuen informes dels mateixos metges de la presó Model de Barcelona, ho diuen informes de grups parlamentaris d'aquest Parlament —quan vam visitar les presons ens en vam poder adonar... És a dir, que la situació de les presons es pot qualificar d'intolerable.

Quina és la cosa pitjor de les presons, la que determina més aquesta qualificació d'intolerable? Doncs és la massificació, i els donaré, senyores i senyors diputats, unes dades : la població total penal a Catalunya és de 4.283 penats l'11 de setembre de 1988, quan, teòricament, només n'hi cabien 1.641. A la presó Model, en aquest moment hi ha 2.312 penats, i la presó Model té una capacitat òptima, teòrica, de 650. Facin vostès

números i veuran en quines condicions els penats i els reclusos, en general, de les presons de Catalunya es troben. A més a més, cal assenyalar que 500 penats catalans estan complint llur condemna fora de Catalunya, i a tot això, a tot això cal afegir que els centres, la major part dels centres penitenciaris catalans són obsolets, són completament obsolets, són vells, estan edificats en unes èpoques que hi havia una altra concepció del que havia de ser la reforma penitenciària i, per tant, doncs, no serveixen per a un sistema penitenciari modern.

He dit, doncs, que la massificació és el principal problema. I això ens porta a dir que els nous centres, la construcció dels nous centres és la condició *sine qua non* per tirar endavant la reforma del sistema penitenciari a Catalunya. Actualment hi ha en construcció, segons ens ha dit la Generalitat, el Consell Executiu, dos nous centres penitenciaris. Però, segons la Llei General Penitenciària, cada centre penitenciari té, com a màxim ha de tenir una població, una capacitat de 350 places. Això ens portaria a tenir 700 places dins d'un parell d'anys. Però si el dèficit és de 3.000 places, fent també una simple divisió ens adonarem del temps que encara trigarem a tenir un sistema penitenciari a la mida.

Per això aquesta interpellació, sobretot, és per preguntar-li al senyor Conseller quins són els propòsits que té el Consell Executiu en relació amb la construcció dels nous centres penitenciaris. Però ens agradaria que ens digués quines inversions concretes pensen fer; també si pensen presentar un pla, si pensen fixar uns terminis; perquè, moltes vegades hem parlat del mateix tema, però han fet el que normalment se'n diu «fer volar coloms»; és a dir, no han concretat i els anys van passant; n'han passat ja vuit, des que hi ha la Generalitat institucional i resulta que estem, com he dit abans, en les mateixes condicions.

A més a més del tema de les noves presons, que per a mi és el tema *sine qua non*, hi ha també algunes matèries que m'agradaria que el senyor Conseller ens pogués aclarir, també, quina és la seva política. Per exemple, el tema del treball penitenciari.

La reforma del sistema penitenciari passa, sobretot, per poder fer del delinquent, de l'intern, una persona capaç de guanyar-se la vida a la societat i, d'aquesta manera, deixar de delinquir. Ara bé, per a això se li ha d'ensenyar a treballar i, per tant, s'han de tenir instal·lacions, se li ha de donar una orientació professional o una professió si no la té. Segons l'article 26 de la Llei General Penitenciària, el treball es considera un element fonamental del tractament, i també un dret i un deure de l'intern, i l'Administració està obligada a facilitar-lo. Veiem, doncs, veiem, però, quina és la situació que hi havia l'any 1987 quan uns diputats van visitar les presons de Catalunya : la població reclusa en aquell moment era de 3.957 interns, i els interns que treballaven solament eren 626; el percentatge, per tant, d'interns que treballaven era d'un 15%. Ara bé, a més a més feien feines que no formaven : cosien pilotes o confeccionaven unes floretes, és a dir, feines que després no els servien absolutament per a res en la vida civil. Els sous eren irrisoris, cap arribava al salari mínim interprofessional; quan, precisament, la Llei General Penitenciària assenyala que els sous han de ser, com a mínim, del salari mínim interprofessional. No estan afiliats a la Seguretat Social —una altra cosa que vulnera la legislació. No hi havia tampoc cap conveni institucional per garantir algun lloc de treball als interns de règim obert, ni

tampoc per als interns que queden en llibertat; i això és fonamental que es faci perquè, si no es facilita treball als interns que queden en llibertat, lògicament no tenen possibilitats de guanyar-se la vida i és molt fàcil que hi tornin a entrar bastant de pressa. Com a «colmo» diré que hi havia uns tallers d'arts gràfiques, doncs, molt bonics, molt ben posats, però, en canvi, no hi havia feina per a aquests tallers; és a dir, que una altra qüestió és buscar feina per als tallers que poden funcionar, que hi ha en aquests centres penitenciaris. I és molt estrany això, perquè el Consell Executiu de la Generalitat, la Generalitat en general, doncs, en fabrica molt, de paper; és a dir, cada dia, a la bústia —els senyors diputats ho saben i les senyores diputades, també— ens trobem grans quantitats de paper imprès; doncs, una miqueta d'aquest paper imprès podria anar als tallers aquestes d'arts gràfiques. La pregunta, doncs, seria: hi ha hagut algun canvi en aquest tema?

Un altre tema que ens interessa molt saber és el dels centres oberts. Els centres oberts permeten que quan s'arriba a tercer grau, i si es té feina, si es té treball, doncs, un reclus pot acabar uns anys de condemna, pot fer-los en aquests centres oberts, i durant tot el dia pot anar a treballar i només hi ha d'anar a la nit a dormir. Doncs bé, es dona la circumstància que molts interns que estan ja en tercer grau i que podrien gaudir dels beneficis dels centres oberts, no poden gaudir d'aquest gran benefici, que és la llibertat, encara que sigui d'aquesta manera, perquè no hi ha places en els centres oberts. Però, per altra banda, els centres oberts que hi ha, que són molt pocs són annexos a centres penitenciaris centrals, i nosaltres creiem que es poden fer centres oberts fora d'aquests centres penitenciaris. Aleshores esperem també si és que en aquest sentit hi ha algun propòsit concret, algun propòsit determinat.

El tràfic de drogues és un tema que ja s'està lluitant des que van ser traspassats a la Generalitat els centres penitenciaris, i mai s'ha pogut, doncs, solucionar; per moltes coses que s'hagin fet, tant a la presó Model com en els altres centres penitenciaris —els mateixos directors i, no fa gaire, el Director de la Model ja va fer unes declaracions en aquest sentit, dient que ja no sabia què fer—, doncs, que el tràfic de drogues continua. Aleshores, també la pregunta seria si en aquest sentit hi ha alguna cosa, algun propòsit nou, alguna política que nosaltres no sabem i que potser, doncs, es pensa aplicar en aquests propers anys.

L'assistència mèdica sanitària és un altre dels problemes greus que hi ha a tots els centres penitenciaris. No hi ha cap de les infermeries que nosaltres vam visitar que compleixi els requisits que marca la Llei General Penitenciària; però, a més a més, hi ha un problema molt greu, i és que a Catalunya no hi ha cap hospital penitenciari, ni tampoc hi ha cap hospital psiquiàtric, i això vol dir que la Generalitat, l'Administració de justícia, ha de concertar amb alguns hospitals privats, doncs, alguns llits perquè puguin anar-hi aquests interns, amb tots els problemes que això, doncs, comporta.

Un altre problema és el de les presons de les dones, sobretot de la província de Tarragona, de Lleida i de Girona, que són també centres que són annexos als centres penitenciaris de detenció d'homes, però que, a més a més, són espais molt petits, molt reduïts, on no poden fer pràcticament quasi vida aquestes recluses, i on, indubtablement, no poden desplegar cap tipus d'activitat, ni cultural ni de feina, en general. També, aleshores,

nosaltres pensem que en aquestes tres províncies s'haurien de fer, doncs, presons, centres de detenció de dones, independents, perquè, indubtablement la població femenina d'aquestes províncies no és massa elevada, són vint-i-cinc, trenta persones, doncs, per cada un d'aquests centres penitenciaris i, per tant, trobar-hi solució no seria pas tan difícil.

El Sr. PRESIDENT: Li prego que vagi acabant, que se li ha esgotat el temps.

El Sr. OLIART: Sobre totes aquestes qüestions, doncs, però sobretot, sobre els centres a construir els propers quatre anys i les inversions que pensa fer —ho repeteixo— amb càrrec als pressupostos propis —pressupostos propis—; pressupostos propis perquè, fins ara, la Generalitat no ha gastat ni un sol duro en centres penitenciaris—, m'agradaria conèixer els propòsits del seu Departament, senyor Conseller.

Lamento haver-me estès, però és que quan toco el tema aquest m'embalo sol.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Oliart. L'Honorable Conseller de Justícia té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA (Agustí Bassols): Molt Honorable President, Il·lustres senyores i senyors diputats, abans de tot em plau agrair a l'Il·lustre Diputat interpellant l'ocasió que em brinda —i que ha dit que aquesta era la seva intencionalitat en formular la interpellació— d'exposar els propòsits de capteniment, és a dir, l'acció de govern futura de la Conselleria i del Govern de la Generalitat en l'ordre penitenciari.

Vull, de tota manera, dir-li que jo mateix m'havia avançat en aquest propòsit, i que tinc sol·licitada, de fa dies, una sessió informativa a la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana per exposar, no ja únicament les idees, la política futura del Departament, amb vista al tema penitenciari, sinó també dels altres àmbits i competències en què exercim les nostres funcions.

Agraeixo també, però menys, al senyor Oliart aquest anunci que seria molt breu per evitar repeticions; repeticions que, realment, doncs, s'han donat amb molta freqüència —ho dic amb tota cordialitat—; és a dir, jo diria que avui reprenem amb el senyor Oliart una vella tradició —i que sigui per molts anys— (*rialles*); almenys, si no és això l'expressió d'un desig, almenys sí que és un pronòstic; perquè jo penso —la meua experiència m'ho diu— que aquest diàleg continuarà; perquè, senyor Oliart, a pesar del seu anunci, la veritat és que vostè..., la seva, potser, molt legítima preocupació pel tema de les presons l'ha traït, i vostè ha incidit, doncs, en repeticions i ha exhaurit —cosa a la qual té perfecte dret— tot el seu temps.

Bé, jo, abans d'entrar en l'exposició del nostre programa polític, hi ha alguna cosa que he de dir rectificant algunes afirmacions de vostè, senyor Oliart. Vostè ha dit: «Tots sabem els gravíssims problemes, la situació intolerable de les presons, i això no ho dic jo, ho diuen una sèrie d'entitats, de persones, de corporacions, en els seus informes, dictàmens,...», etcètera. Bé, jo li he de dir que, a part que alguna d'aquestes informacions és absolutament mancada de tot rigor, de tot rigor tècnic, però que, a més a més, no és cert que totes diguin el que vostè els fa dir. Jo trauré només l'exemple de l'Informe del Síndic de Greuges —que, per raó del seu càrrec, penso que no ha de ser sospitos en la seva objectivitat— per dir-li que, referint-se precisament a la Model —centre sobre el qual som nosaltres ma-

teixos els primers que n'hem reconegut els dèficits—; però, referint-se a la Model, després d'afirmar —és l'últim informe del Síndic de Greuges— que el centre penitenciari de la Model, per molt que s'hi inverteixi i l'esforç professional i vocacional, mai podrà complir els postulats de la Llei Orgànica del Poder Judicial. Després diu, parlant de les obres de la primera galeria, diu: «Juntament amb l'obra de renovació de l'àmbit de les cuines, s'ha procedit a adequar la primera galeria als nous criteris penitenciaris; la vida a la primera galeria, acceptant el sistema penitenciari establert, és acceptable i s'hi poden complir les previsions establertes per la Llei Orgànica. Els comentaris i les explicacions que ens donen els interns són molt bones; fins i tot hem pogut notar una certa "eufòria" —entre cometes— en aquells interns que ja fa temps que hi estan reclosos i que coneixen sobre manera altres galeries d'aquest centre penitenciari i altres centres d'internament. Les obres dutes a terme creiem que donen òptim resultat i han estat un esperonament important tant per als interns com per als funcionaris. El remodelatge de la primera galeria s'ha de qualificar d'extraordinari, tant per l'obra feta com pels resultats.» I referint-se a la presó de Girona diu: «Podem dir, conclouent, que aquest centre penitenciari ha quedat com a exemple clar de com pot ser un centre penitenciari actual, on poden ser respectats els drets fonamentals de la persona». És a dir, com a mostra, em penso que és suficient. I ara, doncs, deixo de marge aquestes referències directament encaminades a rebatre el preàmbul de la seva intervenció, he d'assenyalar també que no fa vuit anys que la Generalitat gestiona les nostres presons, senyor Oliart, vostè aquí ha comès, amb tota seguretat involuntàriament, un petit lapsus, perquè vostè és perfectament coneixedor que les competències les vam assumir el dia 20 de febrer de l'any 1984 —per tant, fa quatre anys llargs, o cinc—, i que, a més a més, pel que fa referència a l'obra nova, fins al novembre del 85 —és a dir, per tant, fa només tres anys—, no vam ser objecte de delegació per tal de tirar endavant la presó avui coneguda per Quatre Camins, llavors la presó de la Roca, perquè el Govern de Madrid no se'n sortia.

Bé, jo ara parlaré, parlaré, doncs, d'aquests propòsits de capteniment que vostè ens demana, i no únicament referits a la temàtica que d'una manera concreta vostè ha assenyalat, sinó d'una manera general, si el temps m'ho permet, i, si no, senyor President, exhauriré el tema aprofitant el segon torn.

Bé, jo vull recordar a la Cambra que d'acord amb l'article 11, número 1, de l'Estatut d'Autonomia, les competències d'ordre penitenciari de què gaudeix la Generalitat de Catalunya ho són solament d'execució, d'execució de la legislació de l'Estat en la matèria, per la qual cosa la nostra política és filla d'aquesta legislació; o sigui, no podem legislar en matèria de presons. Tampoc podem fer-ho en matèria de dret penal, i, per tant, respecte a les penes privatives de llibertat i a la presó preventiva; o sigui, sobre qüestions que tenen una fortíssima incidència en el tema penitenciari. Per tant, ateses aquestes limitacions, la nostra política, i el capteniment del Govern que represento, s'ha de concretar vers el compliment a Catalunya de la Llei Orgànica General Penitenciària, del setembre del 79, i del seu reglament, del maig del 81. Es tracta, és cert tanmateix, de dos textos legals moderns i avançats, l'aplicació dels quals a Catalunya, i també, per afegit, a la resta de l'Estat, constitueix un veritable repte. Així, doncs, i d'acord amb el que dic, i d'a-

cord amb els textos indicats, la nostra política penitenciària s'encamina i s'ha d'encaminar, i s'encaminarà, com a objectiu primordial, a la reeducació i a la reinserció social dels condemnats a penes privatives de llibertat, i a l'ajuda dels interns ja alliberats i de llurs famílies. Aquesta és la nostra meta, i la nostra política cal que propiciï el seu assoliment.

Dites aquestes generalitats, penso que no es pot exposar un propòsit de capteniment, una acció de govern futura, sense fer una referència prèvia a la situació existent, i, en el nostre cas, a la situació existent en el moment que vam assumir aquestes competències d'execució. La situació penitenciària a Catalunya era aleshores la pitjor de tot l'Estat, particularment des del punt de vista del dèficit de places penitenciàries. Senyor Oliart, en una cosa estem plenament d'acord: aquest, el tema de la manca de places penitenciàries, constitueix el més greu problema del nostre sistema penitenciari. Aquesta manca era deguda, ja llavors, a l'ínfima inversió estatal a Catalunya en un llarguíssim període anterior. Per exemple, en el conjunt de l'Estat es van posar en funcionament 22 centres penitenciaris entre el 1978 i el 1984, amb un total de més de 7.000 places penitenciàries, i només un d'ells —Lleida-2, de 350 places— fou construït a Catalunya. Això suposa una inversió, aquí, del 5% del total, malgrat que la població reclusa a Catalunya ja era aleshores un 15% del total de l'Estat.

Estic fent referència, amb això, als orígens del que constitueix avui, com deia, el més greu problema del nostre sistema penitenciari: la massificació de les nostres presons, conseqüència de l'expressada manca d'inversió en el seu dia, com a causa més important, a la qual cal afegir —el senyor Oliart també hi ha fet referència— l'enorme creixement de la població reclusa, que ha passat, en quatre anys, a Catalunya, de 1.609 interns a 4.295 l'any 88, o finals del 87, la qual cosa representa un augment d'un 167%, molt superior al de la resta de l'Estat, que és al voltant del 100 o del 102%.

Lògicament, si aquest és el problema més greu del nostre sistema —una superpoblació dels nostres centres—, i, a més, és la causa directa de molts altres mals, és lògic que la primera preocupació d'ordre polític vingui donada per l'ampliació de places penitenciàries. I aquesta política ens ha dut a iniciar la construcció de les presons de Quatre Camins i de Can Brians, i ens porta ara a accelerar-ne la seva finalització i posada en funcionament, que preveiem, no per d'aquí a dos anys com, amb un cert pessimisme semblava preveure el digne interpellant, diputat interpellant, sinó que preveiem per al primer semestre del proper any 1989 la posada, la inauguració del primer dels centres indicats, i per al primer trimestre del 1990 la del segon.

I per cert que ara m'hauria d'allargar parlant fent referència a un determinat pacte existent entre el Ministeri de Justícia i la Conselleria de Justícia de Catalunya, respecte al finançament d'aquestes presons, però sí que vull dir-li, senyor Oliart, que no és cert que no hi haguem posat diners dels que corresponen a la Generalitat, perquè hi ha invertits més de 500 milions entre l'any passat i una despesa inicial, i en el pressupost d'aquest any —naturalment que no està encara aprovat per aquesta Cambra— s'hi preveuen —jo espero que s'obtidrà aquesta aprovació— 1.300 o 1.400 milions més, que signifiquen la tercera part del que ha invertit l'Estat, d'acord, per tant, completament, amb aquell conveni a què acabo de fer referència.

Bé, pensem...

El Sr. PRESIDENT : Vagi acabant, senyor Conseller.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA : ..., de tota manera, continuar reclamant al Govern central el compliment dels compromisos relatius a aquest conveni, i els que li corresponen pel que fa al finançament de les presons. Quin temps em queda?

El Sr. PRESIDENT : Es passa de dos minuts.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA : Bé, llavors, com que jo voldria dir moltes coses, i m'és impossible fer-ho en l'espai que la generositat de la Presidència em pugui atorgar, però tinc dret a un segon torn, espero en el transcurs d'aquest segon torn de rèplica poder acabar la meua exposició.

Gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : El Diputat senyor Oliart, per a rèplica. (Pausa.) Com sap, té cinc minuts de temps.

El Sr. OLIART : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, senyor Conseller, m'ha deixat una mica indefens perquè de totes aquelles preguntes que jo li havia fet, vostè no me n'ha contestat cap, i si me les contesta en el segon torn, doncs, aleshores, jo ja no podré replicar.

Vostè ha fet referència a l'Informe del Síndic de Greuges, dient que l'obra..., una de les obres que s'ha fet dins la Model ... Bé, jo no tinc res a dir de les obres de la primera galeria de la presó Model, perquè l'he visitada, i estan molt bé. Però jo li diria que el Síndic de Greuges, en el seu Informe de l'any 1987, qualificava la situació penitenciària a Catalunya d'«intolerable», amb aquestes lletres, *intolerable*. I en l'Informe d'aquest any diu que no aprofundeix més en tot el tema penitenciari per la simple raó que ja hi ha un informe d'un grup parlamentari que ha presentat aquest informe i que està editat en els butlletins del Parlament, i es refereix, naturalment..., bé, naturalment no, però es refereix en aquest cas a l'informe del Grup Socialista.

Però és que, a més a més, l'actual Director de la presó Model fa dos mesos i mig, cap a mitjan agost, va declarar que el millor destí de la Model era enderrocar-la. Per tant, si el seu propi Director de la Model considera que s'ha d'enderrocar, aleshores, amb això, ja estaria dit tot.

Vostès, en els seus mateixos informes que han presentat aquí, en aquest Parlament, qualificaven la Model d'insostenible, d'intolerable, i que havia de desaparèixer; fins i tot, fins i tot vostès la tenien prevista —la desaparició de la Model— per a l'any 1990, i li ho puc demostrar, perquè, a més a més, està també editat, aquest informe de vostès, en el *Butlletí* del Parlament.

Vostè parla de les competències d'abans i de després del 1984. Abans del 1984, vostès tenien unes competències molt importants : des de l'any 1979 la Generalitat té competències en ordenació del territori, i els traspassos estaven fets. Són competències importants. I l'Administració central sempre havia estat curosa d'aquestes competències de la Generalitat, i abans de decidir l'emplaçament d'una presó, d'un centre penitenciari, s'adreçava al Consell Executiu i li demanava que li enviés una finca o diverses finques que reunissin els requisits que es necessitaven per a aquestes construccions, però com que no es volia assumir el cost polític que significava, doncs, decidir on havien d'anar els centres penitenciaris, doncs, passaven els anys i les inversions que estaven en principi destinades a Cata-

lunya, s'adreçaven i es desviaven a altres comunitats autònomes. D'això, vostè n'és perfectament conscient, i ho sap, i això és un debat ja molt repetit aquí.

A partir de 1984 vostès es fan càrrec de les presons —anem a les coses serioses, a parlar amb seriositat de les qüestions. L'any 1984 vostès reben uns centres penitenciaris i saben en quin estat estan; per tant, en aquell moment en què els accepten, vostès han de dir : necessitem més centres penitenciaris o necessitem aquesta inversió per tants anys. Si vostès no ho van fer és perquè no van saber negociar o perquè només volien els traspassos o pel que fos, no ho sé. Però vull dir que els traspassos, a més a més, van venir ja quan el 93% de tots els traspassos possibles estava ja efectuat, o sigui, que van tenir vostès bastant de temps per reflexionar i bastant de temps per meditar.

Però hi ha hagut més : posteriorment, hi ha hagut un acord de finançament de l'Administració central amb la Generalitat, a final del 1986. Aleshores, era també el moment en què vostès podien reclamar inversió important per a les presons. No ho van fer, i no estan en cap d'aquests serrells pendents, per tant, cal pensar que és dins l'acord general, i així ho entén l'Administració central, i com que l'Administració central ho entén d'aquesta manera, doncs aleshores diu : «esperem l'any 1991, que finalitzarà aquest acord, i, aleshores, en tornarem a parlar.» O sigui, vostès aleshores tampoc, l'any 1986, quan van fer aquest acord, vostès aleshores tampoc van estar encertats ni van estar diligents.

Per tant, senyor Conseller, vostè a mi, perdoni, no m'aclareix absolutament res. Em diu que les presons de Quatre Camins i de Can Brians s'acabaran entre l'any 1990, aproximadament, les dues. Molt bé, jo ja ho he dit abans, que aquestes estan en construcció, però són 700 places; amb 700 places, com cobrim el dèficit de 3.000? Miri, ho vinc repetint aquí moltíssimes vegades : no presentaré aquesta vegada una moció. No la presentaré per una raó : perquè està presentada una Proposició no de Llei a la Comissió de Justícia, que es debatrà la setmana que ve. Però en aquesta Proposició no de Llei demanem el que demanàriem en aquesta moció si la presentés : un pla; un pla. Perquè si es presenta, per part de la Generalitat, un pla amb les necessitats de Catalunya sobre aquesta matèria, es quantifica, es posen uns terminis, i es diu, sobretot, quina és la inversió que està disposada a fer, a costejar, la mateixa Generalitat, aleshores, amb un pla d'aquestes característiques, es pot anar a negociar a Madrid, senyor Conseller. Perquè, a més a més, un pla d'aquestes característiques tindria, segurament, el suport de tots els grups parlamentaris d'aquesta Cambra. Però vostès no l'han volgut fer mai, aquest pla, perquè un pla condiciona, i un pla, naturalment, s'ha de seguir, i es fa un seguiment, i es veu, aleshores, si un pla es compleix o no es compleix. I vostès, en aquest tema de plans, tenen una mala experiència. Jo li recordaré aquesta mala experiència : perquè l'any 1983, mitjançant una Resolució d'aquest Parlament, que venia després d'una Moció presentada pel Grup Socialista, doncs, vostès van presentar un Pla, que en van dir Pla Indicatiu —Pla Indicatiu— sobre els centres penitenciaris de Catalunya, i en aquest Pla Indicatiu vostès posaven, com a última etapa, com a última etapa, el *no va més*, el de si no és possible això, o no és possible allò, l'any 1990 sí que estarà tot fet, vostès deien —coincideix amb el pla final— : «Que tots els *reos* que hagin d'estar destinats a Catalunya, ho

estiguin de fet en presons catalanes, allotjats en cel·les individuals, en establiments ordinàriament de capacitat no superior a les 350 places i amb els serveis i dependències necessaris per permetre una adequada classificació i separació per categories, garantint així l'aplicació del règim i tractament més convenients.» I tenien una previsió : «Total places a construir : 3.645.» I això ho feien vostès ja, com a última etapa, com a últim termini, l'any 1990. Quantes n'han construït vostès des d'aquell dia fins a avui? Cap, ni una. Estan en construcció, 700, però no n'han construït cap ni una. És clar que vostès tenen por dels plans; naturalment, si jo estigués en el seu lloc segurament que també tindria por de presentar-ne un, de pla. Però, ja li ho dic, és l'única manera de poder trencar aquest diàleg, aquest debat de sords, perquè, realment, el debat que nosaltres estem portant aquí durant aquests vuit anys és un debat paral·lel, és un debat de sords.

Però, mentrestant, hi ha unes persones que estan patint les condicions tercermundistes de centres penitenciaris de Catalunya, i no podem jugar amb això, senyor Conseller, i després de vuit anys, després de dues legislatures senceres de Govern de Convergència i Unió, a mi em sembla que aquest tema toca ja que sigui abordat amb serietat.

Moltes gràcies, senyor President. Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Oliart. L'Honorable senyor Bassols té la paraula.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA : Senyor President, senyories, jo he dubtat entre seguir el fil de la meva exposició o interrompre'l per atendre o contestar algunes de les preguntes concretes que formula el senyor Oliart i que, de tota manera, no encaixen, o excedeixen la pregunta que resum i inclou la seva interpellació, que és sobre els propòsits de capteniment del Govern de la Generalitat en el tema de la política penitenciària i no de determinades concrecions o la petició d'un determinat pla.

Bé, procuraré en el breu espai dels cinc minuts d'aconseguir donar la resposta a alguns temes concrets i no desviar-me del tot de l'exposició que pensava fer sobre aquesta política.

En primer lloc, he de dir al senyor Oliart que estigui tranquil, perquè jo no tracto de defugir les seves rèpliques, les seves respostes i que, en últim terme —com li dic— està prevista una sessió informativa —demanada per mi— sobre la política del Departament i, per tant, també de tota la temàtica penitenciària i que, en el curs d'aquesta i després de la meva nova exposició —en què podré, amb major amplitud i sense limitació de temps, exposar tot el que penso sobre aquest tema i tot el que ens proposem fer—, el senyor Oliart, si forma part d'aquesta Comissió i, en altre cas, doncs, qualsevol altre diputat del seu mateix Grup parlamentari podran formular les preguntes que tinguin a bé en aquell moment.

Bé, jo salto alguna de les coses que volia dir; penso que del dèficit de places penitenciàries n'hem parlat prou i que, realment, és una preocupació de la Generalitat, i jo espero que solucionats, perquè cal solucionar, els temes de finançament, es podran portar a cap tots els projectes que tenim a la vista pel que fa a l'ampliació de places penitenciàries, ja sigui mitjançant la construcció de noves edificacions o l'ampliació de les presents.

Salto una sèrie de propòsits d'acció de govern futura, però

dintre d'un futur molt pròxim, amb vista al millorament de la vida dels reclusos per referir-me, concretament, al tema de l'assistència sanitària, que ha mencionat el senyor Oliart d'una manera concreta.

Jo vull dir-li, en primer lloc, que en aquest ordre de coses està prevista —parlo d'accions futures, no faig valoració del passat— la construcció d'un pavelló hospitalari penitenciar, annex a l'hospital de Terrassa, el projecte del qual està ja en curs; que tenim també en projecte la integració —i penso que serà un gran avenç amb vista a la millor atenció dels reclusos— de la sanitat penitenciària a la xarxa de la sanitat general; la realització d'obres de reforma que s'han fet, però que es repetiran per a un major perfeccionament a les infermeries de la Model de Lleida i de Tarragona; el reforçament dels sistemes de control per evitar l'entrada de droga en els establiments penitenciaris —i aquí, el senyor Oliart, hi ha fet una menció expressa, jo vull dir-li que ell coneix perfectament bé la complexitat del problema—, tots els mitjans que s'han posat per evitar la introducció de droga, però hi ha un límit en la nostra acció que és el respecte al dret del reclus, als drets humans, a la seva dignitat i a la dels seus familiars, i que hem de trobar un punt de moderació, de mesura, per aconseguir al màxim els resultats que persegüim sense produir vexacions, i que aquest sap el senyor Oliart que és un tema difícil però en què realment s'ha aconseguit molt i la prova és que durant el curs que portem d'aquest any, 1988, s'han posat a disposició de l'autoritat judicial més de 150 persones que es proposaven, que intentaven introduir droga a la Model, concretament, que és on el problema és greu, no ho és ni de molt en aquestes proporcions en les nostres altres presons.

Respecte al treball penitenciar també hi ha, doncs, propòsits, crec, d'interès a la Conselleria i que la Cambra, doncs, té dret a saber i el senyor Oliart hi ha mostrat una inquietud, una preocupació. El primer que he de dir-li : el tema del treball penitenciar ha estat molt difícil, fins avui dia, per una sèrie de raons tècniques i, entre d'altres, perquè si hi havia atur en el país, en el món lliure, més lògic és que aquest es reflectís a l'interior dels nostres centres penitenciaris. Afortunadament, la reactivació econòmica és un fet, i això ens ha d'ajudar també a les presons —ens hi ha ajudat ja—, i per recollir tota aquesta revifalla i per reglamentar millor el tema del treball penitenciar estem per la creació d'una empresa pública de treball penitenciar en la qual hem treballat darrerament, i que dintre molts breus dies, espero poder presentar al Consell Executiu el corresponent projecte de llei, que després serà sotmès a l'aprovació d'aquesta Cambra, de creació, que s'ha de crear per llei, d'una entitat autònoma, d'una empresa pública de treball penitenciar que haurà d'ocupar-se, d'una manera específica i intensa, de la promoció d'aquest treball i, a més a més, de la seva comarcalització que ha d'anar en benefici del reclus treballador; mai ha d'afavorir els ingressos de la Generalitat o del Govern.

I, paral·lelament a la creació d'aquesta empresa pública de treball penitenciar, estem ja, s'ha iniciat ja l'aprofitament —i pensem que aquest també és un camp en què cal treballar-hi— de les iniciatives cooperativistes que sorgeixen en la societat lliure, de les quals puc citar, com a exemple, el cas de Girona, dels Arcs, que està realitzant ja una bona tasca, i que entenem que és susceptible d'estendre's, i tindrà, doncs, tot el suport de

la Conselleria, tant tècnic com moral i econòmic.

Deixo de parlar de les condicions de seguretat, perquè no ha estat objecte especial d'observacions del senyor Oliart, parlo d'altres mesures que, en fi, sens dubte, incidiran en una millora a les nostres presons...

El Sr. PRESIDENT : Vagi acabant senyor Conseller.

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA : ... potser la modernització —acabo de seguida, senyor President— de la nostra Administració penitenciària, anem a incrementar les plantilles d'una manera —jo crec— sensible. L'ordre de convocatòria de les primeres oposicions apareixerà ben en breu, reestructurarem, per tant, a més a més, la nostra funció pública, i també estem incrementant l'assistència social als reclusos, les comissions provincials respectives han estat ja instal·lades d'una manera digna que els permet realitzar un bon treball; hem augmentat el personal també en aquest aspecte...

Jo he d'acabar, perquè sóc, com és lògic, respectuós amb el Reglament i amb les indicacions del President. Penso que haurem molt aviat, senyor Oliart, senyors diputats de la Comissió de Justícia, Dret i Seguretat Ciutadana, de reprendre aquest diàleg, però jo vull acabar fent-los present que aquesta política que anem a portar a cap —i que jo he dibuixat ara en grans línies i dintre, doncs, de la brevetat que imposa aquest tràmit parlamentari—, jo crec que és una política esperançadora, possiblement no espectacular, i, si volen, continuista; continuista perquè hem d'aprofundir, hem d'intensificar, però no tenim —entenc— res a canviar; una política prudent i possible, la qual —penso— que ens permetrà prosseguir l'obra de dignificació dels nostres centres penitenciaris, la millora dels quals és evident, per molt que es vulgui discutir, i així ho demostra i ho posa plenament de relleu la gran reducció d'incidents com ara fugues, amotinaments, agressions que, en aquests últims, en aquests darrers anys és evident que han disminuït d'una manera extraordinària.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats per la vostra atenció.

Modificació de l'ordre del dia

Interpellacions al Consell Executiu sobre la política general de l'INCASOL, i sobre la política general del Pla d'Obres i Serveis

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Conseller. La interpellació que constituïa el punt número 8 de l'ordre del dia ha estat posposada, i han estat retirades les interpellacions que formaven el número 9 i número 10 de l'ordre del dia. Per consegüent, podem passar al punt número 11, que és : interpellació al Consell Executiu sobre el compliment de la Resolució 137.2 del Parlament de Catalunya sobre els Maltractaments Infligits als Menors, que formularà la Diputada Il·lustre senyora Rosa Barenys, del Grup Socialista.

Modificació de l'ordre del dia

El Sr. CONSELLER DE JUSTÍCIA : Senyor President, si em permet, no sé si la senyora Barenys és a l'hemicicle... Sí, doncs, potser és ella que ho ha de dir, en fi... A petició meua, la

Diputada senyora Barenys i el Diputat senyor Ignasi Riera..., que eren dues interpellacions exactes i que, per tant, s'haurien pogut acumular, posposen aquestes interpellacions per al proper Ple que preveiem per al dia 23 d'aquest mes. I, a més, els dono les gràcies públicament, aprofitant, doncs, aquesta breu intervenció.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Queden posposades. Per consegüent, podem passar al punt número 13, que és Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Sector del Petit Comerciant, presentada pel Diputat Il·lustre senyor Víctor Colomé, del Grup Popular.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre el Sector del Petit Comerciant

El Sr. COLOMÉ : Moltes gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, a l'anterior Ple el nostre Grup va substanciar una interpellació a fi de conèixer els propòsits de capteniment de l'Executiu de la Generalitat envers el sector del petit comerç. Com vàrem dir ja l'altre dia, aquest sector té el repte molt important de modernització; repte, a més a més, que no admet cap tipus d'espera ni cap indecisió a l'hora de ser superat. El sector —que com vàrem també dir és plenament conscient de la necessitat d'afrontar aquest repte—, té unes limitacions importants que l'impossibiliten a donar aquest pas tan necessari de modernització d'establiments, de posada al dia de les seves estructures; en una paraula, d'aconseguir un altre cop el nivell de competitivitat que, al llarg dels últims anys, ha anat perdent. El sector del petit comerç, ara com ara, està descapitalitzat, i per molt que existeixin excepcions puntuals a aquest fet, la gran majoria no es veu amb cor per tirar endavant, perquè el sector es troba sol. El sector no està rebent els nivells d'ajut que necessita per modernitzar-se, per millorar les seves estructures, per especialitzar-se. El sector, a part de trobar-se sol, també es troba desprotegit, però no és el clàssic concepte de proteccionisme el que demana el sector ni el que estic demanant jo mateix en aquests moments des de la tribuna. El meu Grup és perfectament conscient que «protegir», entre cometes, un sector és allargar la seva agonia o, com a mínim, posposar la seva mort. Avui, el sector del petit comerç vol ajuts suficients per portar a terme, abans de l'any 92, una millora important de la seva imatge i de les seves estructures, i si dèiem abans que el sector està descapitalitzat, la via d'ajut més necessària és la del finançament. Finançament a molts baixos tipus d'interès, perquè el sector pugui retrobar la seguretat en la inversió; finançament també que no es limiti, com una cotilla, a finançar unes inversions fixes predeterminades, sinó que, fins i tot, pugui ajudar als que, havent-se llançat per ells mateixos a afrontar aquestes inversions, es troben avui amb importants problemes de finançament del seu mateix circulat; finançament, en fi que, com demanem a la nostra Moció, no es limiti a un increment important de les línies d'ajut de la Generalitat de Catalunya, sinó que, fins i tot, donada la gravetat de la situació del mateix sector a la qual ha arribat, aconsegueixi una partida important dels Pressupostos de l'Estat, mitjançant el que podríem dir —i de fet, ja s'ha dit des d'aquesta tribuna— un pla de reconversió per al sector del

petit comerç.

En moltes ocasions, i des de diferents llocs, el nostre Grup ha demanat aquest ajut, aquest finançament. I no és que estiguem en contra d'altres mesures com accions del tipus de creació de la infraestructura necessària per a donar suport al petit comerç a les ciutats, ni tampoc estem en contra —absolutament— que l'administració fomenti el procés d'associacionisme comercial i professional. De fet, aquest també és un punt de la nostra Moció.

El nostre Grup és partidari de prendre aquest tipus d'accions, igual que qualsevol altra de caràcter formatiu o d'assessorament envers el petit comerciant, però el que el nostre Grup va intentar deixar clar en el Ple passat, en la substanciació de la interpellació, i vol tornar avui a deixar clar, a recalcar, és que l'ajut prioritari, al nostre entendre, ha d'estar en la línia d'incentius i ajuts financers destinats primordialment a la modernització del comerç a nivell individual i col·lectiu. Som conscients també, el nostre Grup, de la problemàtica del sector en allò que fa referència a una cobertura digna a la Seguretat Social, autònoms i jubilació. Sabem també de la necessitat d'informació en el sector sobre hàbits de consum, noves tecnologies i reglamentacions comunitàries. Sabem també de la necessitat de potenciació de programes de formació professional per a l'accés i el reciclatge del comerç, i del baix nivell d'ajuts a les escoles professionals de comerç.

Però la nostra Moció, senyores i senyors diputats, no vol caure en l'error d'abraçar molt. No volem que se'ns digui allò de «*quien mucho abarca poco aprieta*», i ens hem limitat al que creiem prioritari i totalment i absolutament necessari per al sector.

És per aquest motiu que el nostre Grup posa a la consideració de tots vostès la següent Moció : «El Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu de la Generalitat a : Primer, promoure i fomentar l'associacionisme professional en l'àmbit del petit i mitjà comerç de Catalunya a través d'una política d'intensificació dels programes d'ajut i col·laboració amb les entitats representatives del sector. I, segon, iniciar immediatament els contactes oportuns amb l'esmentat sector per tal d'establir un projecte de reconversió per a aquest, que de manera conjunta pugui ser negociat amb l'Administració de l'Estat.»

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Colomé. A aquesta Moció han presentat esmenes els Grups parlamentaris d'Iniciativa per Catalunya, el Grup Socialista i el de Convergència i Unió.

Per defensar l'esmena del Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula el Diputat senyor Fuentes.

El Sr. FUENTES : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, molt breument, només per assenyalar el sentit de la nostra esmena, que està en la mateixa línia en què s'ha plantejat la Moció.

És a dir, jo crec que el problema del petit comerç a Catalunya és prou important perquè la sensibilització davant de tots aquests problemes ens abasti a tots plegats; prova d'això és que hi ha hagut esmenes de diferents grups que van en la direcció de reconèixer la necessitat, per una part, de fomentar l'associacionisme com una via de sortida a la crisi que pateix aquest sector, i, per altra part, també, la presència i la intervenció del

poder públic de la Generalitat, això en concordança amb els mateixos comerciants, en concordança amb les entitats representatives d'aquests comerciants, a fi i efecte d'arribar a una reconversió del sector i, en definitiva, situar-lo en les millors condicions possibles.

Per tant, nosaltres, que estem d'acord amb l'esperit i amb la lletra en general i globalment considerada d'aquesta Moció, sí que creiem, de tota manera —i per això hem presentat la nostra esmena, que fa referència al segon punt—, que cal una concreció més gran, que cal, en definitiva, assenyalar quin és el camí, quins són els mitjans que, per a nosaltres, són desitjables, a fi i efecte d'arribar a aquesta reconversió del sector.

Per tant, nosaltres proposem que s'iniciïn immediatament els contactes oportuns entre el poder públic, entre la Generalitat, naturalment, i els sectors representatius del petit comerç a Catalunya, a fi i efecte que es constitueixi una mesa que es dediqui a la negociació i a l'elaboració d'un projecte de reconversió per al sector, amb el benentès que això no comporta, en absolut, que nosaltres afirmem que no hi ha hagut fins ara contactes entre la Generalitat i entre els sectors dels comerciants. Nosaltres el que diem és que s'han d'establir aquests contactes immediatament per a aquestes qüestions concretes i determinades, que són les que han d'establir les bases de la resolució dels problemes del petit comerç.

Per tant, la nostra esmena va en aquesta direcció. Creiem que va en la direcció —modestament, des del nostre punt de vista— d'intentar millorar el text que se'ns presenta, però —hi insistim— en la mateixa línia —que creiem que és compartida pel conjunt de la Cambra— de reconèixer l'existència dels problemes en aquest sector, en el del petit comerç i intentar demanar a la Generalitat que posi els mitjans necessaris per a la resolució d'aquest important problema per al comerç català.

Demano, per tant, el suport de totes les senyores i els senyors diputats a aquesta esmena que nosaltres presentem.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats; moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Fuentes. Per defensar l'esmena del Grup Socialista, té la paraula...

El Sr. CLOTAS : El Diputat senyor Cloment, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Molt bé, doncs, té la paraula. (Pausa.)

El Sr. CLOFENT : Senyor President, senyores i senyors diputats, permetin-me, abans d'iniciar la meua intervenció defensant l'esmena que presento en nom del Grup Socialista, unes petites paraules, ja que crec que el Diputat que avui els parla ha tingut darrerament ocasions —una va ser el moment de la presa de possessió de la responsabilitat de diputat— de reflexionar què havia fet fins ara, quin camí havia recorregut i amb qui l'havia recorregut. Va ser important per a aquest Diputat aquest dia, com ho és avui, que tinc l'oportunitat d'adreçar-me per primera vegada a aquesta Cambra. Permetin-me, doncs, senyores i senyors diputats, que les meves primeres paraules siguin de record i d'homenatge a aquelles dones i homes, ciutadans de Catalunya —treballadors, la majoria d'ells—, que em van guiar en el coneixement de Catalunya, que em van ensenyar a estimar-la, que em van ensenyar a lluitar contra les injustícies, que em van ensenyar a lluitar contra les desigualtats i, sobretot, em van ensenyar a treballar a favor dels qui més pateixen les conseqüències, les desigual-

tats. Permetin, doncs, senyores i senyors diputats, que les meves primeres paraules siguin de record i d'homenatge a tots aquells ciutadans de Catalunya, homes i dones, que, com jo mateix, treballen per una Catalunya socialista.

Dit això, presentaré a continuació l'esmena del meu Grup. Senyor Colomé, estem en bona part d'acord amb el que vostè planteja en la seva Moció, però creiem que per poder-ho tractar a fons, sobretot a la segona part, que és on presentem l'esmena, cal que es prenguin unes actuacions prèvies i, sobretot, que disposem d'informació. En aquests moments, el sector del comerç, una de les característiques que té, pròpies, és la falta d'associacionisme; per tant, vol dir que hi ha veritables dificultats que els interlocutors de les actuals associacions representin tot el sector i, per tant, és difícil tenir un coneixement de tot el sector. Això en primer lloc.

En segon lloc, passa el següent també : que, mentre el Parlament pren unes o unes altres mesures, es continuen donant llicències d'obertura d'establiments, i, per tant, caldria que la primera mesura que es donés, que es prenguéssin fos que els ajuntaments disposessin dels recursos i els mitjans perquè a totes aquestes persones que volen accedir de nou al comerç se'ls orienti sobre les possibilitats, sobre la rendibilitat, sobre l'encert d'aquell comerç i el lloc on el volen ubicar.

És en aquest sentit que nosaltres presentem una esmena al segon punt de la seva Moció. Nosaltres creiem que la nostra esmena principalment aporta a la Moció de vostè : primer, que els ajuntaments disposin d'informació i, després, que es disposi de la informació necessària per poder abordar el que nosaltres en diem la reestructuració del sector. Parlar ara ja, d'entrada, així de cop, de reconversió em sembla que és precipitat, em sembla que és precipitat. Si després de les dades es veu que és necessari, no tindrem pas cap inconvenient que s'arbitrin els recursos necessaris perquè es pugui fer, però, d'entrada, amb les mesures que pensa proposar el senyor Conseller, que ja ens ha proposat quan el contestava a vostè, és possible que bona part dels problemes del sector es resolguessin; entre altres —deia el senyor Conseller—, informatitzar —en la mesura que s'informatitzi el comerç s'està facilitant i se n'està ajudant la rendibilitat—; facilitar l'especialització; facilitar que les dimensions dels comerços siguin les adequades; facilitar que hi hagi associacionisme —per tant, que es creïn centrals de compra i centrals de distribució, de manera que puguin competir amb les grans superfícies—; modernitzar els interiors dels comerços, etcètera. Ja hi ha mesures que, en la mesura que s'apliquin i tinguin èxit, segurament no caldrà parlar de reconversió, perquè si per reconversió entenem el que alguna vegada m'ha semblat entendre en aquesta Cambra, que el que cal és pensar amb la senyora Maria, el senyor Pepito, el senyor Antonio de la botigueta de la cantonada, que s'han fet grans, que se'ls ha fet petit el negoci i ja no el poden continuar portant; si el problema que es planteja per a aquests senyors i senyores, ciutadans de Catalunya, és el de com es fa perquè puguin sobreviure, aquest no és un problema específic ni propi del comerç; aquest és un problema que tenen també els treballadors de la terra quan arriben a l'edat de retirar-se i treballen en terres arrendades; és el problema de petits empresaris del món artesanal; és el problema de totes aquelles activitats en què, quan un acaba amb la seva possibilitat física, es veu abocat a una pensió moltes vegades justa. Per tant, argumentar la recon-

versió només a partir que hi ha alguns petits comerços que potser sí que la necessiten, em sembla precipitat.

Per tant, el meu Grup entén que el que cal és anar a la reconversió, cal anar a la reestructuració del sector i aconseguir dades que ens permetin fer el que nosaltres diem a l'esmena : elaborar l'atlas comercial de Catalunya. Seria bo que els responsables de comerç del Consell Executiu i dels ajuntaments disposessin d'un atlas on estiguessin ubicats els diferents comerços i les activitats a què estan adreçats.

Per tant, senyores i senyors diputats, el meu Grup sotmet a la seva consideració i els demana el vot favorable a l'esmena a l'apartat b) de la Moció presentada pel Grup d'Aliança Popular, que diu que : «Els ajuntaments disposin d'un pla d'orientació i ordenació comercial que pugui complir la funció d'orientació dels comerciants sobre la rendibilitat i els nivells de competitivitat de cada sector comercial i, b), confeccionar un cens real que permeti realitzar l'atlas de distribució i ordenació comercial de Catalunya, per així aplicar les mesures necessàries de reestructuració del sector, a fi d'aconseguir la competitivitat i la modernització del comerç català.»

Per tant, senyores i senyors diputats, senyor Víctor, el meu Grup votarà favorablement —si vostè manté la seva Moció fins al final— el primer punt i ens abstindriem en el segon. Si —com en algun moment ha semblat— vostès s'acollissin a alguna altra esmena, segurament nosaltres optariem per abstenir-nos.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Clofent. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, i per defensar l'esmena presentada per aquest Grup, té la paraula l'Il·lustre Diputat senyor Serratusell.

El Sr. SERRATUSSELL : Senyor President, senyores i senyors diputats, permetin-me, en primer lloc, que expressi la meua profunda satisfacció per dirigir-me per primera vegada al Ple d'aquesta Cambra i, per tant, a tots els representants del poble de Catalunya. I em pertoca fer-ho en nom del Grup parlamentari de Convergència i Unió, per defensar unes esmenes a la Moció que acaba de presentar l'Il·lustre Diputat senyor Víctor Colomé, del Grup parlamentari d'Aliança Popular.

Per començar he de dir que penso que tots els grups d'aquesta Cambra compartim la mateixa preocupació sobre la problemàtica que envolta el sector del petit i mitjà comerç. El mateix President de la Generalitat va dedicar una part del seu discurs, dins del debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu, a parlar d'aquests problemes i, fins i tot, a fer palès, entre altres aspectes, la seva preocupació per la pressió a què estan sotmesos els petits comerciants per les grans organitzacions i cadenes comercials d'Espanya i de tot Europa. Va explicar també la necessitat de lluitar més eficaçment contra l'atomització del sector —recordem que a Catalunya tenim una densitat de punts de venda molt superiors a la d'altres països de la Comunitat. Així, per exemple, mentre que a Alemanya trobem un establiment per cada 176 habitants, a Anglaterra, un establiment per cada 165 habitants, a França un per cada 132, a l'Estat espanyol aquesta proporció és d'un per cada 55 habitants, i a Catalunya un per cada 49.

Ha parlat també de la necessitat de lluitar contra la petita dimensió dels comerços. El 60% dels nostres comerços tenen menys de 40 metres quadrats; només el 6% té més de 120

metres quadrats, i només el 0,9% té més de 400 metres quadrats.

Es va parlar també de la lluita contra la manca d'innovació de molts comerços. Només tenen caixa enregistradora el 40% dels establiments, per exemple.

I, finalment, es va denunciar el baix nivell, encara, d'associacionisme comercial. Així, menys del 4% dels 123.000 punts de venda al detall existents a Catalunya, formen part d'alguna agrupació de compres, cooperatives, cadena o xarxa de franquícia, mentre que en el conjunt de l'Estat, aquesta xifra és del 6%. Però el reconeixement de l'existència d'un problema, no vol dir que no s'hagin fet coses per solucionar-los. Així, i molt sumàriament, podem esmentar un breu resum dels programes que la Direcció General de Comerç Interior de Serveis ha estat portant a terme en aquestes darreres legislatures. Tenim —com vostès coneixen— el programa FIEC, al qual s'han acollit 2.126 empreses, amb una inversió generada de 20.929 milions, un crèdit concedit a través de les entitats de finançament de 12.000 milions i subvencions atorgades per un import de 1.330 milions de pessetes. El Programa d'equipaments comercials de tipus col·lectiu, amb 149 actuacions, 3.300 milions d'inversió generada i 690 milions de subvenció atorgada. El programa d'informació, formació i assistència tècnica al comerciant, amb subvencions per import de 636 milions, i, finalment, esmentarem el Programa d'estudis comercials amb un nombre de 50 estudis; import d'aquests estudis : 246 milions, i subvencions per 204.

Estem d'acord, de tota manera, que cal fer més. I és ben segur que si aquesta Cambra dictamina favorablement els pressupostos per a l'any 89 —tal com va dir l'Honorable Conseller de Comerç, Consum i Turisme en resposta a la interpellació del Diputat senyor Víctor Colomé—, aquest voler fer més no quedarà simplement com l'expressió d'una voluntat política, sinó que tindrà la seva traducció numèrica en unes partides concretes que marcaran una línia d'actuació que tant el Molt Honorable President com el Conseller senyor Alegre en els seus discursos davant aquesta Cambra dibuixaven nítidament.

És per això, doncs, que el Departament de Comerç, Consum i Turisme està realitzant una política constant de foment en l'associacionisme professional que cal aprofundir, però que ja fa; política que —deia— és un instrument al servei de la modernització de les pròpies estructures comercials, mitjançant tota una sèrie de programes d'ajut, canalitzats bàsicament a través de les entitats més representatives del sector, és per això, doncs, que no cal, al nostre entendre, instar el Consell Executiu —com es pot desprendre de l'apartat a) de la Moció presentada pel Diputat senyor Víctor Colomé— a iniciar unes tasques de promoció i foment de l'associacionisme que ja efectua constantment el Departament, i en les quals pensa perseverar, segons es desprèn de les paraules pronunciades en aquesta mateixa Cambra per l'Honorable Conseller senyor Alegre.

En relació amb l'apartat b) de la Moció, hem presentat també una esmena que, sense desvirtuar, al nostre entendre, el fons de la proposta, que nosaltres compartim, ve a matisar-la en uns aspectes que nosaltres considerem importants. Així, tal com va exposar el President en el seu discurs davant aquesta Cambra, i el Conseller de Comerç, Consum i Turisme en resposta a la interpellació prèvia a la present Moció, existeix ja, en aquests moments, un pla del Departament de modernitza-

ció del sector. Aquest pla de modernització pretén adaptar les estructures comercials del nostre país, a les necessitats socioeconòmiques, tant actuals com futures, i té com a objectius primordials —i n'esmentaré uns quants— millorar la qualificació professional dels nous empresaris que s'incorporin al sector, contribuir al reciclatge i a la formació permanent del personal actiu, incentivar l'associacionisme comercial com a instrument que ajuda a millorar la gestió dels punts de venda, a incrementar la productivitat i a augmentar-ne els marges, propiciar el procés d'associacionisme professional per disposar d'interlocutors vàlids i representatius, tecnificar els punts de venda facilitant l'adopció de noves tècniques que millorin la gestió, estimular processos de racionalització a les estructures distributives augmentant les superfícies de venda, fomentar l'especialització del petit comerç i crear les estructures col·lectives necessàries que donin suport al comerç tradicional de les ciutats.

Per fer tot això, es disposa, en aquest moment, de tota una sèrie d'instruments com són : cursos de formació i reciclatge, adjudicant la seva realització a les entitats i associacions professionals que garanteixin la seva correcta execució; la creació d'oficines comarcals d'assistència tècnica, en col·laboració amb els consells comarcals, els ajuntaments, i les cambres de comerç; crèdits preferents per a l'equipament de locals de gremis i associacions locals de comerciants; subvencions específiques per a la creació de serveis directes als comerciants, i —un dels punts que preocupava el ponent d'aquesta Moció— un nou programa de finançament per ajudar a la transformació d'establiments polivalents tradicionals d'alimentació en auto-serveis integrats en una organització comercial o bé en botigues especialitzades; la modernització de comerços ubicats a comarques que són objecte del Pla de muntanya; la creació d'establiments de gran superfície o de centres comercials promoguts per agrupacions de comerciants, i la creació de centrals de compra i de serveis per a col·lectius de comerciants d'articles de gran consum, i, també, un programa de subvenció per a obres de reforma de mercats al detall existents i per a la construcció d'illes de vianants al centre de les poblacions, com un dels millors instruments d'atracció i animació de la vida comercial. Tot aquest pla existeix, i cal assenyalar que és fruit, precisament, dels contactes constants del Departament responsable amb el sector.

I jo, simplement també a nivell de pinzellada, i en relació amb la traducció, a la possible quantificació numèrica d'aquest Pla, voldria dir-los que, en els Pressupostos que es sotmetran a la consideració d'aquesta Cambra, tenim, per una banda, dins d'aquest pla d'actuació, es contempla un conveni amb les caixes d'estalvis catalanes per a la concertació d'una línia de crèdit a un interès reduït per a tota una mena d'inversions de la petita i la mitjana empresa comercial d'un import aproximat de 10.000 milions de pessetes, sense cost per a la Generalitat, però també, subvencions directes del Departament, compatibles amb crèdit preferent de les caixes, d'un percentatge de les inversions en modernitzacions considerades preferents, al qual es pensen dedicar 1.250 milions de pessetes; un programa d'ajut a les inversions en equipaments comercials col·lectius, al qual es pensen dedicar 450 milions; un programa d'accions de formació i assistència tècnica per 125 milions, el qual ens ve a totalitzar un programa que —ho repeteixo—, si aquesta Cambra dóna suport als Pressupostos que es presentaran, tota-

litza la xifra de 1.950 milions de pessetes.

Per la qual cosa, doncs, entenem que no procedeix —donat que aquest programa, com he dit abans, és conseqüència d'una sèrie de negociacions que s'han mantingut ja amb les entitats més representatives del sector—, ho repeteixo, entenem que no procedeix acceptar que s'hagin d'iniciar immediatament els contactes amb l'esmentat sector per a la finalitat proposada en la Moció, sobre la base del fet que tant els mitjans assenyalats com les finalitats proposades ja formen part de l'acció de govern, i aquests contactes ja s'estan realitzant. El que cal és perseverar i aprofundir en la feina feta.

Per acabar, hem d'esmenar altres aspectes de la Moció, ja que la Generalitat de Catalunya disposa de competències suficients per afrontar aquest pla de modernització del comerç, per la qual cosa únicament s'hauria de negociar amb l'Administració de l'Estat, si s'escau, aquells aspectes que puguin ser de la seva responsabilitat, i més aviat dirigits als aspectes de reconversió quan sigui necessari.

És en aquest sentit, doncs, que anunciem el nostre vot favorable a la Moció, si s'acceptem les nostres esmenes, que —ho repeteixo— no desvirtuen el fons de les qüestions plantejades —al nostre entendre—, i, per contra, responen més exactament a la realitat present i futura de la nostra acció de govern.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Serratusell. Ara poden intervenir els grups que no han esmenat. Em sembla que és el Grup Mixt... *(Pausa.)* Té la paraula el senyor Fernández i Teixidó.

El Sr. FERNÁNDEZ I TEIXIDÓ : Gràcies, senyor President. Senyores i senyors diputats, és per explicar amb brevetat el sentit del nostre vot, perquè penso que podria sorprendre, si nosaltres no expliquéssim per què creiem que, avui, davant les mocions presentades per l'Il·lustre Diputat senyor Colomé, els centristes ens abstindrem. I ens abstindrem perquè creiem —potser vostè ens treurà, després, de dubtes— que, finalment, vostès acceptaran les esmenes que han presentat els companys de Convergència i Unió, que probablement rebutjaran la resta d'esmenes presentades —és una cosa que voldrem constatar—, però l'important és a què hem conduït el debat sobre aquesta interpellació i quina lectura es farà de les esmenes acceptades, i, des d'aquest punt de vista, nosaltres, que l'hem escoltat amb interès, que hem llegit la seva intervenció i la resposta del senyor Conseller, creiem que, a la llarga, hem buidat de contingut i de perspectiva el debat sobre els problemes que veritablement pateix el petit comerç.

Hem parlat de la reconversió, hem parlat dels problemes de la informatització, però hem deixat de banda els problemes essencials que té el petit comerç a Catalunya. Per exemple, sense anar més lluny, el paper de les grans superfícies i la competència que això significa per al petit comerç a Catalunya. Aquí és on volem parlar *(rialles)*, és clar. Parlem d'això. No parlem en general de la informatització que és necessària, de la formació dels botiguers i dels comerciants, parlem del que signifiqui, veritablement, el gran nombre de grans superfícies a tot el país, que les tindrem els propers anys. D'això, no en parlem ni una paraula, pràcticament. Des d'aquest punt de vista, el que a nosaltres, centristes, avui ens interessa és la lectura política d'aquest debat. No estem en contra de les mocions, que amb bona voluntat els grups parlamentaris han tractat aquí d'esmenar.

No estem en contra d'això. Vostès estarien a favor d'aquestes esmenes i, de tot plegat, fer-ne un paquet, i ja ens sembla bé. Però, a nosaltres, centristes, el que ens interessa avui és la lectura política que el comerciant fa d'aquest debat al Parlament de Catalunya. I jo, seriosament, senyor Colomé, Il·lustre Diputat senyor Colomé, no vull plegar-me a dir als comerciants de Catalunya que aquest és l'acord d'aquesta Cambra. No ho vull dir als comerciants de Catalunya, no vull jugar a dir que estem tots d'acord plantejant que el que és important és, bé, parlar de la reconversió, asseure'ns en una taula, etcètera, perquè els comerciants n'estan farts, d'aquests acords. I, des d'aquest punt de vista, ens sembla interessant, home!, com a mínim, dir als comerciants de Catalunya : «Pensin una cosa : nosaltres...», dir als comerciants de Catalunya : «Pensin una cosa : nosaltres, a això, no hi juguem. Ja en parlarem. I, com que tenim l'oportunitat —espero— de fer-ho mitjançant una interpellació que hem presentat, presentarem un conjunt de propostes, que tindrem l'oportunitat de discutir.

Jo voldria acabar dient-los, home!, que ens sembla important —fins i tot dubtàvem, dubtàvem si erem capaços, entre tots plegats, d'arribar a un conjunt de mocions que, d'alguna manera, despertessin l'interès dels petits comerciants. Jo, veritablement, emplaço tots els estimats col·legues que, amb aquestes mocions que avui, a més, acceptant la moció dels companys de Convergència i Unió, que diuen : «Quina altra cosa hem de fer que continuar la tasca que hem vingut fent?», quan jo durant la campanya electoral i el meu Grup parlamentari hem dit, home!, que en bona part era responsabilitat seva la situació del comerç de Catalunya... Home!, miri, penso que és preferible dir, amb tota la humilitat del món, que preferim, en aquesta ocasió, abstenir-nos.

Moltes gràcies, President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Fernández Teixidó. Ara, l'Il·lustre Diputat senyor Colomé... Sí, senyor Casanovas? Ah!, Esquerra Republicana, exacte, no havia intervingut.

El Sr. CASANOVAS : Gràcies, senyor President, nosaltres no teníem esmenes, però sí que voldríem fixar el nostre posicionament en aquest debat d'aquesta Moció.

El nostre Grup, evidentment, està preocupat per la situació del comerç petit i mitjà a casa nostra; està corrent uns moments, unes circumstàncies que cada dia s'agregen, davant d'uns temps, cada dia, amb la fita de l'any 92 —que se'ns acosta ràpidament—, i creiem que tot el que es pugui fer per impulsar la modernització d'aquest tipus de comerç, nosaltres creiem que és bo. Evidentment, a nosaltres, com al Diputat que ens ha precedit, també ens preocupa la qüestió de les grans superfícies de venda, però no per això creiem que es puguin deixar de fer coses que afavoreixin i impulsin la reconversió d'aquest sector en un moment tan crític. Creiem que cal ajudar el comerç petit i mitjà a superar aquesta situació, i tot el que es pugui fer per ajudar-lo a la superació, creiem que és bo. Això, ho reconeixen gairebé tots els grups d'aquesta Cambra —em sembla que no hi ha ningú que no ho hagi reconegut—, fins i tot la intervenció del senyor Conseller l'altre dia contestant l'Il·lustre senyor Víctor Colomé, li deia, també li reconeixia, que aquesta situació és greu; hem sentit ara aquí una tirallonga de coses que s'han fet i de coses que es volen fer amb l'ajuda d'aquest tipus de comerç, doncs creiem que tots estem d'acord

que això s'ha d'impulsar, i una manera d'impulsar-ho —ens sembla, una petita manera d'impulsar-ho, però una manera d'impulsar-ho d'alguna manera— és votar favorablement la Moció presentada pel Grup Popular.

Nosaltres tenim els nostres dubtes sobre la formulació del punt segon d'aquesta Moció. En principi ens semblava que això es podia formular d'una millor manera, però he de dir que en el moment adequat nosaltres no teníem l'esmena a mà per poder presentar una contraoferta a això, però creiem que amb les ofertes que hi ha d'esmenes en aquest aspecte es podrà assolir una redacció favorable d'aquest punt.

Per això anunciem el nostre vot favorable a la Moció presentada pel senyor Víctor Colomé.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Casanovas. Ara, el Diputat proponent de la Moció té la paraula, temps màxim cinc minuts, no per reobrir el debat, sinó per fixar la posició respecte a les esmenes presentades.

El Sr. COLOMÉ : Moltes gràcies, senyor President. Bé, voldria començar donant les gràcies al Grup d'Esquerra Republicana, que acaba de dir-nos que donarà suport a la Moció presentada pel nostre Grup, i continuar fent comentari a les esmenes que els diferents grups han presentat a aquesta Moció.

Començaré pel Grup d'Iniciativa per Catalunya, dient-li que nosaltres, que el nostre Grup, creiem que el que podria comportar de bo, en increment de protagonisme o en increment de participació per al sector del petit comerç, la creació de la mesa que se'ns proposa a la seva esmena, podria tenir al mateix temps un factor potser, no vull dir negatiu però sí «ralentitzador», de minva d'operativitat, de minva d'efectivitat envers la voluntat clara que nosaltres tenim a la nostra Moció, d'anar en el sentit de la reconversió, la reconversió del sector del petit comerç. És per això que, per molt que desitjariem el més gran nivell de consens per a la Moció proposada per nosaltres, creiem que la inclusió de l'esmena d'Iniciativa no varia tampoc substancialment el fons del que nosaltres demanem. De fet, existeixen unes organitzacions prou reconegudes dins del sector i prou representatives que fan potser innecessària la creació d'aquesta mesa —almenys és aquesta l'opinió del nostre Grup. No acceptarem, per tant, l'esmena d'Iniciativa per Catalunya, encara que aprofitem, és clar, per demanar al Grup d'Iniciativa que rellegeixi la nostra Moció i que, si és possible, ens doni el seu suport.

Envers l'esmena presentada pel Grup Socialista, nosaltres hem de dir que, si aquesta esmena fos una esmena d'addició, el nostre Grup no tindria en absolut cap inconvenient a acceptar-la, però el que ha passat és que és una esmena de modificació, i llavors nosaltres creiem que bé, sí, aconseguir que els ajuntaments disposin dels plans d'orientació comercial, com deien vostès, és bo —tot és bo i tot és poc per ajudar el sector del petit comerç—, que per incrementar el nivell del sector del petit comerç s'ha d'anar també en aquest sentit, tampoc és dolent que existeixi —com diuen vostès a la seva esmena— un cens real del sector, que també nosaltres hi donaríem suport si fos una esmena d'addició, però ens trobem, com li deia primer, que és una esmena de modificació, i ens canvia, a nosaltres, ens modifica de tal manera l'essència de la nostra Moció, que per molt que també voldríem arribar a aquest nivell de consens, no podem acceptar aquesta esmena del

Grup Socialista. Dèiem abans que «*quien mucho abarca poco aprieta*»; jo crec que si acceptéssim aquesta esmena potser, no ho sé, «apretariem» més, però potser «abarcaríem» menys, no ho sé, aquest és el tema.

En relació amb l'esmena del Grup de Convergència i Unió, nosaltres creiem que aquesta esmena, senyores i senyors diputats, el nostre Grup l'ha d'assumir. Es tracta —almenys ho entén així el nostre Grup— d'acceptar que l'Executiu de la Generalitat ha fet fins ara actuacions per ajudar el petit comerç, i que no les començarà ara, a partir de la nostra Moció. Això, de fet, nosaltres ja ho reconeixíem en l'anterior sessió en la nostra interpellació. El que dèiem llavors i diem és que s'han d'incrementar de manera important aquests ajuts; el que diem també és que s'ha d'anar en la direcció d'un pla de reconversió del sector del petit comerç, i com que, ambdues coses, el Grup de Convergència i Unió ens les accepta i ens les manté a la seva esmena, és per aquest motiu que nosaltres acceptarem la seva esmena.

Si em permet, senyor President, per acabar, voldria dirigir també unes poques paraules al Grup Mixt, que encara que no hagi presentat esmena ha fet una brillant defensa, potser d'uns interessos més amplis, envers el sector del petit comerç, però jo li voldria recordar al senyor Fernández Teixidó que nosaltres no estem al Govern, i nosaltres creiem que una guerra es guanya a base de petites batalles i que avui no hi ha dubte que el Parlament de Catalunya aconseguirà donar una passa —potser petita, però una passa endavant— en l'ajut del petit comerç.

Moltes gràcies a tots.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Colomé. Acabat el debat es pot passar a la votació, i llavors, en haver acceptat el Grup proponent de la Moció l'esmena de Convergència i Unió, llavors procedeix votar les esmenes presentades pels grups... (Pausa.) Es posa a votació, per consegüent, l'esmena de Convergència i Unió, en el seu redactat... (Pausa.) Bé, la Moció amb l'esmena del Grup parlamentari de Convergència i Unió.

Els senyors diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Els que votin en contra?

Els que s'abstinguin?

La Moció amb l'esmena del Grup de Convergència i Unió ha estat aprovada per 74 vots a favor, cap en contra i 35 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'Atur

Passem a continuació al catorzè punt de l'ordre del dia, que és Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre l'atur, presentada pel Diputat senyor Javier Latorre, del Grup Mixt.

El Sr. LATORRE : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, massa vegades la gent del carrer té la impressió que aquest Parlament no serveix més que com a escenari de picabaralles entre polítics o com a fòrum d'acudits més o menys graciosos. Segurament, creiem, tots devem haver col·laborat una mica que tot sigui així. I la qüestió ha arribat a tals graus que quan a la Cambra es debaten els veritables problemes del país ningú no se n'assabenta. A la darrera sessió plenària

dues foren les interpellacions substanciades referents a l'atur. Cap notícia, cap referència a cap mitjà de comunicació de Catalunya, i, en canvi, es tracta segurament del més greu problema que avui pateix el país.

Dit això, entrem breument en matèria. Arran de la nostra interpellació varem presentar una moció amb cinc propostes d'actuació. Quan, dintre de pocs dies, debatrem en aquesta Cambra els pressupostos pel 1989 tractarem, des de la nostra posició, de «prioritzar» la inversió sobre la despesa consultiva, i en aquest sentit «prioritzarem» aquella inversió que fomenti l'ocupació, aquella inversió que estigui dirigida a la creació d'infraestructures, a la creació d'equipaments, a coses tan simples com la neteja de boscos o lleres, etcètera. Aquest és el sentit del punt 2 de la nostra Moció.

Deia el Conseller de Treball, en la seva resposta a la interpellació, que calia posar l'èmfasi a la formació. Honorable Conseller, hi estem d'acord, però volem que no només siguin intencions. L'Administració també pot actuar directament sobre l'atur juvenil, i per això el punt 3 de la nostra Moció propugna la reserva de determinats llocs de treball per a joves de 16 a 18 anys —llocs de treball en l'Administració—, en forma compatible amb la seva formació.

Són als punts 1 i 4 de la Moció on es posa especial èmfasi a l'adequació dels plans d'estudi i mitjans de la formació professional a la veritable demanda del mercat i al foment de l'intercanvi i col·laboració entre la universitat, l'empresa i la societat, augmentat les experiències pràctiques dels alumnes.

I, finalment, cal disposar d'un instrument operatiu eficaç; finalment, senyores diputades i senyors diputats, cal disposar de l'INEM, evidentment no com un element per fer un cens d'aturats, sinó com un instrument de gestió política de l'ocupació. Tothom, tothom al carrer es queixa —al carrer i en aquesta Cambra— de la manca de consens al Parlament de Catalunya. És cert. Avui, en un tema important tenim l'ocasió, almenys, d'apropar voluntats, d'apropar intencions —com deia el Conseller l'altre dia, també—, apropar voluntats, apropar intencions entorn d'un tema cabdal. Fem-ho i aconseguirem resultats, Catalunya ens ho agrairà.

Moltes gràcies, senyor President, senyores diputades i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Latorre.

Ha presentat esmena el Grup d'Iniciativa per Catalunya. Té la paraula la Il·lustre Diputada senyora Fabián.

La Sra. FABIÁN : Gràcies, senyor President. Senyors diputats, senyores diputades, per Reial Decret 2210/79, del 7 de setembre, es transfereixen a la Generalitat de Catalunya competències en matèria de treball, i entre aquestes competències hi ha matèries que entenem que són molt importants, com per exemple el dret de vaga, com per exemple els convenis col·lectius, i no se'ls escapa a les senyores i als senyors diputats que els convenis col·lectius tenen força de llei i, per tant, mitjançant la contractació col·lectiva, es poden modificar, fins i tot, normes referides a la contractació laboral. En canvi, no hi ha cap mena de transferència en el tema de la contractació laboral. I el nostre Grup entén que, en funció de l'article 11.2 de l'Estatut de Catalunya, la Generalitat podria tenir competències en matèria de seguiment i control en matèria de la contractació laboral. I entenem que això seria molt important, que seria molt important que es pogués fiscalitzar, la contractació laboral,

perquè deixin-me que els expliqui algunes coses que estan passant a la realitat del nostre país. A Barcelona hi ha un hotel de cinc estrelles —i no estic posant exemples clars— amb una plantilla de tres-cents treballadors, on en un any hi ha hagut dues-centes altes i baixes, i només s'han creat dos llocs de treball nous; això vol dir que hi ha hagut dos-cents contractes temporals de persones rodant, però que, realment, de llocs de treball nets, se n'han creat dos. A Catalunya també està passant que s'estan contractant persones per jornades, per dies. Suposo que els senyors i les senyores diputades es recorden de la imatge dels treballadors de la plaça Urquinaona contractant per jornades de treball. Doncs això està passant avui perquè l'article 8 de l'Estatut dels Treballadors, quan assenyala la forma de contracte de treball, diu que ha de ser necessàriament per escrit quan la seva durada sigui superior a quatre setmanes; aprofitant-se d'aquest buit legal, perquè no es diu com ha de ser si el contracte de treball dura menys de quatre setmanes, avui s'estan contractant treballadors per dos dies, per tres dies, per quatre dies; això està passant. També en matèria de contractes de formació és normal que els joves que estan treballant amb aquesta fórmula de contractació, i que tenen també per llei una part de la jornada dedicada a la seva formació —com diu el títol del seu contracte de treball—, estiguin la jornada completa treballant tota la jornada, no dedicant cap temps a la formació i aquesta part per la qual no estan contractats són temps de treball efectiu sense cap mena de remuneració. Hi ha empreses sense plantilla fixa, sense cap treballador amb contracte fix, malgrat que l'Estatut dels Treballadors continua assenyalant que el contracte de treball té l'esperit encara de contracte indefinit. Això està provocant abusos que produeixen uns guanys il·legals i que està produint una competència il·legal vers aquells empresaris que tenen una actitud legalista i que tenen els seus treballadors amb contracte fix i pagant tots els impostos a la Seguretat Social. D'aquí està naixent un abús per a les persones que pateixen aquest tipus de contractació, i està sortint —i tothom ho coneixem—, en amplis sectors importants a Catalunya, com, per exemple, la confecció del tèxtil, s'estan submergint enterament. Entenem que la Generalitat no ha de passar per sobre del que entenem que és un abús contra les persones, la qual és un abús —hi insisteixo— econòmic contra els empresaris que tenen una actitud legal. Per tant, la nostra esmena, que és una esmena d'addició, assenyala i demana que, a més de demanar el traspàs de l'INEM, es requereixin, amb el mateix front comú que el Grup Centrista demana, de totes les forces polítiques, es demani el traspàs de competències per al seguiment, per a la fiscalització i per al compliment de la normativa laboral estatal en l'àmbit català.

Per altra banda, assenyallem que, la Moció presentada, tots els apartats de la Moció presentada pel Grup Centrista, votarem afirmativament, perquè creiem que realment l'atur és el problema més greu de Catalunya, i també ens afegim a les paraules del senyor Latorre, que és una mica indignant que en aquesta Cambra es parli dels problemes dels treballadors i que realment els mitjans de comunicació no ens facin cap cas.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Fabián. Ara poden intervenir els representants dels Grups parlamentaris que no hagin esmenat la Moció. El Grup parlamentari d'Esquerra Republicana? (Pausa.) Té la paraula el senyor Colom.

El Sr. COLOM : Gràcies, senyor President. Senyores diputades i senyors diputats, no hem presentat esmenes, però en el torn d'intervenció volem exposar el nostre posicionament en aquesta qüestió.

D'entrada dir que el nostre Grup votarà favorablement la Moció presentada pel Grup Mixt i, en el cas que el Grup Mixt accepti l'esmena d'addició que ha presentat el Grup parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, nosaltres, òbviament, hi coincidim del tot, i voldríem, per tant, també que hi quedés inclosa.

Hem dit que votariem favorablement aquesta Moció perquè tots els impulsos encara ens semblen pocs, o poc, de cara a instar el Govern a una actuació més decidida de lluita contra l'atur dins del marc de les migrades competències que té la Generalitat de Catalunya. No volem entrar en el ball de xifres ni en el nombre d'aturats, o sobre el nombre d'aturats que va sortir a la interpellació en el passat Ple i que ha donat peu a aquesta Moció, ni tampoc en paraules, mil vegades repetides, sobre l'atur i la situació greu que pateix o que pateixen molts treballadors a Catalunya. N'hi ha prou a repetir que l'atur, avui, malgrat certes expectatives des del Govern, entenem massa optimistes, continua essent un problema greu, gravísim, a Catalunya, i ens permetem dubtar que des del Govern d'Espanya i des del Govern de Catalunya hi hagi una voluntat política real i s'hi posin els mitjans per eradicar-ho, i em sembla que aquesta precisió l'havíem de fer.

L'Honorable Conseller de Treball, en el Ple passat, va exposar-nos totes les línies d'actuació del seu Departament, que, en principi, doncs, en bona lògica, ens semblaven positives, sempre que es complissin, i això sobretot quant a l'accent que es volia posar a la formació ocupacional, a la formació professional —parlava d'aturats, parlava dels joves—; però aquí, en aquest cas, nosaltres no podem fer altra cosa que recordar que, malgrat això, curiosament en aquell mateix Ple, doncs, es menystenien la proposta de crear una Comissió que unitàriament estudiés tot el Parlament, de manera seriosa, amb el temps que fes falta, aquesta greu problemàtica en què tots coincidíem. És una curiosa situació, però, evidentment semblava positiva. Ens semblava positiva la línia d'actuació per al cooperativisme i per a l'economia social, o la gestió d'ajuts del Fons Social Europeu que s'estava gestionant, o la reinserció en el món del treball dels treballadors majors de quaranta-cinc anys, o la incorporació de la dona al treball; però també en el mateix Ple vèiem com hi havia una problemàtica precisa en determinades empreses en relació amb la incorporació de la dona al treball, i que tot això tampoc tenia la sensibilitat que volíem entendre que hauria de tenir en tota la Cambra.

Aleshores, malgrat aquestes contradiccions entre la voluntat expressada pel Govern i la preocupació dels grups de l'oposició —o almenys pel que estem sentint en aquest Parlament—, ens plauria veure assumida per la majoria aquesta Moció, que hauria, almenys, d'expressar, creiem, la preocupació que tots sentim i la voluntat política d'avançar cap a solucions tangibles en aquesta problemàtica.

Moltes gràcies, senyor President; moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Colom. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula el Diputat senyor Fernández Díaz.

El Sr. FERNÁNDEZ DÍAZ : Gràcies, senyor President. Se-

nyores i senyors diputats, entenc que el paper dels grups de l'oposició fonamentalment és el de fer oposició al Govern. De vegades, alguns plantejaments d'alguns portaveus de grup des de la tribuna i algunes iniciatives donen la impressió que són més oposició de l'oposició que oposició del Govern, no? I és difícil posicionar-se davant d'algun tipus d'iniciatives. Quan es presenta una interpellació fent referència als criteris de capteniment del Govern en relació amb l'atur, la veritat és que hi ha un marc amplíssim de possibilitats. Perquè tots estem d'acord que l'atur és, segurament, el problema més greu que tenim a Catalunya i en el conjunt d'Espanya. I, per tant, jo crec que hem de ser molt curosos a l'hora de presentar segons quin tipus d'iniciatives per, precisament no facilitar, no diré el desprestigi del Parlament, però sí que el Parlament es posicioni d'una manera absolutament buida de contingut, o per manca de competències o perquè realment les resolucions que aprovem no tenen cap mena de possibilitat de convertir-se en quelcom real i eficaç. I quan abans es comentava en relació amb la nostra Moció sobre el petit comerç, que potser en aquesta Moció nosaltres tractàvem de manera parcial el problema del petit comerç i ja n'érem conscients, com ha dit el nostre Diputat, el Diputat del nostre Grup, el senyor Víctor Colomé, i que ha dit ell després també que, efectivament, nosaltres no som al Govern i hem de pactar si volem tirar endavant una iniciativa, des de l'oposició en aquest Parlament, amb el Grup majoritari, i que potser, de vegades, una passa petita però una passa endavant és una petita batalla que s'ha guanyat en un camí determinat d'aconseguir uns determinats objectius.

I, aleshores, aquesta Moció, amb tot respecte pel Grup Mixt, és una declaració de bones intencions. Nosaltres no podem votar en contra d'això, perquè estem d'acord en tot. Ara, resulta que, en primer lloc, la Generalitat no té competències en matèria de legislació laboral, només tenim competències executives; qui legisla és l'Estat espanyol, són les Corts Generals; ni tan sols la Inspecció de Treball, com a cos de l'Administració pública, encarregada de fiscalitzar i vigilar el compliment de la legislació laboral i de Seguretat Social, està transferida a la Generalitat, sinó que té tan sols una dependència funcional compartida amb l'Administració de l'Estat i una dependència orgànica de l'Administració de l'Estat.

Es parla aquí, per exemple, en el punt tercer, que el Parlament de Catalunya insta el Consell Executiu per tal que estableixi les mesures adients que permetin l'accés dels joves entre setze i divuit anys a determinats llocs de treball a l'Administració de la Generalitat. Home!, ara estem discutint un tema que és precisament el contracte, o el Decret aquest, de la inserció laboral que ha presentat el Govern de l'Estat, per exemple, i afecta els joves de setze a vint-i-cinc anys. Però, realment, jo no em sento sincerament —sense fer un exercici exagerat de demagògia— instant el Consell Executiu que faci una cosa sobre la qual no té, en absolut, cap tipus de competència —cap tipus de competència. (*Remor de veus.*) Podem discutir-ho quan vulguin.

Hi ha fórmules de contractació laboral, que tots coneixem; està obert un debat sobre precarització del lloc de treball mitjançant els contractes de formació de pràctiques en situació laboral, podríem parlar de tot això. Però, en definitiva, de veritat, de veritat coses efectives que puguin solucionar de manera efectiva el problema de l'atur, sobre la base d'aquesta Moció,

nosaltres no la veiem. I, fins i tot, hi ha un punt cinquè en què s'insta el traspàs de l'INEM : el 29 de juny del 81 —el 29 de juny del 81— el Parlament de Catalunya, per unanimitat, va demanar el traspàs de l'INEM. Això s'està negociant a nivell de Comissió de Cooperació Estat-Generalitat, i el Grup Popular ha demanat, en la legislatura anterior i també en aquesta, que totes les forces polítiques parlamentàries siguin representades en el si de la Comissió de Cooperació, perquè entenem que si ha de ser Estat-Generalitat, la Generalitat és també Parlament de Catalunya i, per tant, totes les forces polítiques parlamentàries hi han de ser presents. Però, en definitiva, és una iniciativa que va ser votada fa set anys per unanimitat en aquest Parlament : el traspàs de l'INEM.

Per tant, de veritat, si a l'hora de parlar de com pensa afrontar el tema de l'atur el Govern de la Generalitat, plantegéssim, per exemple, l'antic debat obert en aquest Parlament sobre si incorporen en el Projecte de Pressupostos 5.000 milions, 3.000 milions o 4.000 milions de pessetes destinats directament a la creació, mitjançant les inversions productives corresponents, a la creació, dic, de llocs de treball, podríem entrar en aquesta discussió, potser no en aquests moments, sinó en el debat pressupostari. Però, de veritat, com he dit, creiem que aquesta iniciativa el que faria, sens dubte, si l'aprova el Parlament de Catalunya, serà crear unes esperances als joves, i no tan joves, aturats a Catalunya que, després, a l'hora de la veritat, no es materialitzaria en res, per manca de competències i, possiblement també, per manca de recursos.

Sobre el punt segon, amb el qual estem d'acord, quan arribi el moment del debat pressupostari, mitjançant la presentació de les esmenes corresponents, intentarem que, efectivament, es prioritzin les actuacions generadores de llocs de treball en els programes d'inversió pública, però, com he dit al començament de les meves paraules, creiem que un tema tan important com el de l'atur no es pot despatxar amb una *faena de aliño* com la que aquesta Moció comporta, i com que hi estem d'acord, perquè és una declaració de bones intencions, ens abstindrem en la votació corresponent.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Fernández Díaz. Pel Grup parlamentari Socialista, té la paraula el Diputat senyor Guítart.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH : Gràcies, senyor President. El nostre Grup entén aquesta Moció presentada pel Grup Mixt com una moció carregada de bon sentit, com han dit altres diputats i diputada d'aquesta Cambra, i, per tant, en principi, per no repetir arguments que ja s'han donat, el nostre Grup anuncia que votarà favorablement, llevat d'un punt, el punt 4, en el qual farem abstenció, i explico el perquè.

El punt 4 és el punt que diu que es propiciï un front comú amb totes les forces polítiques de Catalunya per tal que es faci efectiu el traspàs de l'INEM. Bé, resolucions del Parlament en relació amb l'INEM, ja n'hi ha hagut, i es mantenen, i són les mateixes de sempre. El que entenem és que no cal fer un front comú per a aquesta qüestió. El nostre Grup ha defensat sempre que vol ser present en la Comissió de Cooperació, en la qual està únicament el Govern, però... No, millor dit, no hi és únicament el Govern, com correspondria, o podria tenir sentit —una comissió de govern a govern—, sinó que, a més, hi ha algun personatge que no correspon al Govern, com és el cas

del senyor Miquel Roca. Nosaltres entenem que aquesta Comissió, en la qual haurien de participar totes les forces polítiques, és la Comissió en què s'haurien de plantejar aquests problemes.

Però, en segon lloc, hi ha un altre argument que fa que ens abstinguem en aquesta votació, i és un element de fons. Nosaltres entenem que l'INEM és un instrument, un instrument molt important de creació d'ocupació, i és un instrument que està dotat de diversos mecanismes : formació ocupacional, per una banda, i, per una altra banda, mercat de treball. En el moment que separem aquestes dues branques, aquests dos eixos del mateix instrument, estem trencant la màquina que hem de fer servir, la que hem d'utilitzar per crear ocupació, i estem, justament en aquests moments, parlant, i sentint parlar, d'un possible trencament d'aquest instrument important que té l'INEM, és a dir, separar el que és formació ocupacional de la resta.

Aquest, com que no és un tema que estigui clarificat, que s'hagi debatut en el Parlament, entenem que cal debatre'l i nosaltres volem i ens prestem a debatre'l, amb el benentès que la nostra posició sempre serà favorable al fet que l'INEM sigui gestionat des de la Generalitat de Catalunya, sempre que sigui un INEM integral, un INEM amb les dues branques, formació ocupacional i mercat de treball, i mai estaríem d'acord a trencar aquest instrument que de manera unitària pot donar i està de fet donant solucions a l'actual situació de desocupació a Catalunya i a l'Estat espanyol.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Entenc, senyor Guítart, que s'ha referit als punts 4 i 5, o només al 5? És que ha dit el 4.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH : He dit el 4, senyor President, sí.

El Sr. PRESIDENT : És el 5.

El Sr. GUITART I DOMÈNECH : Perdó, doncs ho tinc mal numerat, jo; és el 5, sí. Disculpi.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies.

Per Convergència i Unió, té la paraula el Diputat senyor Sesmiolo.

El Sr. SESMILO : Moltes gràcies, senyor President. Estem assistint a un debat que s'ha repetit diverses vegades, entenc jo.

En primer lloc, una posició unànime de tots els grups d'aquesta Cambra respecte a la preocupació comuna pel tema de l'atur. Jo vull creure —vaja, n'estic convençut— que tots compartim la preocupació, compartim la categoria de primer problema nacional en aquest moment a Catalunya, o un dels primers, i que, per tant, no cal insistir sobre el tema. Després, lògicament, hi ha diverses opcions per afrontar aquest repte.

El que també és cert, i em sembla constatar, és que d'un tema tan punyent, un problema que afecta tant la dignitat de les persones, després potser tots —el nostre Grup intenta evitar-ho—, però, en fem bandera política. En fem bandera política, i votem, i diem coses que després, diguem-ne, no s'ajusten als raonaments que aquí mateix s'expressen. Intentaré explicar-me.

Un reguitzell de qüestions que proposa el Grup Mixt... Ens sembla que nosaltres, com a Grup parlamentari que dona suport al Govern, no podem admetre que a hores d'ara s'hagi d'instar el Consell Executiu a fer unes accions que s'estan fent. Per exemple, la que proposa la potenciació dels programes

d'intercanvi i col·laboració entre la universitat, l'empresa i la societat. És a dir, un govern, el de Catalunya, que ha estat el pioner en l'Estat d'aquesta col·laboració —el pioner, el primer—, que realment, si algú de vostès s'ha llegit el pressupost per a l'any que ve, hi ha 640 milions de pessetes per a la formació de joves a les empreses, per primer cop en el pressupost. És a dir, aquí es parla de potenciar; és clar que es pot potenciar més, és clar que, en comptes de 640 milions, doncs, encara es podria més : això és una opinió respectable, però que nosaltres, que som els qui tenim la responsabilitat de donar suport a un govern —i valgui la redundància— responsable, sabem que està en el seu just equilibri. Per tant, dir això ara, que s'ha d'instar el Consell Executiu a iniciar una política que ha estat pionera de l'Estat, i que l'esforç que es fa es demostra llegint simplement el pressupost, ens sembla que no és, diguem-ne, «de rebut».

Hi ha una altra qüestió. Per exemple, doncs, diu : «Instar el Consell Executiu per tal que en els programes d'inversió pública es prioritzin les actuacions generadores de llocs de treball». Això, no únicament ho debatrem en el debat de pressupostos, sinó que sempre ha estat una preocupació constant del nostre Govern. Hem tingut crítiques de l'oposició perquè en els pressupostos de la Conselleria de Treball, per exemple, es posaven partides que s'atribuïen a altres conselleries, perquè prioritzàvem, precisament, d'una manera en aquest cas absoluta, la contractació de treballadors en atur. Si es miren també els pressupostos d'aquest any, es veurà com la partida es va reduint, perquè canvia la conjuntura, perquè s'és sensible també a les argumentacions dels grups d'aquesta Cambra, perquè es va cap a una política del major consens possible en aquests termes. Resulta que tot el Parlament va en una direcció, el Grup Mixt en proposa una altra, i, pel que sembla, tothom ho votarà això, ara. Jo, sincerament, no ho entenc.

Un altre punt. Diu : «S'insta el Consell Executiu perquè adequi els plans d'estudi i mitjans de la Formació Professional ...». És a dir, en els plans d'estudi de la Formació Professional, no tenim competències, nosaltres. Si parlés de la formació ocupacional, o de la part que se'n pot traspasar... ¿Es pot instar el Consell Executiu que, per exemple, a Catalunya, on s'ha creat una comissió per al debat de la reforma dels ensenyaments mitjans, que presideix el doctor Miguel Siguán, tinguem més preocupació encara per aquest tema? ¿S'ha d'instar el Consell Executiu per a aquesta qüestió, quan el Conseller de Treball va anunciar la contesta en la interpellació —jo suposo que el Diputat Latorre la devia sentir—, que és una acció prioritària del Consell Executiu en el pressupost de l'any que ve? L'hem d'instar?

Bé, podria continuar, però, per exemple, és clar, no resisteixo a comentar el del traspàs de l'INEM. És a dir, des de l'any 81, ha recordat un dels diputats que m'han precedit en l'ús de la paraula que el Parlament de Catalunya, per unanimitat, ha reclamat aquest traspàs, i ho reclamava a un Govern presidit pel senyor Suárez, que el deu conèixer, el senyor Latorre; el ponent era el senyor Hortalà, de la Comissió de Traspàs —vostè se'n recordarà, senyor Hortalà— : em sembla que no es pot parlar que des d'aquell moment no es va fer un front comú, i ara, doncs, Esquerra Republicana diu que, sobretot, sí, votarà a favor d'això, com si això fos un invent d'ara, com si calgués instar en això. És a dir, nosaltres, des del primer

moment, hem fet un front comú, des del primer moment, els diversos ponents que hi ha hagut de la Comissió Mixta de Traspàs han treballat sobre aquest tema, el senyor Martín Toval des del primer moment; no hi ha hagut canvi en les posicions de cap dels grups de la Cambra, i nosaltres ens alegrem molt que el Grup Mixt, en el qual hi ha els correligionaris del senyor Suárez, ara, diguem-ne, es preocupin per aquest tema i s'afegeixin al front comú de les forces polítiques de Catalunya per reclamar l'INEM; benvinguts, però, com comprendran, nosaltres no podem acceptar ni votar cap dels seus punts.

En aquest sentit, doncs, anuncio, senyor President, el nostre vot contrari a tots els punts de la Moció.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Sesmió. Té la paraula el Diputat senyor Latorre... (*L'H. Sr. Hortalà s'aixeca per parlar.*)

El Sr. HORTALÀ (*de l'escó estant*) : Senyor President, per al·lusions.

El Sr. PRESIDENT : No, no hi ha hagut al·lusió.

El Sr. HORTALÀ : Senyor President!

El Sr. PRESIDENT : No hi ha hagut al·lusió personal a cap diputat, que és el que...

El Sr. HORTALÀ : Senyor President, he estat al·ludit...

El Sr. PRESIDENT : Les al·lusions són personals...

El Sr. HORTALÀ : He estat al·ludit pel primer cognom, i li vull recordar, per fer memòria al seu comportament del dia d'avui, que, en una al·lusió semblant, vostè abans ha dat la paraula per al·lusions a un altre grup parlamentari.

El Sr. PRESIDENT : És que no havia sentit el seu cognom, de manera que...

El Sr. HORTALÀ : Oh, doncs, jo sí que ho sento.

El Sr. PRESIDENT : El senyor Vice-president Segon, a la meua esquerra, m'acaba de dir que, efectivament, s'havia pronunciat el seu nom.

El Sr. HORTALÀ : Molt breu, senyor President. Efectivament, l'any 81, tota la Cambra va demanar el traspàs de l'INEM. Des de llavors fins ara aquest traspàs no s'ha aconseguit, i precisament perquè no s'ha aconseguit, davant de la impotència, comuna o particularitzada al Govern, pel que fa a la concessió d'una transferència que ens pertoca, és evident que mentre no s'aconsegueixi, Esquerra Republicana, en cada ocasió que surti un tema d'aquests, el votarà favorablement, perquè, contràriament al que s'ha mencionat, aquest és un tema important, un tema crucial, per intentar resoldre tot això que tots hi estem d'acord : el greu problema que Catalunya té amb la qüestió de l'atur. Per tant, Esquerra Republicana és congruent amb el seu pensament i amb la seva praxi en votar afirmativament aquesta petició d'instar el Govern que, una vegada més, i pels conductes convencionals i estatutaris, que són les comissions de transferències, es reclami aquest servei.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Hortalà. El senyor Latorre, proposant de la Moció, per pronunciar-se sobre l'esmena presentada, no sobre el que han manifestat els grups, eh?, sobre l'esmena presentada.

El Sr. LATORRE : Senyor President, senyores diputades, senyors diputats, jo no sé si el senyor President notava en la meua cara algun intent de contestar alguna de les intervencions d'algun grup de la Cambra... Oi que no, senyor Subirà? No, de

cap de les maneres, de cap de les maneres. (*Remor de veus.*) El deixarem somriure una mica, és clar.

El Sr. PRESIDENT : No confongui la Presidència amb un altre diputat, eh? (*Rialles i remor de veus.*)

El Sr. LATORRE : No, no; no, home, és que parlava col·loquialment amb el senyor Subirà, que avui està content. (*Remor de veus.*) Continuem, si els sembla.

Deia que com que el senyor President m'incita que accepti, i ho faig de molt bon grat, l'esmena que els companys d'Iniciativa per Catalunya han presentat al punt cinquè de la nostra Moció, doncs no hem de fer cap argument per acceptar-la ni cap esforç, i sí que hem de fer un detall d'aclariment a tot el conjunt de grups d'aquesta Cambra, perquè, almenys, almenys, tots han considerat l'atur com el problema que té Catalunya. I, això, jo, com que nosaltres som nous en aquesta Cambra...

El Sr. PRESIDENT : Perdoni, senyor Latorre. Parli sobre l'esmena, eh? No torni a fer alegacions, perquè és reobrir el debat. (*Rialles i remor de veus.*)

El Sr. LATORRE : Que no, que volia felicitar, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Perdoni'm, eh? Es donen per felicitats, els grups de la Cambra.

El Sr. LATORRE : Bé, doncs, que es donin per felicitats. Hi haurà un moment, hi haurà un moment proper, senyor President, en què parlarem de les intervencions d'almenys dos grups d'aquesta Cambra en relació amb el problema de l'atur.

Gràcies, senyor President, senyores diputades, senyors diputats. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT : Acabat el debat, es posa a votació la Moció amb l'esmena del Grup d'Iniciativa per Catalunya.

Els senyors diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets... (*Pausa.*) Votació del cinquè punt? D'acord; doncs, es posa a votació tot, llevat del punt cinquè.

Els senyors diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Els que votin en contra?

Abstencions?

La Moció ha estat rebutjada per 30 vots a favor, 67 en contra i 5 abstencions.

Suposo que queda decaiguda la votació separada del... No? Bé, bé, doncs, la votarem.

Votarem el cinquè punt de la Moció, amb l'afegit, naturalment, que resulta de l'esmena d'Iniciativa per Catalunya.

Vots a favor, que es posin drets.

Els senyors diputats que hi estiguin en contra?

Els que s'abstenen?

Aquest punt cinquè ha estat rebutjat per 10 vots a favor, 67 en contra i 22 abstencions.

(*L'H. Sr. Hortalà s'aixeca per parlar.*)

El Sr. HORTALÀ : Una qüestió d'ordre.

El Sr. PRESIDENT : Sí.

El Sr. HORTALÀ : Desitjaria, d'acord amb els articles reglamentaris que em permeten de fer-ho, que es recomptessin... (*remor de veus*) que es recomptessin els vots contraris, un per un, fins a 67, en aquest punt.

El Sr. PRESIDENT : Bé, no hi ha cap inconvenient. (*Pausa.*) Senyor Hortalà, aquests articles que diu que existeixen que li donen dret a sol·licitar, els vol explicitar d'una

manera concreta?

El Sr. HORTALÀ : No hi ha article específic, com vostè..., però em sembla que, pel que fa a les seves competències respecte a l'ordenació del debat, si un diputat li demana que el recompte que ha fet la Mesa no és correcte, s'ha de comprovar. (*Pausa.*)

El Sr. PRESIDENT : Senyor, l'únic que és previst és sol·licitar quòrum per saber si n'hi ha; l'únic. (*Remor de veus.*) Senyor Hortalà, perquè vegi que aquesta Presidència, doncs, té una interpretació generosa de l'article del Reglament que vostè no ha sabut citar, doncs, tornarem a votar.

El Sr. HORTALÀ : President, no he dubtat mai que aquesta Presidència té una interpretació molt generosa per als articles amb text específic i per a aquells que es presumeixen pel que fa al respecte, la conducta i el comportament d'aquesta Cambra.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Hortalà.

Els senyors diputats que estaven en contra del punt cinquè de la Moció que s'acaba de votar, que es posin drets.

Els vots en contra han estat 64.

Bé, no cal explicitar que la Moció ha quedat rebutjada... (*L'I. Sr. Casanovas demana per parlar.*) Digui.

El Sr. CASANOVAS : President, voldria que aquests vots també comptessin en l'anterior votació que s'ha fet immediatament, que no s'ha mogut ningú, eh? (*Remor de veus.*)

Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política d'Ocupació

El Sr. PRESIDENT : Bé, passem al punt número 15 de l'ordre del dia, que serà el darrer : Moció subsegüent a la interpellació al Consell Executiu sobre la Política d'Ocupació, presentada pels Diputats senyor Xavier Guitart, Justo Domínguez, Josep Maria Rañé, Florencio Gil i Dionisio García, del Grup Socialista. (*Pausa.*) El senyor Gil Pachón té la paraula. (*Remor de veus.*) Per a la seva tranquil·litat els haig de dir que no hi ha esmenes a aquesta Moció.

El Sr. GIL : Senyor President, señoras y señores diputados, matizar antes que nuestra Moción —aparte del tema de la ocupación, en consecuencia con la interpelación que hizo mi compañero en el Pleno anterior— es referente a la concertación en general, aunque, evidentemente, el tema de la ocupación es un tema prioritario.

A este Diputado se le hace muy difícil, en esta Cámara, hablar de la concertación cuando de manera sistemática se va obviando a los trabajadores y muy especialmente a las fuerzas sociales. Y decía mi compañero Justo Domínguez, cuando defendió la interpelación, que Cataluña había sido pionera en establecer un marco de relaciones laborales. Y eso todos lo reconocemos, pero todos no reconocemos que, lamentablemente, en estos últimos años, se ha ido deteriorando, hasta el extremo de que los contactos entre el Gobierno de la Generalitat y las fuerzas sociales son prácticamente inexistentes o muy esporádicas. El querer asumir el papel llevado a cabo por los sindicatos en el período de transición es cerrar los ojos a una realidad, pero sobre todo, el no reconocer el papel que deben desarrollar las fuerzas sociales en un estado de derecho es un error que tarde o temprano todos podemos pagar.

El Consell de Treball, de ser un ejemplo para el resto de las comunidades autónomas, ha pasado a ser un mero órgano in-

formativo sin ningún poder de decisión y, si me apuran, ni de consulta con los agentes sociales para ser tenidas en cuenta. No podemos obviar —porque sería una necesidad por mi parte— las dificultades por las que atraviesa la concertación a nivel del Estado, pero tampoco podemos ignorar que en siete comunidades autónomas ha habido acuerdo con las fuerzas sociales y no todas administradas por gobiernos socialistas.

Es por ello que pretendemos que Catalunya recupere el espacio perdido, con esta Moción, presentando esta Moción, instando al Ejecutivo a mantener negociaciones que tiendan a llevar a acuerdos con las fuerzas sociales en el ámbito de sus competencias.

Por lo tanto, es cuestión de voluntad política y, concretamente, de voluntad política por una parte : por la parte del Ejecutivo, porque las centrales sindicales, año tras año, manifiestan su deseo de negociar con el Govern de la Generalitat aquellos temas de contenido social que tienen la responsabilidad de gestionar.

Con los seis puntos que presentamos en esta Moción no pretendemos plantear en esta Cámara una plataforma reivindicativa, y no pretendemos plantear esta plataforma porque, en primer lugar, sería dotar a la Cámara de competencias que no tiene y, en segundo lugar, robar el protagonismo a los agentes sociales, que son quienes los tienen que llevar a cabo. Pero sí nos gustaría hacer algunas puntualizaciones.

Entrando en los puntos, en primer lugar, no es de recibo que, en la política de ocupación, a las centrales sindicales no se les dé participación en los criterios y preferencias de la misma, independientemente de los pocos recursos que se destinan, que no es cuestión de tratar aquí, y esperamos que, cuando discutamos los presupuestos, haya la benevolencia por parte del Grupo mayoritario para tener en consideración estas partidas.

Por otra parte, y en otro de los puntos de que se hace mención, estamos asistiendo a un deterioro permanente del tejido industrial de Catalunya, con la descomposición de sectores de larga tradición catalana donde no se lleva a cabo ninguna innovación tecnológica, y la maquinaria actual es obsoleta, con los problemas de competitividad que ello plantea.

Referente al tercer apartado, y con la creación de la Conselleria de Benestar Social, que —por cierto, me agradaría decir al Conseller que tampoco es buena forma de hacer política que presente su programa en un restaurante de lujo de Barcelona; no sé si se confunde la Conselleria de Benestar Social con la de bienestar particular—, y digo que la creación de la Conselleria de Benestar Social, sería un error para esta Conselleria aplicar una política que previamente no fuera concertada, conjugando la eficacia económica y la eficacia social, y evitar la distorsión y descoordinación administrativas.

Relacionado con la siniestralidad laboral, que hace referencia en el cuarto punto, yo les voy a poner dos ejemplos significativos : en el año 85 hubo en Cataluña 93.585 accidentes de trabajo; en el año 87 hubo 148.351. Yo creo que esto obliga a una reflexión. No solamente esto; en el año 87 hubo, graves, 1.710, y 170 mortales. En el primer semestre que llevamos de este año ya ha habido 1.270 accidentes graves; el 74% en comparación con el año 87.

Por lo tanto, yo creo que esto es suficiente para que se haga un esfuerzo con las fuerzas sociales con el objetivo de reducir esta lacra que afecta a tantas familias, y no olvidemos que un

porcentaje muy importante de estos accidentes viene por negligencias de los empresarios, que no cumplen con las normas establecidas.

En lo referente a la participación institucional, ustedes saben la participación que se da a los agentes sociales en las instituciones. La presencia de los sindicatos se limita a recibir informaciones puntuales, sin tener en cuenta sus opiniones, y el ejemplo más reciente es la última reunión del Consell de Treball.

Yo tengo que agradecer la voluntad del Conseller de Treball y la deferencia que tuvo el Conseller de Hacienda de informar a los agentes sociales en el Consell de Treball, pero, ¡hombre!, me parece que no es lógico que se informe a los agentes sociales de los presupuestos de la Generalitat después de haber presentado los presupuestos en el Parlament. Si es como una mera información, nos parece suficiente, pero si se quiere dar una participación y escuchar lo que los agentes sociales van a opinar, evidentemente que esto debería haberse hecho antes.

Y yo no quiero extenderme mucho en el tema de relaciones laborales; también podría poner dos ejemplos significativos; todavía hoy, señores diputados y señoras diputadas, en Cataluña hay empresarios que agreden físicamente a los trabajadores porque van a consultar a un despacho de una central sindical. Todavía hoy, en Cataluña.

Y todavía hay en Cataluña, hoy, una cadena de hoteles con una plantilla de 1.200 trabajadores, donde individualmente, con cartas, les hacen firmar para que renuncien a celebrar elecciones sindicales, que han convocado los sindicatos que tienen legalidad para convocarlos, y al que renuncia a firmarlas le despiden cuando acabe el contrato. Yo creo que esto también tiene que llevarnos a una reflexión. Y, desde luego, señor Sesnilo, yo estoy de acuerdo con usted : 640 millones para el tema de la formación de jóvenes, pero hay un tema : los presupuestos de la Generalitat crecen una media de un 25%; los de Treball crecen un 4%, y el total de los presupuestos de la Conselleria de Trabajo no llegan al 1% del total de los presupuestos de la Generalitat. Esto nos puede dar un ejemplo de qué tipo de política social se nos puede avecinar.

Yo creo que lo dicho es suficientemente significativo y elocuente para que no nos expliquemos como el Presidente Pujol aún no haya tenido la cortesía de contestar a la carta remitida por los secretarios generales de UGT y Comisiones Obreras en fecha del 4 de octubre, en la cual le manifestaban su deseo de establecer contactos para una posible concertación.

Por lo tanto, señoras y señores diputados, ya solamente me queda manifestarles y pedirles que den su voto afirmativo, porque creo que la sociedad en su conjunto y la clase trabajadora en particular nos lo agradecerán.

Gracias.

El Sr. PRESIDENT : Gracias, senyor Gil. Ara poden intervenir els grups parlamentaris, de menor a major. Grup Mixt? *(Pausa.)* Té la paraula el senyor Latorre.

El Sr. LATORRE : Gràcies, senyor President. Qualsevol iniciativa que permeti la participació en la presa de decisions governamentals per les forces socials serà sempre ben rebuda per part nostra, ja que les decisions preses des del consens són sempre més operatives i reforcen la democràcia.

Un dels eixos fonamentals dins del nostre programa electoral a les passades eleccions en aquest Parlament de Catalunya va

ésser la política contra l'atur, i ja ens hi posicionàvem a favor de la creació a Catalunya d'un òrgan de consulta i deliberació que facilités la concertació que contribueixi a evitar actuacions esbiaixades de l'Administració i que articulés la col·laboració entre les distintes instàncies implicades en els assumptes econòmics del país.

El que pretén la Moció que ara tractem és assolir un acord entre els sindicats i les organitzacions empresarials en les relacions laborals, la protecció social, la seguretat laboral i les retribucions dels funcionaris, aspectes tots ells que necessiten consens.

Nosaltres, senyor President, senyores diputades, senyors diputats, que no som descobridors de res; nosaltres, que no tenim la veritat de res; nosaltres, que no fem bandera política de l'atur; nosaltres, el Centre Democràtic i Social, continuarem lluitant contra l'atur mentre hi hagi atur, i per això votarem afirmativament la Moció.

Gràcies, senyor President, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Latorre. Pel Grup parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Colom.

El Sr. COLOM : Sí, brevíssimament, senyor President. Simplement, per posicionar el nostre Grup que, òbviament, també, en consonància amb el que ja hem expressat en l'anterior Moció, donarem o donarà suport a aquesta Moció, perquè, d'una banda, entenem que la línia de concertació social és positiva i que instar el Consell Executiu cap a aquest acord no deixa de ser realment una voluntat que una part important de la població de Catalunya, la població treballadora, veuria bé i, en segon lloc, perquè aquesta iniciativa s'emmarca complementàriament amb les altres iniciatives, que sempre entenem bones, de cara a combatre la xacra de l'atur.

Moltes gràcies, senyor President.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Colom. Pel Grup parlamentari Popular, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Bauzá.

El Sr. BAUZÀ : Gràcies, senyor President. Nosaltres no hem presentat esmenes a la Moció, però volem explicar el posicionament del Grup respecte a aquesta.

En el nostre estudi, que ha estat un estudi de la interpellació i de la subsegüent Moció que ha presentat el Grup Socialista, que insta el Consell Executiu a mantenir negociacions per assolir acords de les centrals sindicals amb les ajudes empresarials, hem entès que aquest estudi ens recorda, una vegada més, la importància del problema de l'atur i del problema de la concertació social en el nostre país.

Suposem que el Grup Socialista és conscient de la dificultat de dur a terme la seva Moció, dificultat que considerem que el Govern que vostès sostenen a Madrid en aquests dies l'ha fet palesa. No neguem la possibilitat que un intent de concertació en l'àmbit de Catalunya valgui la pena de ser explotat, malgrat que nosaltres som escèptics respecte al seu resultat. No creiem que la posició tancada, en aquests moments, dels sindicats, per raons que nosaltres respectem profundament, però que no compartim, trobi condicions idònies a Catalunya, perquè faci possible el que no ha estat possible a nivell de l'Estat espanyol. Tot i compartint el desig d'aquesta concertació que jutgem que cal endegar, el nostre escepticisme, que creiem que és profund i fonamental, ens fa prendre una posició d'abstenció respecte a

la Moció.

Gràcies, senyor President; senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Moltes gràcies, senyor Bauzá. Per Iniciativa per Catalunya, la senyora Fabián té la paraula.

La Sra. FABIÁN : Gràcies, senyor President. Senyores diputades, senyors diputats, en la interpellació interposada per l'Illustre Diputat senyor Justo Domínguez, el senyor Conseller de Treball va respondre, respecte a la concertació social, en primer lloc, que la Generalitat no tenia competències per concertar, perquè el senyor Conseller entenia que «concertació social» era fer política de rendes i tenir possibilitat de negociar amb les macromagnituds, fer política monetària, etcètera.

Bé, doncs, com que nosaltres no estem per la guerra de paraules, entenem i veiem, per la Moció presentada pel Grup Socialista, que ha tret la paraula «concertació» i diu «mantenir negociacions». Doncs, bé, mantenir negociacions, pactes, arribar a acords, qualsevol altra paraula que no impliqui totes aquestes coses que el senyor Conseller diu que és la concertació social —i, si no és això, ja no és concertació—; la demanda, doncs, és arribar a acords, arribar a pactes, en set punts, que diu exactament la Moció, i que són producte d'un acord unitari entre les dues centrals majoritàries de Catalunya : la Unió General dels Treballadors i Comissions Obreres.

El senyor Conseller de Treball va fer esment també a una reunió mantinguda amb el President de la Generalitat per una delegació del sindicat de Comissions Obreres, i ell hi era present, i com que hi era present, sap millor que jo que el President de la Generalitat va dir que li semblava bé que es negociés, que s'obriessin taules —em sembla que, respecte a sanitat, va manifestar els seus dubtes—, que s'obriessin taules de negociació, d'acords, de pactes. I va expressar que estava d'acord, davant la gent de Comissions Obreres, quan li van fer aquesta demanda. Com molt bé ha dit el company Gil Pachón, posteriorment a aquesta visita de Comissions Obreres, els dos secretaris generals dels dos sindicats van dirigir un escrit per demanar al President de la Generalitat l'obertura d'aquestes taules de negociació, i fins avui no hem rebut resposta. Si el President de la Generalitat diu que està d'acord que s'obrin aquestes taules, si se li ha dirigit un escrit i no se'ns ha contestat, si el Grup Socialista ja no parla de concertació, que és en el que no tenim competències, ens sembla que aquesta Moció és perfecta per poder demanar el que els sindicats volem, que és negociar, intentar arribar a acords, malgrat l'expressió del Grup Popular, que no creu en la voluntat d'una sola de les parts. Perquè quan es negocia, quan s'intenta arribar a pactes hi ha dues parts que negocien, i assenyalar que el tancament és només d'una de les parts, assenyalar que les posicions tancades són solament d'una de les parts, ens sembla, com a mínim, doncs, parcial, i entenc perfectament que el senyor Diputat, en la mesura que no és sindicalista, no té cap idea del que sentim i del que estem fent els sindicalistes.

Que és important negociar a Catalunya —permeti'm que torni de nou a la realitat, perquè una de les coses que sí que coneixem els sindicalistes és la realitat quotidiana... Deia el senyor Gil Pachón que els accidents laborals mortals a Catalunya han estat molt importants, i en el primer semestre d'aquest any s'han incrementat un 24% el nombre de morts respecte a l'any 87, són més de 100 els treballadors morts en els sis primers mesos de l'any 88, i dijous passat moria a l'anell olímpic

un jove de 23 anys, amb contracte temporal. Però és que hi ha estudis, encarregats per la Generalitat, respecte a l'efecte del soroll al Bages que estan arxivats; perquè hi ha estudis que estan, respecte a l'impacte de la malaltia del càncer en el tèxtil en la comarca del Maresme que també estan arxivats; perquè aquest matí es parlava de la petició del Col·legi de Metges de Reus, una petició de 60 milions de pessetes per estudiar l'impacte de la petroquímica en els treballadors i en la població de la petroquímica; perquè, com molt bé sap el Consell Executiu, per al dia 29 d'aquest mes hi ha convocada una vaga entre els funcionaris de l'Administració, una vaga que està convocada pels dos sindicats majoritaris, i que, si s'entres en una negociació, aquesta vaga podria ser evitable.

Per tant, en tant que no estem parlant de concertació, que sembla que és la paraula que els dóna a vostès la idea que, com que no tenim competències, no podem fer-ho, ja que al President de la Generalitat li va semblar bé, va admetre davant el sindicat de Comissions Obreres la bondat d'obrir aquestes taules de negociació, per aquests set punts que unitàriament els dos sindicats majoritaris entenen que són els temes a negociar, entenem que aquesta Moció, que votarem afirmativament, és un més dels passos per instar el Consell Executiu per poder negociar. El senyor Farreras deia, en la seva intervenció, que ell ja hi estava d'acord també, perquè suposo que si estava present amb el senyor President, evidentment, ell hi estava d'acord, i deia que ell ja ho faria en el Consell de Treball. Em sembla que el company Gil Pachón ha designat exactament quines funcions tenen el Consell de Treball, que no són, senyor Conseller, i vostè ho sap, unes taules de negociació. Deia també que altres consellers —a vostè, no li cap el més mínim dubte— també hi estaran d'acord. Nosaltres, a més de votar afirmativament aquesta Moció, preguntem al Consell Executiu quin altre pas hem de fer quan ja el President de la Generalitat ens ha dit que sí, si és que ens oblidem d'algun pas perquè realment s'obrin aquestes taules; perquè, si ja ens ha dit que sí, si vostè manifesta que no té cap mena de dubte que els altres consellers també hi estan d'acord, potser és que les cartes no serveixen, les mocions parlamentàries tampoc serveixen..., doncs, quin és el tràmit que, quan el President de la Generalitat ha dit que hi està d'acord, ens hem oblidat perquè aquestes taules no s'obrin.

I el que vull assenyalar és que fer judicis de valor abans que aquestes taules, davant la no-voluntat política que s'obrin aquestes taules, emetre judicis de valor del seu resultat ens sembla, com a mínim, una mica agosarat.

Per tant, com un pas més de la lluita de les centrals sindicals majoritàries per fer possible una via de negociació amb el Consell Executiu de la Generalitat, i també per aconseguir aquest objectiu que tenim els sindicalistes, de fer possible l'arrelament dels sindicats a la societat catalana, votarem que sí a la Moció presentada pel Grup Socialista.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyora Fabián. Pel Grup parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'Illustre Diputat senyor Sesmió.

El Sr. SESMIÓ : Gràcies, Molt Honorable senyor President. Illustres col·legues... (*Rialles.*) Jo començaré pràcticament igual que ha començat el company de Parlament, senyor Gil Pachón, no? Diu que se li feia molt difícil parlar de con-

tació. Segur que en un altre Parlament potser encara li seria més difícil. Aquí també ens és difícil a nosaltres per la connotació que té la paraula, pel contingut que comunament es dóna a la paraula *concertació*, i com que el Conseller ho va explicar a bastament, i la Diputada que m'ha precedit en l'ús de la paraula ja ha fet esment del sentit, diguem-ne, que volíem donar des del Grup que dóna suport al Govern, doncs, al contingut concret d'aquesta paraula, per això se'ns fa difícil. Se'ns fa difícil parlar de concertació; no se'ns fa difícil parlar de converses, àdhuc de negociacions, si és el cas. Simplement volia precisar una cosa, vull dir... (*Remor de veus.*) Molt bé, molt bé.

Bé, nosaltres, a la Moció que presenta el Grup Socialista, hi hauríem de fer unes petites matisacions. Amb això no vull enganyar a ningú, és a dir, si nosaltres creiéssim que és votable, amb unes petites matisacions, evidentment, hauríem presentat esmenes. El que sí que vull dir és que, per exemple, quan es parla de negociacions, nosaltres preferiríem dir —perquè és l'estat actual en el qual creiem que es troben— «converses», i suposo que el Grup Socialista no em negarà, a mi, el dret, també, diguem-ne, de matisar entre «negociacions» i «converses», que és una terminologia molt usada també en el Parlament de l'Estat. Ens agradaria també poder no concretar aquestes converses en uns sols punts, és a dir, per què? Perquè pot haver-n'hi algun, doncs, que a la millor no pugui ser objecte, almenys en un primer estadi, de converses, i, en canvi, potser al Govern, que és una de les parts que ha d'entrar en converses, o que està entrant en converses, li podria interessar també incloure'n uns altres. Se m'acut, per exemple, parlar de formació professional, per exemple, no?

Bé, quina és, al nostre criteri, la situació actual d'aquestes converses, del que podríem dir, la negociació, els contactes sobre acords socials de Catalunya. Jo diria, sincerament, que estem en un bon moment. Em sembla que estem en un bon moment, i per això, tornant a un argument que suposo que al llarg d'aquesta legislatura el nostre Grup farà servir —perquè, a més, ens sembla que és coherent amb la nostra posició política—, ens tornem a preguntar : «És oportú, en aquest moment, instar el Govern, amb una actitud que ens sembla que, fins i tot, els agents socials han qualificat de positiva, o almenys d'esperançadora?» No voldria ser tan optimista. Nosaltres, que també —almenys aquest Diputat que els parla— hem parlat amb Comissions Obreres —en l'exposició de la senyora Fabián, sembla que també ella hi parla (*remor de veus.*)—, molt bé, doncs, hi parla.... Hem parlat, doncs, amb UGT en alguna ocasió; que també parlem amb altres sindicats... Evidentment són els majoritaris i són els principals agents d'aquestes, diguem-ne, converses, però hi ha també d'altres sindicats amb els quals nosaltres també hem conversat, és cert. Aquesta reunió que, en fi, li deuen haver comunicat, doncs, els seus companys de Comissions Obreres amb el President de la Generalitat. Ella mateixa, per exemple —i perdoni'm, doncs, que abusi de la seva intervenció, però, vull dir, és clar, cronològicament ve després de la seva—, ha parlat que el President, en principi, estava d'acord a discutir uns temes, per exemple, un d'ells, no!, per tant, si nosaltres aquí votem una Moció que forcem a una sèrie de punts, podríem trencar les converses globalment. (*Rialles.*) Hi són..., és a dir, jo crec que una reunió (*remor de veus.*)..., una reunió entre la Comissió Permanent de Comissions Obreres, el President de la Generalitat

i el Conseller de Treball, jo les qualificaria de «converses» —no estic parlant de «negociacions», que ja ho he matisat des del primer moment—, em sembla que són «converses», vaja, no crec que fossin una recepció; concretament, eren unes converses.

Fins i tot, el Conseller, sobre algun dels temes, el Conseller de Treball, sobre algun dels temes que vostès proposen em sembla que ha donat passos significatius. En fi, jo creia que encara no feia dies, més ben dit, setmanes que havia pres possessió, que va parlar que un dels temes principals de l'activitat de la seva Conselleria seria el tema de la salut i sinistralitat laborals. L'altre dia se'ns reconeixia que en el Consell de Treball, el Conseller Trias —jo me'n recordo que abans de la reunió alguns d'aquests sindicats amb els quals havien parlat dubtaven que hi anés el Conseller d'Economia, perquè diuen : «a vegades, doncs..., en fi, no vénen els consellers en persona»— doncs hi va anar en persona, és a dir, estaven dos consellers de la Generalitat comentant, presentant el pressupost a les centrals sindicals i a la patronal, evidentment, i als agents socials que són dintre el Consell de Treball. Em sembla que indica que hi ha un clima positiu de converses, que poden propiciar això que vostès ara desitgen, això que vostès ara proposen que es pronunciï el Parlament.

Nosaltres creiem que hi ha uns nous pressupostos, que s'han presentat als agents socials. Hi ha un diàleg encetat, jo això ho afirmo : hi ha un diàleg encetat; jo ho afirmo. I em sembla —o ens sembla— que en aquest moment és inoportú que la Cambra es pronunciï en un sentit que doni, diguem-ne, la impressió a l'opinió pública com si el Govern, en aquest sentit, no fos sensible, no estigués iniciant una nova etapa, no perquè es diferenciï de les anteriors substancialment, ja que les mateixes circumstàncies de la crisi..., avui dia ja no es parla tant, encara que es parli, de crear llocs de treball; es parla més de precarització, la sortida d'aquesta crisi, el nou motor que pot representar la indústria de la construcció en tota aquesta

sortida, també potser, per què no, l'actitud, doncs, del Govern, adaptant-se a aquestes circumstàncies, també la dels sindicats, etcètera. Ens sembla que estem en un moment propici. Com que ens sembla que estem en un moment propici, l'argumentació bàsica nostra és aquesta : no creiem que calgui instar; creiem que s'han iniciat aquestes converses, tant de bo que desemboquin en aquestes negociacions que el President de la Generalitat, segons diu vostè i..., en fi, va dir que es tindrien, i que el Conseller, doncs, també diu que alguns dels consellers hi estan oberts, i en el transcurs del desenvolupament d'aquesta actitud, a través de les converses i a través de les relacions entre els agents socials i també de la dinamització —i em sembla que això no es pot negar— del Consell de Treball —em sembla que això no es pot negar, almenys des d'aquesta nova legislatura—, el nostre Grup prefereix esperar els esdeveniments, veure quines són les accions parlamentàries que haurem d'emprendre per afavorir aquest clima, però amb el convenciment que en el moment actual no cal. El Govern ha estat receptiu, és receptiu, i ens sembla que la situació actual és adequada per iniciar el que el Grup Socialista demana, sense que calgui una Moció en el Parlament de Catalunya.

Moltes gràcies, senyor President; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT : Gràcies, senyor Sesmilo. Acabat el debat, es posa a votació la Moció.

Els senyors diputats que hi estiguin d'acord, que es posin drets.

Els qui hi estiguin en contra?

Abstencions?

La Moció ha estat rebutjada per 34 vots a favor, 63 en contra i 3 abstencions.

S'aixeca la sessió.

(Són dos quarts de nou del vespre i quatre minuts.)

AVÍS ALS SUBSCRIPTORS

Els preus de subscripció de les publicacions oficials del Parlament de Catalunya a partir del pròxim període són els següents :

— Subscripció al <i>Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya</i>	6.000 pessetes
— Subscripció al <i>Diari de Sessions del Parlament de Catalunya</i>	4.900 pessetes
— Subscripció conjunta al <i>Butlletí</i> i al <i>Diari</i>	10.000 pessetes

Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya

2.ª EDICIÓ

Jaume Sobrequès
Francesc Vicens
Ismael E. Pitarch

Prefaci dels M. H. Srs.
Heribert Barrera
i Miquel Coll i Alentorn

Publicacions
del Parlament
de Catalunya

Barcelona 1987. 504 pàgines. ISBN 84-505-6832-3
Preu: 10.000 PTA.

Paper couché i rellegadura en
simil pell, estampada a 4
colors, protegida amb
sobrecoberta d'ace-
tat transparent

231

fotos a tot color
i a tota plana, originals
de Francesc Català i Roca
i altres fotògrafs i arxius

78 fotos històriques en blanc
i negre, reproduïdes en bitò

15 gràfics i esquemes sobre l'organització
i el funcionament parlamentaris

C O N T I N G U T

Prefaci del M. H. Sr. Heribert Barrera
Prefaci del M. H. Sr. Miquel Coll i Alentorn

**La institució parlamentària en la
història de Catalunya**, per Jaume
Sobrequès i Callicó

Origen

Major edat el segle XIII

El funcionament de les Corts Medievals

L'època d'or de les Corts

Les Corts i la crisi del segle XV

Les Corts escenari del redreçament
polític

Progressiva decadència de les Corts els
segles XVI i XVII

La desaparició definitiva de les Corts

El Palau del Parlament, per Francesc
Vicens

La Ciutadella de Felip V

Un segle i mig de repressió

L'arsenal de la Ciutadella

D'arsenal a palau reial

De palau reial a Museu

La instal·lació del Parlament durant la
República

L'etapa actual

El Parlament de Catalunya, per
Ismael E. Pitarch

I. Crònica del Parlament

*El parlament de la Generalitat restaurada
(1932-1939)*

Composició del Parlament

Esdeveniments històrics més importants
en la vida del Parlament

La funció legislativa

La funció de control

Altres funcions del Parlament

El Parlament de la Generalitat restablerta

Les eleccions al Parlament de Catalunya

II. Les funcions del Parlament

La naturalesa i la funció del Parlament

El sistema d'autogovern de Catalunya

Característiques del Parlament

La funció i les competències legislatives
del Parlament

Les funcions de creació, control i impuls
de l'acció política i de govern

La funció electiva

La funció integradora i solidària

El funcionament del Parlament

L'elecció del Parlament

Els diputats

La seu i el temps de treball

Els òrgans del Parlament

El sistema de treball i de decisió

El procediment legislatiu del Parlament

El control i l'impuls polític de l'acció de
govern

La publicitat i el coneixement del
Parlament

Els serveis del Parlament